

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1959-1960.

27 JANUARI 1960.

WETSONTWERP

betreffende het rust- en overlevingspensioen
der zelfstandigen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE MIDDENSTAND (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER TANGHE.

DAMES EN HEREN,

Uw commissie heeft zes zittingen gewijd aan een grondig onderzoek van het ontwerp. Alhoewel het nieuw ontwerp niet radikaal breekt met de principes die ten grondslag liggen aan de wet van 30 juni 1956, werd niettemin het vraagstuk repartitie- of kapitalisatiestelsel, in de discussie naar voren gebracht. Daarenboven dienden talrijke amendementen zowel van commissieleden als van andere Kamerleden, besproken te worden, waarvan sommige een grondige wijziging op het oog hadden, zowel van de fundamentele opvatting van het ontwerp als van het stelsel der voorziene voordelen of de financiering der daaraan verbonden lasten.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Moyersoën.

A. — Leden : de heren Charpentier, Counson, De Mey, Eeckman, Gaspar, Hermans, Lavens, Olislaeger, Servais, Tanghe, Van Hamme, Verbaanderd. — Boeykens, Boutet, Cudell, Deruelles, Lacroix, Massart, Peeters (Justin), Van Heupen, Van Trimpont. — Boey, de Looze.

B. — Plaatsvervangers : de heer Dehandschutter, Mevr. de Moor-Van Sina, de heren Fimmers, Lefère, Saint-Remy, Verroken. — Craeybeckx, De Grootte, Mevr. Fontaine-Borguet, de heren Nazé, Van Winghe. — D'haesleer.

Zie :

370 (1959-1960) :

— N° 1 : Ontwerp door de Senaat overgezonden (+ erratum).
— N° 2 tot 9 : Amendementen.

Chambre des Représentants

SESSION 1959-1960.

27 JANVIER 1960.

PROJET DE LOI

relatif à la pension de retraite et de survie
des travailleurs indépendants.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES CLASSES MOYENNES (1)
PAR M. TANGHE.

MESDAMES, MESSIEURS,

Votre Commission a consacré six séances à l'examen approfondi du projet. Bien que le nouveau projet ne s'écarte pas radicalement des principes sur lesquels est basée la loi du 30 juin 1956, le problème du système de répartition ou de capitalisation a été évoqué au cours de la discussion. En outre, il a fallu examiner de nombreux amendements présentés tant par des membres de la Commission que par d'autres membres de la Chambre. Certains de ces amendements visaient à modifier profondément soit la conception fondamentale du projet soit le régime des avantages prévus ou le financement des charges qui en découlent.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Moyersoën.

A. — Membres : MM. Charpentier, Counson, De Mey, Eeckman, Gaspar, Hermans, Lavens, Olislaeger, Servais, Tanghe, Van Hamme, Verbaanderd. — Boeykens, Boutet, Cudell, Deruelles, Lacroix, Massart, Peeters (Justin), Van Heupen, Van Trimpont. — Boey, de Looze.

B. — Membres suppléants : M. Dehandschutter, Mme de Moor-Van Sina, MM. Fimmers, Lefère, Saint-Remy, Verroken. — Craeybeckx, De Grootte, Mme Fontaine-Borguet, MM. Nazé, Van Winghe. — D'haesleer.

Voir :

370 (1959-1960) :

— N° 1 : Projet transmis par le Sénat (+ erratum).
— N° 2 à 9 : Amendements.

Ten einde **U** zoveel mogelijk inzicht te geven in het verschil tussen het nieuwe ontwerp en de wet van 1956, wordt in dit verslag, na de uiteenzetting van de heer Minister, een volledig overzicht opgenomen van de algemene economie der beide wetten.

Onderhavig verslag is dan als volgt ingedeeld :

- I. Inleidende uiteenzetting van de heer Minister.
- II. Vergelijking van de wet van 1956 met het nieuwe ontwerp.
- III. Algemene bespreking.
- IV. Bespreking van de artikelen.
- V. Tekst aangenomen door de commissie.

I. UITEENZETTING VAN DE HEER MINISTER.

Rekening houdend met de uitvoerige besprekingen welke in de Senaat, tot tweemaal toe, zowel in de commissie als in openbare vergadering, aan het ontwerp werden gewijd, acht de Minister een lange inleiding overbodig.

Hoofdzak is, dat de commissieleden zich duidelijk rekenschap geven van het belangrijk deficit waarmee het huidig stelsel, nu reeds, na amper drie jaar toepassing bezwaard is. De last der kosteloze voordelen toegekend door de van kracht zijnde wet overtreft de destijds gemaakte ramingen met 30 %. Alleen reeds voor de eerste drie dienstjaren moest het Solidariteits- en Waarborgfonds 2 miljard 700 miljoen frank ontlenen, hetzij tweemaal zoveel als voorzien werd (1,383 miljard); dit terwijl de gekapitaliseerde reserves slechts 2,100 miljard belopen, hetzij 600 miljoen minder dan de ontleende bedragen.

Zo gezien verliest dit pensioenvraagstuk zijn politiek karakter en staan we eerder voor een wiskundig probleem, dat dringend moet opgelost worden om het failliet van gans het stelsel te voorkomen.

De voornaamste aspecten van het ontwerp, waarin het verschilt met de wet van 30 juni 1956 worden door de Minister als volgt toegelicht :

1) Het financieringsplan en derhalve ook de duur van de wet is *begrensd tot 5 jaar*. Zoals het in 1956 zeker onmogelijk was voorzieningen te maken voor een tijdstip van 80 jaar is het thans ook nog, na 3 ½ jaar toepassing van de wet van 1956, onmogelijk om voor een langere periode over vertrouwde financiële vooruitzichten te beschikken. Het Solidariteits- en Waarborgfonds werd door de wet van 1956 noch de opdracht noch de middelen gegeven om voldoende statistisch materiaal te verzamelen.

De Rijksdienst voor pensioenen van de zelfstandigen zal voor de komende 5 jaren wel die opdracht krijgen. Na verloop van die periode zal, op de aldus verzamelde gegevens kunnen gesteund worden, om voor de toekomst een financieringsplan op langere termijn te ontwerpen.

2) Het eerste doel van het huidig ontwerp was: *het financieel evenwicht verwezenlijken*. Steunend op reële gegevens (statistieken van het Bestuur der directe belastingen en gegevens tot op heden in het pensioenstelsel verzameld) kon dat evenwicht bereikt worden zoals blijkt uit onderstaande tabel.

Afin de vous expliquer aussi clairement que possible la différence entre le nouveau projet de loi et la loi de 1956, le présent rapport contient, après l'exposé de M. le Ministre, un aperçu complet de l'économie générale des deux lois.

Ce rapport est subdivisé comme suit :

- I. Exposé introductif de M. le Ministre.
- II. Comparaison entre la loi de 1956 et le nouveau projet.
- III. Discussion générale.
- IV. Examen des articles.
- V. Texte adopté par la Commission.

I. EXPOSE DE M. LE MINISTRE.

Le projet en question ayant fait l'objet au Sénat, à deux reprises, de discussions approfondies, tant en commission qu'en séance publique, M. le Ministre estime pouvoir se dispenser d'un long exposé introductif.

Il importe surtout que les commissaires se rendent compte de l'importance du déficit dont le régime en vigueur est grevé, trois ans à peine après sa mise en application. La charge des avantages gratuits accordés par la loi en vigueur dépasse de 30 % les évaluations faites à l'époque. Rien que pour les trois premiers exercices, le Fonds de Solidarité et de Garantie a dû emprunter 2 milliards 700 millions de francs, soit le double de ce qui avait été prévu (1,383 milliards), alors que les réserves capitalisées ne s'élèvent qu'à 2,100 milliards, soit 600 millions de moins que les sommes empruntées.

Vu sous cet angle, le problème des pensions perd son aspect politique pour devenir un problème d'arithmétique, qui exige une solution urgente en vue de prévenir la faillite de tout le système.

M. le Ministre expose comme suit les principaux aspects du projet qui s'écartent de la loi du 30 juin 1956 :

1) Le plan de financement et dès lors aussi la durée de la loi sont *limités à 5 ans*. Certes, il était impossible, en 1956, de faire des prévisions portant sur une période de 80 ans; actuellement même, alors que la loi de 1956 est en vigueur depuis 3 ½ ans, on n'est pas en mesure de tabler sur des données financières sûres pour une période plus longue. La loi de 1956 n'a donné au Fonds de Solidarité et de Garantie, ni la mission, ni les moyens de recueillir des données statistiques suffisantes.

L'Office national des pensions pour travailleurs indépendants, au contraire, recevra cette mission pour les cinq prochaines années. A l'expiration de cette période, il sera possible, à l'aide des renseignements recueillis, d'élaborer pour l'avenir un plan de financement à plus longue échéance.

2) L'objectif initial du présent projet consistait à *réaliser l'équilibre financier*. Se basant sur des données réelles (statistiques de l'Administration des contributions directes et renseignements recueillis jusqu'à présent dans le cadre du régime de pension), cet équilibre pourra être assuré, ainsi qu'il ressort du tableau ci-après.

Tabel der vermoedelijke ontvangsten en uitgaven
(in miljoenen frank).

Tableau des prévisions de recettes et de dépenses
(en millions de francs).

Jaar — Année	Lasten — Charges				Ontvangsten — Recettes			
	Gehuwde mannen — Hommes mariés	Alleen- staande mannen — Hommes isolés	Vrouwen — Femmes	Totaal (*) — Total (*)	Bijdragen 4.20 % — Cotisations 4.20 %	Rijkstoelage — Subvention Etat	Jaarlijks overschot — Excédent nnuel	Reserve- fonds (kap. 4 %) — Fonds de réserve (cap. 4 %)
1960	944	427	942	2.498	1.700	937	139	139
1961	941	425	953	2.504	1.700	965	161	306
1962	939	425	960	2.509	1.700	992	183	501
1963	938	424	973	2.520	1.700	1.020	200	721
1964	938	424	986	2.533	1.700	1.047	214	964

(*) Met inbegrip van 130 miljoen voor de dekking van het geheel der administratiekosten van het stelsel en van 55 miljoen voor het betalen der intresten op het vermoedelijk overschot op 31 december 1959 van de leningen aangegaan door het huidige stelsel op totaal der wiskundige reserves van de pensioenkas.

3) Indien het huidige ontwerp het grondbeginsel van de wet van 30 juni 1956 (de individuele kapitalisatie) handhaaft, dan is de gelijkenis tussen beide ook daartoe beperkt:

Inderdaad zowel de algemene structuur als de uitwerking van de beginselen zijn in het nieuwe ontwerp, grondig verschillend van de wet van 30 juni 1956.

Dit wordt volledig duidelijk wanneer men de tekst van de wet vergelijkt met die van het nieuwe ontwerp onder opzicht van: toepassingsgebied, verplichtingen van de betrokken zelfstandigen, de voordelen, regeling van de gemengde loopbanen.

a) Het toepassingsgebied van de wet is in het nieuw ontwerp beter omlijnd dan in de wet van 1956. Dit geldt zowel voor de zelfstandigen als voor de helpers. Door de nieuwe tekst wordt het ook duidelijk wanneer iemand op grond van een bijkomende beroepsbezigheid aan de wet onderworpen is.

b) In verband met de bijdragen zijn er tal van vereenvoudigingen ten overstaan van de wet van 30 juni 1956. Er blijft voortaan maar één enkele bijdrage meer te betalen aan één enkel organisme: de pensioenkas. De aanvragen om vermindering van bijdrage zijn afgeschaft vermits het bedrag der bijdrage wordt vastgesteld door het bestuur der belastingen op grond van het werkelijk inkomen. Meteen wordt ook elke controle overbodig.

Door de bijdrage per schijf van het inkomen te vervangen door een percentsgewijze berekende bijdrage op het werkelijk inkomen — uitgenomen voor de laagste inkomsten waarvoor het oud systeem behouden blijft — worden de lasten op rechtvaardige wijze verdeeld over de bijdrageplichtigen. Anderzijds heeft in het nieuw ontwerp ook de leeftijd van de onderworpenen geen weerslag meer op het bedrag van zijn bijdrage.

Ook zullen de bijdragen voortaan eenvormig geïnd worden op het einde van elk kalenderkwartaal, terwijl de inning vroeger over meer dan 300 dagen gespreid werd ingevolge het rekening houden met de verjaardag der betrokkenen.

(*) Y compris 130 millions pour la couverture de l'ensemble des frais d'administration du régime et 55 millions pour le service des intérêts de l'excédent probable au 31 décembre 1959 des emprunts contractés par le régime existant sur le total des réserves mathématiques des caisses de pension.

3) Si le projet actuel maintient le principe fondamental de la loi du 30 juin 1956. (la capitalisation individuelle), la ressemblance entre les deux régimes se limite à cela.

En effet, le nouveau projet diffère totalement de la loi du 30 juin 1956, quant à la structure générale qu'en ce qui concerne l'élaboration des principes.

Il suffit pour s'en convaincre de comparer le texte de la loi avec celui du nouveau projet: champ d'application, obligations des travailleurs indépendants intéressés, avantages, régime des carrières mixtes.

a) Le champ d'application de la loi est mieux délimité dans le nouveau projet que dans la loi de 1956. Cela s'applique aussi bien aux indépendants qu'aux aidants. Le texte nouveau précise davantage dans quel cas une personne exerçant une activité complémentaire est assujettie à la loi.

b) En ce qui concerne les cotisations, nombreuses sont les simplifications comparativement à la loi du 30 juin 1956. Il ne subsiste qu'une cotisation unique à payer à un seul organisme: la Caisse des pensions. Les demandes de réduction de cotisation sont supprimées étant donné que le montant de la cotisation est établi par l'Administration des contributions sur la base du revenu réel. Ce qui rend superflu tout contrôle.

En remplaçant la cotisation par tranche de revenu par une cotisation au prorata du revenu réel, — exception faite des revenus les moins élevés, pour lesquels l'ancien système reste en vigueur — les charges sont réparties équitablement entre les assujettis. D'autre part, en vertu du nouveau projet, l'âge de l'assujetti n'a plus de répercussion sur le taux de sa cotisation.

Dorénavant, la perception des cotisations aussi se fera uniformément à la fin de chaque trimestre civil, alors qu'actuellement la perception s'étale sur plus de 300 jours, du fait qu'il est tenu compte de l'anniversaire des intéressés.

c) Op het stuk van *de voordelen* zijn er ook belangrijke verbeteringen aan te stippen.

De modaliteiten in verband met de onvoorwaardelijke rente werden gewijzigd. Het bedrag van het rustpensioen op de normale pensioenleeftijd wordt gebracht op 21.000 frank voor de gehuwde man en 14.000 frank voor de andere gerechtigden.

Deze bedragen worden respectievelijk op 23.000 frank en 15.300 frank gebracht indien het rustpensioen slechts aangevraagd wordt op de 66ste of 61ste verjaardag, of 25.000 frank en 16.600 frank indien de aanvangsdatum tot de 67ste of de 62ste verjaardag verschoven wordt.

De voorwaarden tot toekenning van het rustpensioen zijn grondig gewijzigd vermits in het ontwerp voorzien wordt dat het volstaat de loopbaan als zelfstandige te bewijzen om recht te krijgen op het rustpensioen.

In verband met het onderzoek der bestaansmiddelen werd niet alleen de toegelaten grens verhoogd tot 12.500 frank voor een gehuwde en 8.000 frank voor een alleenstaande, ook aan de regels die bij dit onderzoek gelden werden wijzigingen aangebracht.

De toestand der weduwen wordt door het nieuw ontwerp aanzienlijk verbeterd.

Dit niet enkel omdat het overlevingspensioen voortaan kan toegekend worden vanaf de leeftijd van 45 jaar (en zelfs vroeger onder bepaalde voorwaarden) maar ook omdat de voorwaarden voor toekenning grondig gewijzigd werden.

d) Ten slotte brengt het wetsontwerp ook verbetering omdat het een aantal voorschriften voorziet die zullen toelaten op afdoende wijze het vraagstuk *der gemengde loopbanen* te reglen.

II. VERSCHILLEN INZAKE INRICHTING

van de wet van 30 juni 1956

van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

I. Toepassingsgebied.

Vastgesteld ingevolge een fiscaal criterium.

Vielen onder de toepassing van de wet :

a) de personen die een beroepsbezigheid uitoefenden, waarvan de opgeleverde inkomsten op grond van artikel 25, § 1, 1°, 2°, b), en 3° van de samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen aan de bedrijfsbelasting onderworpen waren;

b) de helpers van de zelfstandigen.

Opmerkingen.

A. Wegens het fiscaal criterium ontsnapt talrijke zelfstandige arbeiders aan

A. Ofschoon het fiscaal criterium gehandhaafd werd ingevolge een amendement op het ontwerp, aangenomen in de Commissie van de Senaat, is het thans niet meer van beslissende aard. Het zal nochtans een zekere continuïteit tussen de vroegere en de nieuwe regeling mogelijk maken.

B. Het ontwerp voert een sociaal criterium in, waardoor het mogelijk wordt gemaakt *alle zelfstandigen aan de regeling te onderwerpen*; daarbij wordt de helper als zelfstandige beschouwd, indien hij naar gelang van het geval, de pensioenregeling van de arbeiders of die van de bedienden niet heeft gekozen voor zijn bezigheid als helper.

c) En ce qui concerne les *avantages*, d'importantes améliorations sont également à signaler.

Les modalités ont changé en ce qui concerne la rente inconditionnelle. A l'âge normal de la retraite, le montant de la pension de retraite est porté à 21.000 francs pour un homme marié et à 14.000 francs pour les autres bénéficiaires.

Ces montants deviennent respectivement 23.000 francs et 15.300 francs par an, si les pensions ne sont demandées qu'à partir du 66me ou du 61me anniversaire; soit 25.000 francs et 16.600 francs, si la date d'entrée en jouissance est reportée au 67me ou au 62me anniversaire.

Les conditions d'octroi de la pension de retraite ont été profondément modifiées, puisque le projet prévoit qu'il suffit de fournir la preuve d'une carrière de travailleur indépendant pour pouvoir bénéficier d'une pension de retraite.

En ce qui concerne l'enquête sur les ressources, non seulement le plafond des ressources immunisées a été porté à 12.500 francs pour un homme marié et à 8.000 francs pour un isolé. Des modifications ont également été apportées aux modalités de cette enquête.

Le projet améliore considérablement la situation des veuves.

Non seulement la pension de survie pourra dorénavant être octroyée dès l'âge de 45 ans (et même plus tôt encore, sous certaines conditions) mais en outre les conditions d'octroi ont été profondément modifiées.

d) Enfin, le projet de loi apporte également une amélioration en prévoyant un ensemble de prescriptions permettant de régler de façon efficace *les carrières mixtes*.

II. DIFFERENCES DANS L'ECONOMIE

de la loi du 30 juin 1956

du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

I. Champ d'application.

Défini en vertu d'un critère fiscal.

Etaient soumis à la loi :

a) les personnes qui exerçaient une activité professionnelle susceptible de produire des revenus passibles de la taxe professionnelle en vertu des articles 25, paragraphe 1er, 2°, b), et 3° des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus;

b) les aidants des travailleurs indépendants.

Remarques.

A. En raison du critère fiscal, de nombreux travailleurs indépendants échappent

A. Si le critère fiscal a été maintenu par suite d'un amendement au projet adopté par la Commission du Sénat, ce critère fiscal n'est plus déterminant. Il va toutefois permettre une certaine continuité entre le régime antérieur et le régime nouveau.

B. Le projet instaure un critère social *permettant de soumettre au régime tous les travailleurs indépendants*, l'aidant étant considéré comme un travailleur indépendant s'il n'a pas fait choix du régime de pension des ouvriers ou du régime de pension des employés, selon le cas, pour son activité d'aidant.

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

de pensioenregeling en waren dus aan geen enkele regeling onderworpen.

B. De hoofd- en bijkomende bezigheden worden op gelijke voet gesteld met de hoofdwerkzaamheden.

De werkelijk bijkomstige bezigheden zijn een blok aan 't been en belemmeren de regeling. Is het b.v. aan te nemen, dat een arbeider die over enkele aren grond beschikt aan de pensioenregeling van de zelfstandigen onderworpen wordt?

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

C. De personen die slechts een bijkomstige bezigheid als zelfstandige uitoefenen, zullen hun bijdrage moeten afdragen ten behoeve van de solidariteit, zonder de voordelen van de regeling te genieten. Zodoende dragen de betrokkenen hun deel in de sociale lasten die op de zelfstandigen drukken, hetgeen op het stuk van mededinging belangrijk is.

D. Wanneer de door een bezigheid opgeleverde inkomsten 25.000 frank per jaar belopen, mag die bezigheid niet als van bijkomstige aard beschouwd worden.

E. Uitsluiting van het stelsel der werkelijk bijkomstige aanvullende bezigheden (jaarlijkse inkomsten welke 6.000 frank niet overschrijden).

II. Bijdrage.

A. Twee bijdragen :

een jaarlijkse solidariteitsbijdrage, doch pas vanaf een bepaalde inkomst;

een premie van wettelijke verzekering, die verschilt volgens de leeftijd van de verzekerde en die om de drie maanden geïnd wordt.

B. De verzekeringsperiode verschilt volgens de verjaardag van de betrokkenen.

C. Zeer ruime tranches van inkomsten, waardoor de bijdragepercentages belangrijke verschillen vertonen.

D. Daar onder de definitieve regeling het pensioen uit een rente bestond, even-

A. a) Een enkele driemaandelijkse bijdrage, dus slechts één instelling belast met de invordering, in de plaats van twee.

b) Alle verzekerden dragen bij in het solidariteitsfonds.

B. De verzekeringsperiode valt samen met het kalenderjaar; vandaar :

a) dat de bijdrage alleen varieert volgens de bedrijfsinkomsten en niet volgens de leeftijd;

b) dat de invordering voor alle verzekerden op hetzelfde tijdstip geschiedt.

C. Eenvormigheid in de bijdrage - percentages (in principe 1,05 % van het basisinkomen per kwartaal voor de hoofdactiviteiten, en 85 frank per kwartaal voor de bijkomstige activiteiten). De last wordt op deze wijze billijker verdeeld.

D. Door het toekennen van 1/45ste van het pensioen per jaar activiteit van-

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

paient au régime de pension et n'étaient donc soumis à aucun régime.

B. Les activités principales et complémentaires sont mises sur le même pied que les activités principales.

Les activités vraiment accessoires constituent des boulets et encombrant le régime. Ainsi peut-on concevoir qu'un ouvrier qui a quelques ares de terres soit soumis au régime de pension des travailleurs indépendants ?

II. Cotisation.

A. Deux cotisations :

une cotisation annuelle de solidarité à partir d'un certain revenu seulement;

une prime d'assurance légale variant avec l'âge de l'assuré et perçue par trimestre.

B. Période d'assurance variable d'après l'anniversaire des intéressés.

C. Tranches de revenus fort larges entraînant des différences sensibles dans les pourcentages de cotisation.

D. En régime définitif, la pension consistant dans une rente, augmentée éventuelle-

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

C. Les personnes n'exerçant en qualité de travailleur indépendant qu'une activité complémentaire vont devoir cotiser pour la solidarité sans bénéficier des avantages du régime. De la sorte, les intéressés participent aux charges sociales supportées par les travailleurs indépendants ce qui est important en matière de concurrence.

D. Lorsque les revenus produits par une activité atteignent 25.000 francs par an, l'activité ne peut pas être considérée comme complémentaire.

E. Exclusion du régime des activités complémentaires vraiment accessoires (revenus annuels qui ne dépassent pas 6.000 francs).

A. a) Une seule cotisation trimestrielle, donc un seul organisme intervenant pour la perception au lieu de deux.

b) Tous les assurés participent à la solidarité.

B. La période d'assurance est l'année civile, d'où :

a) cotisation variant uniquement en fonction des revenus professionnels et non plus en raison de l'âge;

b) perception à la même époque pour les assurés.

C. Uniformité dans les pourcentages de cotisation (en principe 1,05 % du revenu de base, par trimestre pour les activités principales et 85 francs par trimestre pour les activités complémentaires). La charge est ainsi plus équitablement répartie.

D. En raison de l'octroi de 1/45 de la pension par année d'activité à partir de

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

tueel verhoogd met een aanvullende rente, en de rente verkregen werd in functie van de leeftijd, was het moeilijk een oplossing te vinden voor de gemengde loopbanen, te meer daar in beginsel het pensioen volledig was indien de betrokkene zijn loopbaan op 25-jarige leeftijd begon.

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

af de leeftijd van 20 jaar, zoals bij de regelingen voor de arbeiders en voor de bedienden, valt het gemakkelijk het vraagstuk van de gemengde loopbanen, zelfs voor het verleden, op te lossen.

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

ment d'un complément et la rente étant acquise en fonction de l'âge, la solution des carrières mixtes était difficile à réaliser d'autant plus que la pension était complète en principe si l'intéressé entrait dans la carrière à 25 ans.

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

20 ans, comme dans les régimes des ouvriers et des employés, une solution est facilement apportée aux carrières mixtes même pour le passé.

III. Controle op de inning van de bijdragen.

A. Haast alle verzekeren moesten een aanvraag indienen om vermindering van de bijdrage, hetzij van de solidariteitsbijdrage alleen, hetzij — en dit in heel wat meer gevallen — van de solidariteitsbijdragen en van de bijdrage voor de wettelijke verzekering.

B. De controle op de juiste inning van de verschuldigde bijdragen moest achteraf geschieden; zij was dan ook zeer lastig en viel erg duur uit.

Dank zij de inlichtingen die rechtstreeks door het Bestuur der Belastingen worden verstrekt:

A. Zal iedere verzekerde via het bericht van termijnverval worden verzocht een bijdrage te betalen overeenkomstig zijn inkomstranche; bijgevolg verdwijnen de aanvragen om vermindering.

B. Geschiedt de controle vooraf en automatisch. Niet alleen wordt zij hierdoor zeer gemakkelijk, doch zij maakt zelfs deel uit van het invorderingssysteem.

III. Contrôle de la perception des cotisations.

A. La quasi totalité des assurés devaient introduire une demande de réduction de cotisation soit pour la solidarité seulement, soit dans les cas les plus nombreux, pour la solidarité et pour l'assurance légale.

B. Le contrôle de la perception exacte des cotisations dues devait être effectué *à posteriori*; dès lors, il était très lourd et très coûteux.

Grâce aux renseignements fournis directement par l'Administration des contributions:

A. Chaque assuré va être invité dans l'avis d'échéance à cotiser dans sa tranche de revenus; dès lors, les demandes de réduction disparaissent.

B. Le contrôle est préalable et automatique. Non seulement, il est facilement réalisable, mais il est intégré dans le système de perception.

IV. Berekening van de uitkeringen.

A. Het rustpensioen.

a) Dit omvatte verscheidene bestanddelen:

de toelage (voor de activiteitsjaren vóór 1956 en na de 35ste verjaardag), de aanvullende rente (wegens vermindering van de bijdrage op grond van bescheiden inkomen), de rente en de rentetoeslag (wegens stijging van het indexcijfer der hleinhandelsprijzen).

b) Zij die in 1956 meer dan 25 jaar waren, konden het volledige pensioen slechts verkrijgen indien zij als vrij verzekerden bijdragen hadden betaald in het kader van de samengeordende wetten betreffende de pensioenverzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

a) Het wordt gevormd door een enkel bestanddeel, waarin evenwel de rente is begrepen.

b) De loopbaan telt, zelfs voor het verleden, vanaf de 20ste verjaardag, zodat alleen zijn activiteit als zelfstandige aan de verzekerde eventueel recht geeft op het volledig pensioen.

IV. Calcul des prestations.

A. La pension de retraite.

a) Comprenait plusieurs éléments:

l'allocation pour les années d'activités antérieures à 1956 et postérieures au 35e anniversaire), le complément (en raison de la réduction de cotisation pour modicité de revenus), la rente et la majoration de rente (pour hausse de l'indice des prix de détail).

b) Pour toutes les personnes qui avaient dépassé l'âge de 25 ans en 1956, la pension complète ne pouvait être obtenue que si l'intéressé avait effectué des versements d'assuré libre dans le cadre des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

a) Consiste dans un seul élément qui comprend ce pendant la rente.

b) La carrière est prise en considération, même pour le passé, à partir du 20e anniversaire, de sorte que, seule, l'activité de travailleur indépendant permet, le cas échéant, d'obtenir la pension complète.

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

Vóór de inwerkingtreding van de wet werd de loopbaan immers pas geteld vanaf de 35ste verjaardag, en er kon slechts rekening worden gehouden met maximum 15 jaarlijkse stortingen als vrij verzekerde.

B. Het overlevingspensioen.

a) In de definitieve regeling : vanaf de leeftijd van 60 jaar, een pensioen, gelijk aan de helft van het pensioen dat de echtgenoot zou hebben gevestigd, voor een weduwe van dezelfde leeftijd als haar man (9.000 frank voor een volledige loopbaan) + aanvullende rente na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen.

b) In de overgangsregeling : vanaf de leeftijd van 65 jaar, een pensioen berekend naar rato van de loopbaan van de echtgenoot vanaf 35 jaar (12.000 frank voor een volledige loopbaan).

c) Een jaarlijkse toelage van 9.000 frank wordt verleend aan de 45-jarige weduwe, voor zover zij een kind opvoedt waarvoor zij kinderbijslag trekt of indien zij voor ten minste 66 % arbeidsongeschikt is.

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

a) In de definitieve regeling :

vanaf 45-jarige leeftijd, na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, een pensioen van 10.500 frank, indien de echtgenoot vanaf de leeftijd van 20 jaar tot aan zijn overlijden en ten hoogste gedurende de 25 jaar onmiddellijk vóór het overlijden bedrijvig is geweest als zelfstandige;

vanaf 60-jarige leeftijd : onvoorwaardelijk recht op een weduwerente, gelijk aan 40 % van het rustpensioen van de echtgenoot;

vanaf 65-jarige leeftijd : een pensioen van 14.000 frank, indien het pensioen volledig is.

b) In de overgangsregeling : pensioen zoals bij de definitieve regeling, doch het is volledig, zo de bedrijvigheid als zelfstandige niet bewezen is voor een jaar per vijfjarige periode van de referentieperiode en wel bewezen voor de andere jaren.

c) Indien de weduwe een kind opvoedt waarvoor zij kinderbijslag trekt of indien zij voor ten minste 66 % arbeidsongeschikt is, krijgt de weduwe het overlevingspensioen na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen, ongeacht haar leeftijd. Afgezien van het onderzoek omtrent de bestaansmiddelen is de oplossing dezelfde als bij de pensioenregelingen voor de arbeiders en de bedienden.

d) Net als bij de pensioenregelingen voor de ar-

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

En effet, avant l'entrée en vigueur de la loi, la carrière n'était prise en considération qu'à partir du 35e anniversaire et il pouvait être tenu compte au maximum de 15 versements annuels d'assuré libre.

B. La pension de survie.

a) En régime définitif : à partir de 60 ans, une pension égale à la moitié de la pension que le mari se serait constituée, pour une veuve du même âge que son mari (9.000 francs pour une carrière complète) + complément après enquête sur les ressources.

b) En régime transitoire, à partir de l'âge de 65 ans, une pension calculée à raison de la carrière du mari à partir de 35 ans (12.000 francs pour une carrière complète).

c) Une allocation annuelle de 9.000 francs est accordée à la veuve âgée de 45 ans, pour autant qu'elle élève un enfant pour lequel elle perçoit des allocations familiales ou si elle est invalide à 66 % au moins.

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

a) En régime définitif : à partir de 45 ans après enquête sur les ressources, une pension de 10.500 francs si le mari a été occupé en qualité de travailleur indépendant depuis l'âge de 20 ans jusqu'à son décès et au maximum pendant les 25 années qui précèdent immédiatement le décès;

à partir de l'âge de 60 ans, droit inconditionnel à une rente de veuve égale à 40 % de la rente de retraite du mari;

à partir de l'âge de 65 ans, une pension de 14.000 francs si la pension est complète.

b) En régime transitoire : pension comme en régime définitif mais la pension est complète si l'activité de travailleur indépendant n'est pas prouvée pour une année par période quinquennale de la période de référence et prouvée pour toutes les autres années.

c) Si la veuve élève un enfant pour lequel elle perçoit des allocations familiales ou si elle est invalide à 66 % au moins, la veuve obtient la pension de survie, après enquête sur les ressources, quel que soit son âge. L'enquête sur les ressources mise à part, la solution est la même que dans les régimes de pension des ouvriers et des employés.

d) Comme dans les régimes de pension des ouvriers

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

beiders en de bedienden kan de weduwe een met de loopbaan van de echtgenoot evenredig pensioen bekomen, zo zij geen aanspraak kan maken op het volledige overlevingspensioen.

Evenals voor het overlevingspensioen wordt een *logische en billijke oplossing* gegeven aan tal van gemengde loopbanen.

e) Evenals in de andere wettelijke pensioenregelingen kan de weduwe ditmaal een pensioen krijgen, indien haar echtgenoot, vóór 1956, zonder de leeftijd van 35 jaar te hebben bereikt, is overleden, wat in de wet van 30 juni 1956 werd gewaigerd op 65-jarige ouderdom.

C. Aanpassingsvergoeding.

De aanpassingsvergoeding werd na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen verleend aan de weduwen die ten minste 45 jaar oud waren en geen recht hadden op de kosteloze toelage.

De aanpassingsvergoeding wordt *thans vóór de leeftijd van 45 jaar* toegekend na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen.

V. Aanpassing van pensioenen en renten.

De pensioenen en renten worden aan het indexcijfer der kleinhandelsprijzen aangepast per tranches van 5 %.

De pensioenen en renten worden op grond van de evolutie der kleinhandelsprijzen aangepast per tranches van 2,5 %. Op die wijze wordt er voor gezorgd dat de pensioenen beter hun koopkracht behouden.

VI. Voorwaarden voor de toekenning van de uitkeringen.

A. De pensioenen en aanpassingsvergoedingen, met uitzondering van de renten, worden toegekend na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen.

A. Het gedeelte van het pensioen buiten de rente, die eventueel is aangepast op grond van de stijgingen van het indexcijfer der kleinhandelsprijzen, wordt eveneens verleend na onderzoek omtrent de bestaansmiddelen.

B. Bij de berekening van de pensioenen worden de bestaansmiddelen niet in re-

B. Bij de berekening van de pensioenen worden de bestaansmiddelen niet in re-

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

et des employés, si la veuve ne peut prétendre à la pension complète de survie, elle peut obtenir une pension proportionnelle à la carrière du mari.

Comme pour la pension de retraite, *une solution logique et équitable* est apportée aux nombreuses carrières mixtes.

e) Comme dans les autres régimes légaux de pension, la veuve peut, cette fois, obtenir une pension même si son mari est décédé avant l'âge de 35 ans antérieurement à 1956, ce qui était refusé dans la loi du 30 juin 1956, à l'âge de 65 ans.

C. Indemnité d'adaptation.

L'indemnité d'adaptation était accordée après enquête sur les ressources aux veuves âgées de 45 ans au moins et qui n'avaient pas droit à l'allocation gratuite.

L'indemnité d'adaptation est accordée après enquête sur les ressources, *avant l'âge de 45 ans, cette fois.*

V. Adaptation des pensions et rentes.

Les pensions et rentes sont adaptées à l'indice des prix de détail par tranches de 5 %.

Les pensions et rentes sont adaptées en fonction de l'évolution des prix de détail par tranches de 2,5 %. C'est une façon de serrer de plus près le maintien du pouvoir d'achat des pensions.

VI. Conditions d'octroi des prestations.

A. Les pensions et indemnités d'adaptation, à l'exception des rentes, sont accordées après enquête sur les ressources.

A. La fraction de la pension autre que la rente éventuellement péréquitée en fonction des hausses de l'indice des prix de détail est aussi accordée après enquête sur les ressources.

B. Les ressources sont immunisées pour le calcul des pensions jusqu'à une li-

B. Les ressources sont immunisées pour le calcul des pensions jusqu'à une li-

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

kening gebracht, tot een bedrag van maximum 10.000 frank voor de gehuwden, 6.500 frank voor de alleenstaanden en voor de weduwen.

C. Op grond van een vermoeden van welstand worden de kosteloze voordelen in sommige gevallen niet toegerekend (b. v. het bewonen van een huis waarvan het kadastrale inkomen 3.000 frank te boven gaat in een gemeente met minder dan 5.000 inwoners, 3.500 frank in een gemeente met 5.000 tot minder dan 30.000 inwoners, 5.200 frank in een gemeente met 30.000 inwoners en meer).

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

kening gebracht, tot een bedrag van maximum 12.500 frank voor de gehuwden, en 8.000 frank voor de alleenstaanden en voor de weduwen.

C. Wegens de nadelige gevolgen van het vermoeden van welstand, waardoor in sommige gevallen het recht op pensioen wordt ontzegd omdat het kadastrale inkomen 100 frank te veel bedraagt, heeft het ontwerp het systeem, volgens hetwelk men bij vermoeden van welstand de kosteloze voordelen verliest, laten varen. Het onderzoek omtrent de bestaansmiddelen biedt hier voor alle gevallen een billijke oplossing.

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

mite de 10.000 francs pour les mariés, de 6.500 francs pour les isolés et pour les veuves.

C. En raison d'une présomption d'aisance, les avantages gratuits sont refusés dans certains cas (par exemple, occupation d'une habitation dont le revenu cadastral dépasse 3.000 francs dans une commune de moins de 5.000 habitants, 3.500 francs dans une commune de 5.000 à moins de 30.000 habitants, 5.200 francs dans une commune de 30.000 habitants et plus).

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

mite de 12.500 francs pour les mariés et de 8.000 francs pour les isolés et pour les veuves.

C. En raison du caractère vexatoire des présomptions d'aisance qui pouvaient avoir pour effet, dans certains cas, de faire perdre le bénéfice de la pension, pour un revenu cadastral trop élevé de 100 francs, le projet a abandonné l'exclusion des avantages gratuits pour présomption d'aisance. L'enquête sur les ressources offre la solution équitable dans toutes les hypothèses.

VII. Financieel evenwicht.

Het door het Solidariteits- en Waarborgfonds te lenen bedrag werd einde 1958 op 1.383 miljoen frank geraamd.

De schuld van deze instelling bedroeg op hetzelfde tijdstip reeds precies het dubbele van dit bedrag.

Deze schuld was heel wat hoger dan de kapitalisatiereserves. De gehele pensioenregeling was bijgevolg deficitair.

De regeling is volkomen in evenwicht.

Er is een geringe veiligheidsmarge voorzien.

VII. Equilibre financier.

Les prévisions d'emprunt du Fonds de Solidarité et de Garantie étaient de 1.383 millions de francs à la fin de 1958.

Or, l'endettement de cet organisme était exactement du double à la même date.

Cet endettement dépassait assez sérieusement les réserves de la capitalisation. Tout le régime de pension était donc en déficit.

Le régime est parfaitement en équilibre.

Une légère marge de sécurité est prévue.

VIII. Administratieve vereenvoudiging.

Bijzonder ingewikkelde administratieve inrichting.

Zie II. Bijdragen.

De volgende vereenvoudigingen:

a) er is slechts één bijdrage in de plaats van twee;

b) zelfde verzekeringsperiode voor al de verzekerden (het kalenderjaar), bijgevolg slechts vier inningen per jaar in plaats van driehonderd;

c) de controle op de basisinkomsten geschiedt automatisch en vooraf in plaats van achteraf (aanschaffing van aanvragen om vermindering);

VIII. Simplifications administratives.

Organisation administrative excessivement lourde.

Voir II. Cotisations.

Simplification résultant du fait:

a) qu'il n'y a plus qu'une cotisation au lieu de deux;

b) que la période d'assurance est la même pour tous les assurés (l'année civile) d'où quatre perceptions par an au lieu de trois cents;

c) que le contrôle des revenus de base est automatique et préalable au lieu de devoir être réalisé a posteriori (suppression des demandes de réduction);

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

d) daar het rustpensioen wordt berekend naar rato van de storting op het einde van het jaar, en daar de weduwerente steeds op hetzelfde percentage (40 %) van de ouderdomsrente is gesteld, kan men volstaan met een eenvoudige verklaring van lidmaatschap, in de plaats van ingewikkelde contracten;

e) daar het pensioen wordt vastgesteld op 1/45ste (1/40ste voor de vrouwen) per jaar vanaf de 20ste verjaardag, zal de berekening veel gemakkelijker zijn, vooral voor de gemengde loopbanen.

Différences dans l'économie de la loi du 30 juin 1956.

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

d) que la rente de retraite étant calculée en raison du versement en fin d'année et la rente de veuve étant toujours le même pourcentage (40 %) de la rente de retraite, une simple déclaration d'affiliation peut être substituée à des contrats compliqués;

e) que la pension étant calculée par 1/45 (par 1/40 pour les femmes) par année, à partir du 20e anniversaire, le calcul va être facilité surtout pour les carrières mixtes.

IX. Indiening van de aanvragen.

Bij de belastingontvanger.

Bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager is gedomicilieerd (of bij de gemachtigde van de burgemeester), zoals in de pensioenregelingen voor arbeiders en bedienden.

Vandaar :

Eenvormigheid van de procedures voor het indienen van de aanvragen, en meer faciliteiten voor de pensioengerechtigden.

IX. Introduction des demandes.

Après du receveur des contributions.

Après du bourgmestre de la commune du domicile du demandeur (ou du délégué du bourgmestre), comme dans les régimes de pensions des ouvriers et des employés.

D'où :

Unification des procédures d'introduction des demandes et plus grandes facilités pour les candidats à la pension.

X. Regeling van de sociale gevallen bij de invordering.

Indien een zelfstandige zijn bijdragen niet kon betalen, moest hij ongenadig worden vervolgd, tot de inbeslagneming van zijn goederen toe.

Dank zij de instelling van een Invorderingscommissie kan een vrijstelling van bijdrage worden verleend aan verzekerden, wier toestand als ongelukkig wordt beschouwd.

Daar de bijdrage in dit geval door de Commissie van Openbare Onderstand wordt betaald, verliest de betrokkene zijn aanspraak op pensioen niet. Dit is ontegensprekelijk een wijze oplossing, want indien men op deze weg verder ging, zette men de deur open voor misbruiken.

X. Solution à la perception pour les cas sociaux.

Si un travailleur indépendant n'était pas en mesure de payer ses cotisations, il devait être irrémédiablement poursuivi jusqu'à la saisie des biens.

Grâce à l'institution d'une Commission de recouvrement, une dispense de cotisation peut être accordée dans le cas où l'assuré est considéré comme malheureux.

Grâce au paiement par la Commission d'assistance publique, l'intéressé ne perdra pas le droit à la pension. C'est incontestablement une solution sage car aller plus loin dans cette voie, c'était exposer le régime aux abus.

Verschillen inzake inrichting van de wet van 30 juni 1956.

Verschillen inzake inrichting van het ontwerp zoals het door de Senaat werd aangenomen (Stuk 370 — N° 1).

de la loi du 30 juin 1956. Différences dans l'économie

Différences dans l'économie du projet tel qu'il a été adopté par le Sénat (Document 370 — N° 1).

XI. Fiscale aanmoediging.

Vrijstelling van belasting wordt verleend voor het gedeelte van de inkomsten dat aan de betaling van de bijdragen wordt besteed.

Doch in zoverre de belastingplichtige deze vrijstelling geniet, verliest hij het recht op vrijstelling van het inkomstengedeelte dat hij tot betaling van de premies voor levensverzekering aanwendt.

Op grond van artikel 61 van het ontwerp zal het voortaan mogelijk zijn de belastingvrijstelling voor het inkomstengedeelte, besteed aan de betaling van de levensverzekeringspremies te cumuleren met de vrijstelling van het inkomstengedeelte aangewend ter betaling van de bijdragen in de pensioenregeling voor zelfstandige arbeiders.

De winst op het stuk van belastingen is aanzienlijk. Zo wint een arbeider met één kind ten laste, en met een netto bedrijfsinkomen van 80.000 frank per jaar, 840 frank aan belastingen. Dit is stellig een doelmatig middel om de individuele voorzorg aan te moedigen.

XI. Encouragement fiscal.

L'exonération fiscale est accordée pour les revenus affectés au paiement des cotisations.

Dans la mesure où cette immunisation est obtenue, le contribuable perd la faculté d'immuniser les revenus affectés au paiement des primes d'assurance-vie.

Grâce à l'article 61 du projet, il va être possible dorénavant de cumuler l'immunité des revenus affectés au paiement des primes d'assurance-vie et l'immunité des revenus affectés au paiement des cotisations du régime de pension des travailleurs indépendants.

Le gain d'impôts est appréciable. Ainsi, un travailleur ayant un enfant à charge et ayant un revenu professionnel net de 80.000 francs par an va réaliser un gain d'impôts de 840 francs. C'est là un moyen d'encourager sérieusement la prévoyance individuelle.

XII. Statistieken en documentatie.

De wet van 30 juni 1956 voorzagt niet in het opmaken van statistieken en in het aanleggen van een aangepaste documentatie. Bij gebrek aan degelijke statistieken is het dan ook uiterst moeilijk om wegwijs te worden, zowel in de huidige toestand als in de evolutie van de pensioenregeling.

Het ontwerp draagt aan de Rijksdienst de taak op een omstandige statistiek inzake pensioenen op te maken.

XII. Statistiques et documentation.

La loi du 30 juin 1956 ne prévoyait pas l'élaboration de statistiques et la constitution d'une documentation adéquate. Aussi, à défaut de statistiques appropriées, il est fort difficile de voir clair tant dans la situation actuelle que dans l'évolution du régime de pension.

Le projet confie à l'Office national le soin d'établir une statistique détaillée en matière de pensions.

XIII. Beheer van de regeling.

De vertegenwoordiging van de Staat is doorslaggevend.

De afgevaardigden van de zelfstandige arbeiders vormen de meerderheid bij het beheer van de Rijksdienst. Zo geeft het ontwerp aan de betrokkenen meer verantwoordelijkheidszin.

XIII. Gestion du régime.

La représentation de l'État est prépondérante.

Participation majoritaire des délégués des travailleurs indépendants à la gestion de l'Office national. Le projet donne ainsi aux intéressés un plus grand sens de leurs responsabilités.

XIV. Invordering langs gerechtelijke weg.

De gerechtelijke invordering wordt verricht door de Minister van Middenstand.

De gerechtelijke invordering wordt verricht door de Rijksdienst.

XIV. Recouvrement judiciaire.

Le recouvrement judiciaire est opéré par le Ministre des Classes Moyennes.

Le recouvrement judiciaire est opéré par l'Office national.

III. ALGEMENE BESPREKING.

Een lid van de commissie meent uit de historiek van het ontwerp te kunnen opmaken dat het pensioen van de zelfstandigen nog altijd met de « politiek » te maken heeft. Aangekondigd voor september 1958 werd het pas neergelegd in juni 1959. Meningsverschillen in de meerderheid omtrent bepaalde aspecten van het ontwerp brachten de verdaging van de bespreking van het ontwerp in de Senaat mede. De wijzigingen aan de tekst, die het gevolg waren van die « bedenktijd », hebben, volgens dat lid, de wet op meer dan één punt minder gunstig gemaakt.

Hij wenst ook meer bijzonderheden te vernemen over de benarde financiële toestand in het stelsel van de wet van 1956 tot stand gekomen, waarvan de Minister gewag heeft gemaakt. Ook die 200 miljoen besparingen die zouden verwezenlijkt worden door de Minister in het huidige stelsel vindt hij te hoog geraamd. Hij schat immers dat het opdragen van bepaalde taken aan de A. S. L. K. ook meerdere miljoenen heeft gekost.

In verband met de technische kant van het ontwerp geeft spreker toe dat er in het ontwerp verbeteringen voorkomen in vergelijking met de wet van 1956. Deze acht hij echter geringer dan oorspronkelijk voorzien in de tekst van juni 1959.

Goede hervormingen heet hij : de samensmelting van de twee bijdragen, het uitschakelen van de invloed van de leeftijd op de bijdragen, het meer rechtvaardig maken van het bijdragenstelsel door het afschaffen van de schijven boven de 25.000 frank, het laten vallen van de verplichting ieder jaar tweemaal vermindering van bijdrage aan te vragen de verbetering van het lot der weduwen.

De Minister is er echter niet in gelukt in het stelsel een grotere plaats te geven aan de solidariteit (slechts 33 % van de bijdrage). De economisch sterken blijft het recht toegekend om zich aan de solidariteit van het regime te onttrekken door een pensioenfonds te vestigen door een levensverzekering of door het aanwenden van een onroerend goed.

Het stelsel blijft gebouwd op een compromis tussen kapitalisatie en repartitie. Dat te noemen « een kapitalisatie-repartitie », zoals de Minister het doet is slechts woordenspel. Want het gaat niet op te beweren dat één frank in het kapitalisatie-regime één frank blijft in het repartitie-regime, omdat de mogelijkheid van muntontwaarding steeds bestaat.

Hetzelfde lid meent verder dat de rol van de vrije pensioenkassen nog toegenomen is. Zij zullen de splitsing doen van de enige bijdrage en attesten ontvangen van het Bestuur der belastingen over de inkomsten van de zelfstandigen. Zullen deze laatste daartegenover niet wantrouwig staan ? Hij stelt de vraag of de vrije kassen een interest zullen opstrijken van de gelden welke zij lenen aan de Rijkdienst, en hij kan niet aannemen dat zij aldus uit de wet profijt zouden trekken. Hij wenst dan ook nadere bijzonderheden over de vergoeding welke die instellingen voor beheers- en administratiekosten zullen ontvangen. Voorts maakt hij zich ongerust over wat zou gebeuren indien een vrije kas failliet zou gaan. De huidige erkenningsvoorwaarden voor deze instellingen acht hij immers niet streng genoeg, (ten minste 10.000 leden en een kapitaal van 10 miljoen frank, hetzij 1.000 frank per lid).

In verband met de bijdragen stelt hij vast dat ze, voor de inkomstschijven beneden 25.000 frank percentsgewijze hoger liggen dan voor de inkomsten daarboven. Zodat hij een tussenkomst van de C. O. O. voor die laagste categorie niet denkbeeldig acht.

Het ware beter geweest de vroegere bijdrage te behouden in plaats van ze te verminderen tot 4,2 %. Zodoende had men de gepensioneerden meer kunnen uitbetalen.

III. DISCUSSION GENERALE.

Un membre de la Commission croit pouvoir déduire de l'historique du projet que la pension des travailleurs indépendants porte toujours une empreinte « politique ». Annoncé pour le mois de septembre 1958, il n'a été déposé qu'en juin 1959. Des divergences de vues au sein de la majorité quant à certains aspects du projet ont entraîné l'ajournement de sa discussion au Sénat. Les modifications de texte, conséquences de ce répit, déclare ce membre, ont rendu la loi moins favorable sur plus d'un point.

Il désirerait obtenir aussi plus de précisions au sujet de la situation financière obérée due au régime de la loi de 1956 et à laquelle le Ministre a fait allusion. Il considère comme une estimation exagérée les 200 millions d'économies que le Ministre compte réaliser sous le régime actuel. Il pense, en effet, que le transfert de certaines missions à la C. G. E. R. a coûté également plusieurs millions.

Quant à l'aspect technique du projet, le membre admet que, comparativement à la loi de 1956, le présent projet apporte des améliorations. Il les estime toutefois inférieures à celle que prévoyait le texte initial de juin 1959.

Il considère comme des réformes heureuses : la fusion des deux cotisations, l'élimination du facteur âge sur le montant des cotisations, le caractère plus équitable du régime des cotisations par suite de la suppression des tranches au-delà de 25.000 francs, la suppression de l'obligation de solliciter chaque année, à deux reprises, une réduction de cotisation, l'amélioration du sort des veuves.

Le Ministre n'est toutefois pas parvenu dans le régime à élargir la place réservée à la solidarité (33 % seulement de la cotisation). Les « économiquement forts » conservent le droit de se soustraire à la solidarité créée par le régime, en constituant un fonds de pension au moyen d'une assurance-vie ou par l'affectation d'un immeuble.

Le régime reste basé sur un compromis entre la capitalisation et la répartition. Appeler cela « une répartition-capitalisation », comme le fait le Ministre, n'est que jeu de mots. On ne peut, en effet, sérieusement soutenir qu'un franc en régime de capitalisation correspond à un franc en régime de répartition, l'éventualité d'une dévaluation monétaire existant toujours.

Le même membre estime en outre que le rôle des caisses de pensions agréées s'est encore accru. Elles assurent la répartition de la cotisation unique et recevront les attestations de l'Administration des contributions concernant les revenus des travailleurs indépendants. Ces derniers ne se méfieront-ils pas de cette procédure ? Il demande si les sommes qu'emprunteront les caisses à l'Office national porteront intérêt ; il ne peut admettre que la loi leur serait ainsi profitable. Aussi, il désire des précisions au sujet de l'indemnité à attribuer à ces institutions à titre de frais de gestion et d'administration. Il s'inquiète aussi de ce qui arriverait en cas de faillite d'une caisse agréée. Il estime que les conditions d'agrément de ces institutions (10.000 membres au moins et un capital de 10 millions de francs, soit 1.000 francs par membre) ne sont pas suffisamment sévères.

En ce qui concerne les cotisations, il constate que celles-ci sont proportionnellement plus élevées pour les tranches de revenus inférieurs à 25.000 francs que pour les revenus qui dépassent ce chiffre. Il estime, dès lors, qu'une intervention de la C. A. P. en faveur de la catégorie inférieure n'est pas illusoire.

Il aurait été préférable de maintenir la cotisation antérieure au lieu de la ramener à 4,2 %. De la sorte, il aurait été possible de payer davantage aux pensionnés.

In verband met de toekenning van het pensioen is zelfde lid voorstander van de afschaffing van het onderzoek der bestaansmiddelen dat hij als inhumain bestempelt. Het pensioenbedrag verhogen voor hen die het pas aanvragen op 66- of 67-jarige leeftijd noemt hij een premie voor diegenen die een goede gezondheid genieten.

Voorts doet zelfde lid nog opmerken dat de grootste last in het stelsel zal wegen op de solidariteit — ook die van de aanpassing aan de levensduurte bijvoorbeeld — terwijl die juist het minst goed bedacht is in het ontwerp. Hij verwijst naar het socialistisch voorstel (zie doc. n° 315 blz. 3) dat het repartitiestelsel voorstaat en ook grotere voordelen toekent.

Tenslotte verklaart hetzelfde lid dat het ontwerp een stap achteruit betekent in de ontwikkeling van de zin voor solidariteit bij de zelfstandigen. De wet van 1956 heeft hij met tegenzin gestemd, beweert hij, maar de nieuwe wet zal naar hij meent bij de zelfstandigen een explosie van ongevoegen verwekken.

Een ander commissielid zet als zijn mening uiteen dat de toepassing van de nieuwe wet zoveel complicaties zal meebrengen, dat ze wellicht nog moeilijker zal blijken dan deze van de wet van 1956.

Om zulks te staven verwijst hij naar de moeilijkheden welke bepaalde artikelen kunnen opleveren.

In de bepaling van het begrip zelfstandige in artikel 2, verwijst men naar artikel 25 van de samengeoërdende wetten op de inkomstenbelastingen, en men voorziet onmiddellijk in twee uitzonderingen daarop. Zullen daaruit geen misbruiken voortspuiten? Verder spreekt men over personen die een mandaat uitoefenen in een openbaar of privaat lichaam, zonder dat er voorbeelden ter verduidelijking worden opgegeven.

Voorts is er het feit dat te veel organismen bij de toepassing van de wet betrokken worden. Zo vindt hij het inschakelen van het bestuur der belastingen bepaald gevaarlijk, én om reden van de overbelasting, én omwille van het feit op zichzelf (mededelen van inkomstenschijven aan vrije pensioenkasen). Wie zal de ontduikers opsporen: de administratie van de belastingen of de inspecteurs van de kassen?

Ook artikel 15 vindt hij ingewikkeld in verband met die vermindering van bijdrage voor bepaalde categorieën van aan de wet onderworpen personen.

Hoe zal het bestuur der belastingen hiervoor de nodige gegevens kunnen verstrekken?

De werkingskosten van het ontwerp kunnen voordeliger lijken, maar het wentelt een deel van de last af op het bestuur der belastingen.

De mogelijkheid om het pensioen aan te vragen op 66- of 67-jarige leeftijd zal zelfs de zelfstandigen aanzetten hun beroepsactiviteit langer voort te zetten, wat de werkloosheid zal bevorderen en de overname van het bedrijf door de kinderen bijvoorbeeld nog zal bemoeilijken. Ten andere, zij die hun pensioen aanvragen op 67-jarige leeftijd moeten 78 jaar oud worden of anders zijn zij benadeeld.

Het lid vraagt zich af hoe de bewijzen zullen geleverd worden waarin de afdeling betreffende de loopbaan en artikel 3 voorzien. Nergens is bepaald dat, ingeval het rustpensioen een bedrag bevat ten titel van ouderdomsrente, de Kas die het pensioen uitbetaalt gesubrogeerd zal zijn in de rechten op de rente.

Wat het financieringsplan betreft, is het inderdaad moeilijk vooruitzichten te maken die te ver reiken. Doch na vijf jaar zal men even ver staan als thans.

Zelfde lid ontleedt dan het ontwerp wat de verhouding capitalisatie-repartitie betreft en is, zoals zijn voorganger, van oordeel dat het ontwerp een stap achteruit is ten opzichte van de wet van 1956.

Het lid beknipt de afschaffing van de criteria van welstand niet, maar meent dat hiermede rekening moet wor-

Quant à l'octroi de la pension, le membre en question se déclare partisan de la suppression de l'enquête sur les ressources, qu'il qualifie d'inhumaine. Il considère la majoration du montant de la pension en faveur de ceux qui ne la demandent qu'à partir de 66 ou 67 ans comme une prime en faveur des personnes qui jouissent d'une bonne santé.

Le même membre observe, en outre, que la charge la plus considérable du régime sera supportée par la solidarité — celle aussi de l'adaptation des avantages au coût de la vie, par exemple — alors que la solidarité est précisément la moins bien lotie dans le projet. Il se réfère à la proposition socialiste (cfr. doc. n° 315, page 3) préconisant le régime de la répartition et l'octroi d'avantages plus substantiels.

Enfin, le même membre déclare que le projet constitue un recul quant au développement du sentiment de solidarité chez les travailleurs indépendants. C'est contre son gré, affirme-t-il, qu'il a voté la loi de 1956, mais la nouvelle loi provoquera, à son avis, une explosion de mécontentement chez les travailleurs indépendants.

Un autre membre estime que l'application de la loi nouvelle entraînera tant de complications qu'elle risque de se révéler plus difficile encore que celle de la loi de 1956.

Il se réfère, à ce sujet, aux difficultés qui pourront naître de certains articles.

Tout d'abord, la définition de la notion de travailleur indépendant à l'article 2. On se réfère à l'article 25 des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus, et l'on prévoit immédiatement deux dérogations. N'en résultera-t-il pas des abus? Il est ensuite question de personnes exerçant un mandat au sein d'un organisme public ou privé, sans citer des exemples à titre d'information.

En outre, il est évident que trop d'organismes sont associés à l'application de la loi. Il estime notamment que l'intervention de l'Administration des contributions est dangereuse, et pour des raisons d'encombrement et du fait même (communication des tranches de revenus à des caisses). Qui dépistera les fraudes: l'Administration des contributions ou les inspecteurs des caisses?

L'article 15 lui semble également compliqué, notamment en ce qui concerne la réduction de cotisation en faveur de certaines catégories d'assujettis.

Comment l'Administration des contributions pourra-t-elle fournir les renseignements nécessaires à cet effet?

Les frais de fonctionnement du projet peuvent sembler plus avantageux, mais une partie de la charge incombera à l'Administration des contributions.

La possibilité de demander la pension à l'âge de 66 ou de 67 ans incitera les travailleurs indépendants à poursuivre leur activité professionnelle, ce qui favorisera le chômage et rendra, par exemple, plus difficile encore la reprise de l'entreprise par les enfants. Ceux d'ailleurs qui sollicitent leur pension à l'âge de 67 ans devront atteindre l'âge de 78 ans, sans quoi ils seront lésés.

Le membre se demande comment seront fournies les preuves prévues à la section concernant la carrière ainsi qu'à l'article 3. Nulle part il n'est prévu que si la pension de retraite comprend une somme versée à titre de rente de vieillesse, la Caisse qui liquide la pension sera subrogée aux droits à la rente.

Quant au plan de financement, il n'est évidemment pas aisé d'établir des prévisions à trop longue échéance, mais, dans cinq ans, on ne sera pas plus avancé qu'aujourd'hui.

Le même membre analyse ensuite le projet quant au rapport existant entre la capitalisation et la répartition et, comme son préopinant, il estime que le projet constitue un recul par rapport à la loi de 1956.

Le commissaire ne critique pas la suppression des critères d'aisance, mais il estime qu'il convient d'en tenir

den gehouden bij het opmaken van het financieringsplan (blz. 8 verslag van de Senaat, doc. 285).

Werd in het financieringsplan ook rekening gehouden met de wijzigingen die in de Senaat aan het ontwerp werden aangebracht?

Werd in het stelsel rekening gehouden met de geldelijke gevolgen van een mogelijke muntontwaarding?

Welke waarborgen zijn er opdat de beherende kassen geen overdadige uitgaven zouden doen?

Het lid betreurt het behoud van de modaliteit van de aanwending van een onroerend goed. Het gevaar bestaat dat weinig vermogenden een uiterste inspanning doen om hiervan gebruik te maken en dan op 65 jaar voor de keus staan: of geen pensioen, of geen onroerend goed.

De tussenkomst van de C. O. O. moet niet uitdrukkelijk bepaald worden. Het volstaat hiervan melding te maken in het verslag.

* * *

De Minister dient de twee sprekers van antwoord.

Hij wijst op de erfenis die hem werd nagelaten en waarover hij voldoende gegevens heeft verstrekt in de Senaat (zie verslag van de heer Vandeputte). Hij meent dat het niet elegant zou zijn hierop verder in te gaan.

De Minister is van oordeel dat heel wat werd bereikt met beperkte middelen.

Hij heeft niet onherroepelijk een standpunt willen innemen in de betwisting kapitalisatie-repartitie; hij vraagt zich ten andere af in hoeverre deze twist gegrond is.

De Minister verklaart dat zijn stelsel een gemengd stelsel is. Juridisch en boekhoudkundig gezien wordt gekapitaliseerd: er worden individuele rekeningen bijgehouden. Financieel gezien, worden bijna alle ontvangsten opnieuw uitgekeerd; er is dus geen gevaar voor ontwaarding (2.637 miljard - 2.498 miljard = 139 miljoen reserve).

De aanwending van een onroerend goed werd behouden om het vorig stelsel niet volledig over hoop te werpen. Het stelsel heeft ten andere niet veel succes gekend. Er werden 6.005 aanvragen ingediend. 1.175 ervan werden afgewezen of teruggetrokken, 1.500 zijn nog in onderzoek, 3.300 werden aanvaard.

Degenen met een inkomen lager dan 25.000 frank worden enigszins zwaarder getaxeerd, omdat de Minister de mening is toegedaan dat hun aangifte niet overeenstemt met de werkelijkheid. Het zijn zij die anderzijds ook het meest beroep doen op de solidariteit. De Senaatscommissie ging met deze regeling akkoord.

De kassen zullen aan het stelsel niets verdienen; alle winst moet aan de rijksdienst worden afgedragen.

Aan deze kassen wordt een grotere rol toebedeeld: zij zullen de individuele rekeningen houden voor de vorming der onvoorwaardelijke rente. Zij moeten nochtans alle gelden die zij onder zich hebben afdragen aan de rijksdienst op diens aanvraag.

Ook het wetsvoorstel Leburton voorziet in de tussenkomst van de administratie der belastingen. Deze zal aan de Rijksdienst enkel mededelen welke bedragen moeten geïnd worden. Het stelsel heeft dit voor op de wet van 1956, dat de controle voorafgaat, zodat bedrog uitgesloten is.

De oplossing die gegeven werd aan het vraagstuk van de bijkomende beroepsbezigheid werd ingegeven door het gezond verstand: degenen met een inkomen lager dan 25.000 frank betalen enkel de solidariteitsbijdrage; met een inkomen dat 6.000 frank niet overschrijdt betaalt men niets.

Wat het bedrag der bijdragen betreft, doet de Minister opmerken dat er moed toe nodig is geweest om aan de inkomens beneden 25.000 frank een zwaardere last op te leggen. Maar ook de bijdragen voor de inkomens boven de 100.000 frank zijn verhoogd; echter wordt die verhoging gecompenseerd door een hogere onvoorwaardelijke rente.

compte lors de l'établissement du plan de financement (cfr. page 8 du rapport du Sénat, doc. 285).

Le plan de financement tient-il également compte des modifications apportées au projet par le Sénat?

Le système tient-il compte des conséquences financières d'une éventuelle dévaluation monétaire?

Quelles sont les garanties en vue d'empêcher que les caisses ne se livrent à des dépenses exagérées?

Le membre déplore le maintien de la modalité de l'affectation d'un immeuble. Le danger existe que des personnes de condition modeste consentent un effort extrême à cette fin pour se trouver à l'âge de 65 ans devant l'alternative: pas de pension ou plus d'immeuble.

Il n'est pas nécessaire de prévoir expressément l'intervention de la C. A. P., il suffit de le mentionner dans le rapport.

* * *

Le Ministre répond aux deux orateurs.

Il fait allusion à la succession qui lui est échue et au sujet de laquelle il a suffisamment informé le Sénat (cfr. le rapport de M. Vandeputte). Il estime qu'il serait inélégant de s'y arrêter.

Le Ministre estime que d'importants résultats ont été atteints avec des moyens réduits.

Il n'a pas voulu prendre une position irrévocable dans la controverse capitalisation-répartition; il se demande d'ailleurs dans quelle mesure cette controverse se justifie.

Mon système, déclare le Ministre, a un caractère mixte. Du point de vue juridique et comptable, il y a capitalisation: des comptes individuels sont tenus. Sous l'angle financier, il se présente que la quasi-totalité des recettes seront réparties à nouveau; il n'existe donc aucun danger de dévaluation (2,637 milliards - 2,498 milliards = 139 millions de réserves).

L'affectation d'un immeuble est maintenue afin de ne pas bouleverser complètement le régime antérieur. Celui-ci n'a d'ailleurs pas rencontré beaucoup de succès. 6.005 demandes ont été introduites. 1.175 ont été rejetées ou retirées, 1.500 sont à l'examen, 3.300 ont été approuvées.

Ceux dont le revenu est inférieur à 25.000 francs sont, dans une certaine mesure, plus fortement taxés parce que le Ministre croit que leur déclaration n'est pas conforme à la réalité. Ce sont eux, d'ailleurs, qui font le plus appel à la solidarité. La Commission du Sénat s'est ralliée à ce régime.

Les caisses ne retireront aucun avantage de cette répartition; tout bénéfice devra être versé à l'Office national.

Un rôle plus important sera confié aux caisses en question; elles tiendront les comptes individuels en vue de la constitution de la rente inconditionnelle. Elles seront toutefois tenues de transférer à l'Office national, à la demande de celui-ci, toutes les liquidités qu'elles détiendraient.

La proposition Leburton également prévoit l'intervention de l'Administration des contributions. Celle-ci signalera uniquement à l'Office national les montants à percevoir. Le régime présente, par rapport à la loi de 1956, l'avantage que le contrôle s'effectue préalablement, de sorte que toute fraude est exclue.

La solution donnée au problème de l'activité professionnelle complémentaire est conforme au bon sens; les bénéficiaires d'un revenu inférieur à 25.000 francs ne paient que la cotisation de solidarité; pour un revenu inférieur à 6.000 francs, rien n'est payé.

Quant au taux des cotisations, le Ministre fait observer qu'il a fallu faire preuve de courage pour renforcer l'imposition des revenus inférieurs à 25.000 francs. Toutefois, les cotisations pour les revenus dépassant 100.000 francs sont également majorées, mais elles sont compensées par une rente inconditionnelle plus élevée.

Dat minder beroep wordt gedaan op de solidariteit dan onder de wet van 1956, wordt weerlegd door volgende cijfers :

Wet 1956 : 240 miljoen;

Huidig ontwerp : $1,700 \text{ miljard} \times 33/100 = 561 \text{ miljoen}$.
Het zij $2 \frac{1}{2}$ maal zoveel als vroeger.

De Minister is ook tegenstander van het procédé van het onderzoek naar de inkomsten. Doch in de huidige omstandigheden is het ongeoorloofd een pensioen toe te kennen aan personen die het niet nodig hebben.

De Minister onderstreept dat hij het stelsel humaner heeft gemaakt : hij heeft de vermoedens van welstand, vervat in de wet van 1956, niet opnieuw in de nieuwe wet opgenomen; hij heeft het plafond der toegelaten inkomsten verhoogd tot 12.500 frank; de vermenigvuldigers van het kadastraal inkomen voor de berekening van de inkomsten voortkomende van verhuurde onroerende goederen werden respectievelijk van 20 en 30 gebracht op 40 en 60.

Niemand is verplicht te wachten tot dat hij de leeftijd van 67 jaar heeft bereikt om zijn pensioen aan te vragen. Deze mogelijkheid werd geboden wegens het bijzonder karakter, dat de middenstand kenmerkt. Ten andere werd de pensioengerechtigde leeftijd in meerdere landen verhoogd.

Om het toepassingsgebied van de wet te regelen werd op verzoek van de Senaat het fiscaal criterium behouden naast het sociaal criterium, dit ten einde de continuïteit met de vorige wetgeving te verzekeren.

Het opsporen van de ontduikers is geregeld bij artikel 52 : het is de Rijksdienst en zijn inspecteurs die met de controle zijn belast. Deze controle zal echter niet veel kosten omdat het bestuur der belastingen de bijdragen zal controleren.

Het criterium van 250 dagen (art. 19) is niet nieuw; het bestond reeds in de wet van 1956.

Ten aanzien van de uitbetaling van de rente en van het eventueel gratis verleend supplement, dient opgemerkt dat de kassen de rente zullen uitbetalen. Door de kassen wordt daarvan bericht gegeven aan de Rijksdienst, die het verschil zal uitbetalen tussen het pensioen en de rente.

De actuarissen hebben geweigerd een financieringsplan op te maken omdat zij niet over de nodige gegevens beschikken. Het plan werd dan ook opgemaakt uitgaande, voor de ontvangsten, van de fiscale inkomsten, en voor de uitgaven, van de werkelijke uitgaven gedaan tijdens de drie dienstjaren, rekening gehouden met de nieuwe uitgaven die uit het ontwerp zullen voortvloeien.

Indien wij na 5 jaar, niet over de nodige gegevens zullen beschikken, dan zal gezegd mogen worden dat de Rijksdienst gefaald heeft. De Minister maakt geen verwijt aan het Solidariteits- en Waarborgfonds, dat overbelast was.

De Rijksdienst zal 135.000 dossiers moeten herzien.

De kassen zullen van nabij gecontroleerd worden en alle overdreven uitgaven zullen bestreden worden, Winst maken is uitgesloten.

De tekst van § 3 van artikel 55, die betrekking heeft op de C. O. O. werd door de Senaat aanvaard zoals hij door de Senator Vermeylen werd geamendeerd.

Een lid wenst het bedrag te kennen van de werkingskosten. Er wordt voorzien, aldus de Minister, deze kosten bij koninklijk besluit op 2 % vast te stellen.

De Minister handelt verder nog over het financieringsplan en verstrekt hierover onderstaande nota.

Les chiffres ci-après démentent qu'il soit moins fait appel à la solidarité que sous le régime de la loi de 1956 :

Loi de 1956 : 240 millions;

Projet actuel : $1,700 \text{ milliard} \times 33/100 = 561 \text{ millions}$,
soit 2,5 fois de plus qu'antérieurement.

Le Ministre est aussi adversaire du procédé de l'enquête sur les ressources, mais, dans les circonstances présentes, il serait inadmissible d'octroyer une pension à des personnes qui n'en ont pas besoin.

Le Ministre souligne qu'il a « humanisé » le régime : il n'a pas repris dans la loi nouvelle la présomption d'aisance figurant dans la loi de 1956; il a relevé à 12.500 francs le plafond des revenus admissibles; le multiplicateur du revenu cadastral pour le calcul des revenus provenant de biens immobiliers donnés en location est porté respectivement de 20 et 30 à 40 et à 60.

Personne n'est tenu d'attendre l'âge de 67 ans pour demander sa pension. Cette faculté est prévue en raison du caractère particulier des classes moyennes. Dans plusieurs pays, d'ailleurs, l'âge de la pension a été relevé.

Pour tracer le champ d'application de la loi, le critère fiscal a été maintenu, à la demande du Sénat, à côté du critère social, afin d'assurer la continuité avec la législation antérieure.

Le dépistage des fraudes est réglé par l'article 52 : l'Office national et ses inspecteurs sont chargés du contrôle. Ce contrôle ne sera cependant pas onéreux, étant donné que le contrôle des cotisations sera effectué par l'Administration des Contributions.

Le critère des 250 jours (art. 19) ne constitue pas une innovation; il figurait dans la loi de 1956.

Quant au paiement de la rente et à l'octroi éventuel d'un supplément gratuit, notons que le premier sera effectué par les caisses, qui en informeront l'Office national, lequel liquidera la différence entre la pension et la rente.

Les actuaires ont refusé d'établir un plan de financement parce qu'ils ne disposaient pas des éléments nécessaires. Le plan a dès lors été élaboré en se basant, pour les recettes, sur les revenus fiscaux et, pour les dépenses, sur les dépenses réelles effectuées au cours des trois exercices, compte tenu des dépenses nouvelles à résulter du projet.

Si, après une période de 5 ans, nous ne disposons pas des données nécessaires, on pourra dire que l'Office national a failli à sa mission. Le Ministre n'adresse aucun reproche au Fonds de Solidarité et de Garantie, qui était surchargé.

L'Office national aura à revoir 135.000 dossiers.

Les caisses seront contrôlées de près et il sera mis un frein aux dépenses excessives. La réalisation de bénéfices est exclue.

Le texte du § 3 de l'article 55 ayant trait aux C. A. P. a été adopté par le Sénat tel qu'il a été amendé par M. le Sénateur Vermeylen.

A un membre qui demande à connaître le montant des frais de fonctionnement, le Ministre répond qu'il est envisagé de fixer ceux-ci par arrêté royal à 2 %.

Le Ministre traite ensuite du plan de financement et communique à ce sujet la note ci-après.

Financieringsplan.

A. — Verantwoording van de lasten.

In het aanvullend verslag van de Senaat (doc. 22, zittijd 1959-1960) van 25 november 1959, worden de lasten, voor 1960, geraamd op 2.498 miljoen

Bij het opstellen van het ontwerp n° 214 (zittijd 1958-1959) van 5 juni 1959, waren deze lasten geraamd geweest op 2.560 miljoen

Op dat ogenblik waren de lasten van de eigenlijke pensioenen voortvloeiend uit de wet van 30 juni 1956 geraamd geweest op 2.100 miljoen op basis van gedeeltelijke documenten opgemaakt op 31 december 1958 door het Solidariteits- en Waarborgfonds en vervolledigd door de lasten van de pensioenen die werden vereffend in het begin van 1959 voor rekening van vroegere dienstjaren.

Thans echter blijken de jaarlijkse uitgaven op basis van de werkelijke uitgaven betreffende het dienstjaar 1959, 1.900 miljoen te belopen wat een vermindering betekent van (-) 200 miljoen

Anderzijds brengt de verhoging van het pensioenbedrag ingevolge de laatste stijging van de index en de amendementen door de Senaat aangenomen, een vermeerdering der lasten mede van (+) 138 miljoen

Men bekomt tenslotte als lasten voor 1960 2.498 miljoen

Deze lasten zijn als volgt onderverdeeld :

1) Huidige lasten (wet van 30 juni 1956)	1.900 miljoen
2) Nieuwe lasten voorzien door ontwerp 214	275 miljoen
3) Lasten voortspruitend uit de amendementen aangenomen door de Senaat	28 miljoen
4) Verhoging* van de pensioenen met 5 % (index)	110 miljoen
5) Algemene onkosten en interestlast van de oorspronkelijke schuld	185 miljoen

B. — Verantwoording der ontvangsten.

Het bedrag van de bijdragen wordt voor 1960 geraamd op 1.700 miljoen

Dit cijfer werd opgemaakt rekening gehouden met de wijzigingen aan het bedrag der bijdragen voorzien door het oorspronkelijk ontwerp en met de laatste ingewonnen statistische inlichtingen over de effectieven der onderworpenen.

1) Het bedrag van de bijdragen van 4,20 % berekend op de inkomens van 1954 (fiscale statistieken uitgegeven door het Nationaal Instituut voor de Statistiek), rekening gehouden met een stijging van de inkomens met 10 % van 1954 tot 1958 en met het plafoneren der bijdragen op 6.000 frank, is geraamd op 1.710 miljoen

2) De personen die een zelfstandig bijberoep uitoefenen met minder dan 25.000 frank inkomen per jaar, betalen een jaarlijkse bijdrage van 340 frank.

Plan de financement.

A. — Justification des charges.

Dans le rapport complémentaire du Sénat (Document 22, session de 1959-1960) du 25 novembre 1959, les charges sont évaluées, pour 1960, à 2.498 millions

Lors de l'élaboration du projet n° 214 (session de 1958-1959) du 5 juin 1959, ces charges avaient été estimées à 2.560 millions

A ce moment, les charges des pensions proprement dites résultant de l'application de la loi du 30 juin 1956 avaient été évaluées à 2.100 millions, sur la base de documents partiels établis au 31 décembre 1958 par le Fonds de Solidarité et de Garantie et complétées au début de 1959, par les charges afférentes à la liquidation de pensions portant sur des exercices antérieurs.

A l'heure actuelle cependant, les dépenses annuelles semblent s'élever à 1.900 millions, sur la base des dépenses réelles relatives à l'exercice 1959, ce qui se traduit par une diminution de (-) 200 millions

D'autre part, la majoration du montant de la pension, résultant de la dernière hausse de l'indice et des amendements adoptés par le Sénat, entraîne un accroissement des charges de (+) 138 millions

Les charges pour l'année 1960 s'élèvent donc finalement à 2.498 millions

Ces charges se répartissent comme suit :

1) Charges actuelles (loi du 30 juin 1956)	1.900 millions
2) Nouvelles charges prévues par le projet 214	275 millions
3) Charges résultant des amendements adoptés par le Sénat... ..	28 millions
4) Majoration des pensions de 5 % (indice)	110 millions
5) Frais généraux et charges d'intérêts de la dette initiale	185 millions

B. — Justification des recettes.

Le montant des cotisations est évalué, pour 1960, à 1.700 millions

Ce chiffre a été établi en tenant compte des modifications apportées au montant des cotisations prévu par le projet initial et des derniers renseignements statistiques recueillis à propos des effectifs des assujettis.

1) Le montant des cotisations de 4,20 % calculé sur les revenus de 1954 (statistiques fiscales publiées par l'Institut National de Statistique) est évalué, compte tenu d'une augmentation des revenus de 10 %, de 1954 à 1958, et de la fixation du plafond à 6.000 francs, est évalué à 1.710 millions

2) Les personnes exerçant une activité indépendante complémentaire dont le revenu annuel est inférieur à 25.000 francs paient une cotisation annuelle de 340 fr.

Anderzijds blijkt, op basis van de laatste inlichtingen ingewonnen over het effectief van de onderworpenen, dat het aantal personen die fiscale vrijstelling genieten met meer dan 80.000 in getal zijn, en dat zij een gemiddeld inkomen hebben van 30.000 frank.

Bijgevolg dient in een bijkomende ontvangst te worden voorzien van ... (+) 72 miljoen

3) Bovendien moet worden rekening gehouden met het feit dat de 50.000 zelfstandige arbeiders die een onroerend goed of een levensverzekeringskontraat hebben aangewend tot vestiging van hun pensioenfondsen, slechts een derde zullen betalen van de bijdrage vastgesteld in artikel 11 ... (-) 82 miljoen

Totaal ... 1.700 miljoen

De tussenkomst van de Staat wordt, ingevolge de stijging van de index gebracht van 893 op ... 937 miljoen

* * *

De Minister wijst er nogmaals op dat gedurende vijf jaar slechts geringe reserves zullen worden aangelegd: 139 miljoen het eerste jaar, 964 miljoen op het einde van deze periode. De reserves van het pensioenfonds voor arbeiders en voor bedienden belopen daarentegen respectievelijk 48 en 78 miljard.

Voorts zet hij nogmaals het financieel mechanisme van de wet uiteen. De pensioenfondsen innen alleen de bijdragen van hun leden en houden voor ieder lid een individuele rekening bij voor de onvoorwaardelijke rente, waaraan 50 % van de bijdrage wordt besteed. Maar het totaal bedrag van de stortingen wordt, onder vorm van lening ter beschikking gesteld van de rijksdienst. Aan de kassen wordt teruggestort wat zij nodig hebben voor de uitbetaling der onvoorwaardelijke renten. Hierdoor wordt elk gevaar dat uit een muntontwaarding kan voortvloeien vermeden. Daarenboven voorziet het ontwerp in de aanpassing van de pensioenbedragen en van de bijdragen aan het indexcijfer der kleinhandelsprijzen (art. 45).

De Minister besluit met er op te wijzen dat het ontwerp, meer nog dan andere pensioenwetten, het repartitiestelsel toepast.

Een lid zet nader uiteen wat men dient te verstaan door kapitalisatie en door repartitie.

In het kapitalisatiestelsel worden de bijdragen op individuele rekeningen ingeschreven; er worden wiskundige reserves aangelegd die de uitkering van de rente waarborgen.

In het repartitiestelsel worden de gestorte bijdragen onmiddellijk aangewend, met de verplichting om aan diegenen die hebben gestort een pensioen uit te betalen wanneer zij de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt.

Het thans voorgestelde stelsel is een hulde van het kapitalisatiestelsel aan het repartitiestelsel. Het enige wat er in gewaarborgd is, is de rente toegekend zonder voorwaarde; voor de rest zijn er geen waarborgen.

Het lid gaat ermee akkoord dat men er goed aan doet zich niet te verbinden voor een te lange termijn.

De fundamentele leemte in de wet is dat er aan repartitie wordt gedaan, zonder dat de karakteristieken er van worden geëerbiedigd. In de pensioenwetgeving voor arbeiders en bedienden wordt anders te werk gegaan: daar bestaat een soort collectieve kapitalisatie.

De Minister wijst op de grote reserves waarover die wetgeving beschikt (48 en 73 miljard). Die reserves ondergaan trouwens de evolutie zoals alle andere kapitalen.

Il semble d'autre part, sur la base des derniers renseignements recueillis concernant l'effectif des assujettis, que le nombre de personnes bénéficiant de l'exonération fiscale s'élève à plus de 80.000, ayant un revenu moyen de 30.000 francs.

Il convient, par conséquent, de prévoir une recette supplémentaire de ... (+) 72 millions

3) Il faut tenir compte, en outre, du fait que les 50.000 travailleurs indépendants qui ont affecté un immeuble ou un contrat d'assurance sur la vie à la constitution de leur fonds de pension, ne paieront qu'un tiers de la cotisation prévue à l'article 11 ... (-) 82 millions

Total ... 1.700 millions

L'intervention de l'Etat est portée, par suite de l'augmentation de l'indice, de 893 à ... 937 millions

* * *

Le Ministre souligne à nouveau que les constitutions de réserves ne seront que peu importantes au cours de cinq années: 139 millions la première année, 964 millions à la fin de la période. Par contre, les réserves du fonds des pensions pour ouvriers et pour employés s'élèvent respectivement à 48 et 78 milliards.

Ensuite, il expose à nouveau le mécanisme de la loi. Les caisses de pension ne perçoivent que les cotisations de leurs membres et tiennent pour chacun d'eux un compte individuel relatif à la rente inconditionnelle, à laquelle sont affectés 50 % de la cotisation. Mais le montant total des versements est mis à la disposition de l'Office national sous forme d'emprunt. Il rembourse aux caisses les montants qui leur sont nécessaires au paiement des rentes inconditionnelles. On exclut de cette façon tout risque que comporte une dévaluation. Le projet prévoit en outre l'adaptation des pensions et des cotisations à l'indice des prix de détail (art. 45).

Le Ministre conclut en signalant que le projet, plus que toute autre loi sur les pensions, applique le régime de la répartition.

Un membre précise ce qu'il faut entendre par capitalisation et par répartition.

Dans le système de la capitalisation, les cotisations sont inscrites à des comptes individuels; des réserves mathématiques sont constituées qui garantissent le paiement d'une rente.

Dans le système de la répartition, les cotisations versées sont utilisées immédiatement, moyennant l'obligation de verser une pension à ceux qui ont cotisé, lorsqu'ils atteignent l'âge de la pension.

Le système actuellement proposé est un hommage du système de capitalisation à celui de la répartition. La seule garantie concerne la rente inconditionnelle; pour le reste, aucune autre garantie n'est prévue.

Le membre reconnaît qu'il importe de ne pas s'engager pour une période trop longue.

La lacune fondamentale de la loi réside dans le fait qu'elle adopte le principe de la répartition sans en respecter les caractéristiques. Il est procédé autrement dans la législation sur les pensions des ouvriers et des employés, où il existe une sorte de capitalisation collective.

Le Ministre souligne l'importance des réserves dont cette législation dispose (48 et 73 milliards). Ces réserves subissent d'ailleurs les mêmes fluctuations que les autres capitaux.

Het lid doet opmerken dat hij nooit heeft beweerd dat alle bijdragen onmiddellijk dienden uitgegeven; men moet aan de toekomst denken.

In de voorgestelde wetgeving wordt slechts in schijn aan solidariteit gedaan; sommigen ontsnappen aan alle risico, nl. degenen die een onroerend goed aanwenden.

Wij gaan naar een repartitiestelsel; zoals voor de andere pensioenregelingen is het kapitalisatieregime slechts een aanvangsstadium, dat werd opgegeven na de tweede wereldoorlog bij de muntontwaarding.

De aanpassing van de pensioenbedragen aan de index alleen volstaat niet. Er is ook de aanpassing aan het verhoogd nationaal inkomen en dat is onmogelijk in het voorgesteld regime.

De Minister antwoordt dat het enig doel van de wet er in bestaat evenwicht te scheppen tussen de uitgaven en de inkomsten. Indien het nationaal inkomen stijgt dan zullen ook de inkomsten van het pensioenfonds stijgen. De Minister heeft zich nog niet definitief willen uitspreken ten gunste van een van beide stelsels. Na vijf jaar zal een keuze kunnen worden gedaan; ondertussen zijn de individuele rechten gewaarborgd. Er dient opgemerkt dat de door de Rijksdienst bij de kassen aangegane leningen van de staatswaarborg zullen genieten.

De Minister verklaart nogmaals dat van uit financieel standpunt gezien zijn stelsel een repartitie-systeem is; juridisch en boekhoudkundig gezien is het een gemengd stelsel.

De aanwending van het onroerend goed werd behouden. Het bestond in de wet van 1956 en is een verkregen toestand. Degenen, die van deze faculteit gebruik maken (slechts 3.300) betalen de solidariteitsbijdrage. De Minister verklaart dat zijn stelsel de voordelen van de twee regimes in zich verenigt en hun nadelen vermijdt, zonder daarbij te tornen aan de verkregen rechten.

Een ander lid meent dat het een repartitiestelsel is dat zijn ware naam niet zegt. Hoe zullen de voorstanders van het kapitalisatie-regime hierop reageren? Zullen de kapitaalcrachtigen niet opteren voor de modaliteit van de aanwending van het onroerend goed? Welke is de mening van de liberale collega's op dit stuk?

De Minister antwoordt dat hij nooit zijn ware bedoelingen verdoken heeft.

Volgens een ander lid staat het buiten kijf dat het ontwerp het repartitiestelsel volledig huldigt. Dit blijkt genoegzaam uit het financieringsplan. Wat dan gezegd van artikel 51 en als de Rijksdienst de ontleende gelden uitgeeft?

De Minister antwoordt dat de leningen aan de Rijksdienst beperkt zullen zijn tot de bedragen waarin artikel 51 voorziet.

Een commissielid vraagt dat aan de Commissie een tabel zou worden ter hand gesteld met: 1° schifting van inkomsten, uitgaven en kosten; 2° vooruitzichten omtrent het bedrag der onvoorwaardelijke toe te kennen renten, dat zal worden bereikt na 5 jaar; 3° vooruitzichten van de terugbetalingen, die in deze periode zullen gebeuren.

Het lid verklaart dat hij een standpunt inneemt dat ligt tussen deze van de Minister en deze van de socialisten. Hij had eerder de bestaande wet geamendeerd en het jaar 1961 afgewacht om de cijfers te herzien, zoals dit in de wet is bepaald. Door het invoeren van een nieuwe wet wordt de opgebouwde rechtspraak opnieuw vernietigd; nieuwe uitvoeringsbesluiten zullen moeten getroffen worden, die ten minste gedurende drie maanden bij de Raad van State aanhangig zullen blijven.

De memorie van toelichting bij het ontwerp n° 214 (Senaat) somt vier doelstellingen op die de Regering wenst te verwezenlijken. Om dit doel te bereiken had men er mede kunnen volstaan vijf artikelen van de bestaande wet te amenderen.

Le membre fait observer qu'il n'a jamais prétendu que toutes les cotisations devaient être immédiatement dépensées, puisqu'il faut songer à l'avenir.

Dans la législation proposée, la solidarité n'existe qu'en apparence: certains échappent à tous les risques, notamment ceux qui affectent un immeuble.

Nous nous orientons vers un système de répartition; comme pour les autres régimes de pension; le système de capitalisation n'est qu'un premier stade, qui a été abandonné après la deuxième guerre mondiale lors de la dévaluation.

L'adaptation des pensions uniquement à l'indice ne suffit pas. Il existe aussi une adaptation à l'accroissement du revenu national, mais elle se révèle impossible dans le régime proposé.

Le Ministre répond que la loi a pour seul objectif d'assurer l'équilibre entre les recettes et les dépenses. Si le revenu national augmente, les revenus du fonds de pension augmenteront aussi. Le Ministre n'a pas encore voulu se prononcer définitivement pour l'un ou l'autre régime. Un choix pourra intervenir dans 5 ans; dans l'intervalle, les droits individuels seront garantis. Il faut noter que les emprunts contractés par l'Office national auprès des caisses bénéficieront de la garantie de l'Etat.

Le Ministre rappelle que, du point de vue financier, son système est celui de la répartition; du point de vue juridique et comptable, c'est un système mixte.

L'affectation d'un immeuble a été maintenue. Elle existait dans la loi de 1956 et constitue une situation acquise. Ceux qui font usage de cette faculté (3.300 seulement) paient la cotisation de solidarité. Le Ministre déclare que son système réunit les avantages des deux systèmes et en évite les inconvénients, tout en respectant les droits acquis.

Un autre membre estime qu'il s'agit d'un système de répartition qui ne veut pas dire son nom. Comment les partisans de la capitalisation vont-ils réagir? Est-ce que les économiquement forts ne vont pas opter pour la modalité de l'affectation de l'immeuble? Qu'en pensent nos collègues libéraux?

Le Ministre répond qu'il n'a jamais caché ses véritables intentions.

D'après un membre il est évident que le projet consacre entièrement le système de la répartition. Ceci résulte clairement du plan de financement. Que dire de l'article 51, et si l'Office national dépense les sommes empruntées?

Le Ministre répond que les emprunts consentis à l'Office national seront limités aux montants prévus à l'article 51.

Un commissaire demande qu'un tableau soit communiqué à la Commission, indiquant: 1° la ventilation des recettes, des dépenses et des frais; 2° les prévisions relatives au montant qu'atteindront, après 5 ans, les rentes accordées inconditionnellement; 3° les prévisions quant aux remboursements qui seront effectués au cours de cette période.

Le membre déclare adopter une position intermédiaire entre celle du Ministre et celle des socialistes. Il aurait préféré amender la loi en vigueur et attendre 1960 pour revoir les chiffres, ainsi que le prévoyait la loi. L'application d'une nouvelle loi aura pour effet de rendre caduque la jurisprudence établie; d'autre part, de nouveaux arrêtés d'exécution devront intervenir, dont le Conseil d'Etat restera saisi pendant trois mois au moins.

L'Exposé des Motifs du projet n° 214 (Sénat) énumère quatre objectifs que le Gouvernement désire réaliser. A cet effet, il eût suffi d'amender cinq articles de la loi existante.

Tot verbetering van de toestand der weduwen had men zich kunnen beperken het voorstel van de heer Verbaanderd te stemmen, waarbij slechts één artikel wordt gewijzigd. De heer de Looze heeft ook een voorstel ingediend dat niets zou hebben gekost.

De regeling der gemengde loopbanen had kunnen worden doorgevoerd bij koninklijk besluit, ingevolge de beschikkingen van de wetten op het arbeiders- en bediendenpensioen.

Het stelsel wordt door de huidige tekst vereenvoudigd, maar is dit voldoende :

— er wordt een nieuwe graad van rechtspraak ingericht, waardoor de procedure wordt verlengd. Men had de beroepscommissie kunnen laten rondreizen of splitsen in kamers, die in verschillende steden zouden zetelen;

— het doen overmaken van de aanvraag aan de burgemeester zal het aantal aanvragen doen toenemen.

De burgemeester zal moeilijk mensen afwijzen, terwijl de ontvangers der belastingen een soort eerste jurisdictie vormden.

Het lid herinnert aan het financieringsplan van de wet van 1956, waarvan het evenwicht werd verstoord door sommige onvoorziene wijzigingen : verbetering van de toestand der weduwen (+ 181 miljoen), koppeling van de pensioenen aan de index vanaf 1 januari 1957 zonder aanpassing der bijdragen (+ 5 %), verhoging van de pensioenen vanaf oktober 1958 (+ 110 miljoen), doorgevoerd parallelisme wat de ontbrekende bijdragen voor de oorlogsjaren betreft met andere pensioenwetgevingen, interesten en delging van leningen aangegaan onder het regime van 1954 (17 miljoen). Het regime kost duur wat de landbouwers betreft. Deze betalen weinig bijdragen en komen ingevolge de uitbreiding van de criteria, steeds talrijker op om een pensioen aan te vragen.

Het lid merkt op dat het Parlement toen het de wet van 1956 stemde, zijn verantwoordelijkheid heeft opgenomen, ten aanzien van het financieringsplan van die wet.

Hij vraagt dat men nauwkeurige cijfers zou mededelen over de financiering van de voorgestelde tekst en sommige amendementen zou aanvaarden.

De Minister antwoordt dat 44 amendementen aan de bestaande wet nodig zouden geweest zijn om de wijzigingen door te voeren die hij voorstelt. Dit kon onmogelijk verwezenlijkt worden bij koninklijk besluit.

Het toevoegen van een graad van jurisdictie is geen complicatie; daardoor wordt een bijkomende kans om recht te verkrijgen en worden ook twee stadia ingesteld, zoals in het gemeen recht.

Op eenstemmig verzoek van de Senaatscommissie werd aan de burgemeester de bevoegdheid opgedragen om de aanvragen in ontvangst te nemen.

De schuldenlast nagelaten door de wet van 1956 is het dubbele van wat voorzien werd in het financieringsplan; het Parlement is daarin verantwoordelijk voor 369 miljoen (op 3 jaar) ingevolge de door hem aanvaarde amendementen.

De Minister vraagt aan het voorgaande commissielid af te zien van het stelsel der levensverzekering, waarvan de invoering de jacht op het afsluiten van polissen weer zou openen en aan degene die reeds onderworpen zijn, de gelegenheid zou geven om over te gaan naar deze modaliteit. De heer Mundeleer, voormalige Minister van Middenstand, heeft hieromtrent vroeger een verklaring afgelegd.

Een lid verklaart dat artikel 51 een tegenstrijdigheid inhoudt; er is daarin geen sprake van staatswaarborg voor de leningen aangegaan door het Rijksfonds

De Minister is het hiermede niet eens : in artikel 52, 4° e)

Pour améliorer la situation des veuves, il suffisait de voter la proposition de M. Verbaanderd, laquelle ne modifie qu'un seul article. M. de Looze a également déposé une proposition qui n'aurait entraîné aucune dépense.

La solution du problème des carrières mixtes aurait pu être réalisée par arrêté royal, conformément aux dispositions des lois relatives aux pensions des ouvriers et des employés.

Le texte actuel simplifie le système, mais va-t-on assez loin ?

— il est instauré un nouveau degré de juridiction, de nature à prolonger la procédure. On aurait pu rendre itinérante la commission d'appel ou la scinder en chambres siégeant dans différentes villes;

— l'obligation de transmettre la demande au bourgmestre fera accroître le nombre de demandes.

Le bourgmestre se résoudra difficilement à éconduire les gens, tandis que les receveurs des contributions forment une sorte de première juridiction.

Le membre rappelle le plan de financement de la loi de 1956, dont l'équilibre a été rompu par certaines modifications imprévues : amélioration de la situation des veuves (+ 181 millions), pensions rattachées à l'indice à partir du 1 janvier 1957, sans adaptation des cotisations (+ 5 %), relèvement des pensions à partir d'octobre 1958 (+ 110 millions), parallélisme établi en ce qui concerne les cotisations dues pour les années de guerre, avec les autres législations sur les pensions, intérêts et amortissement d'emprunts contractés sous le régime de 1954 (17 millions). Le régime coûte cher en ce qui concerne les cultivateurs. Ceux-ci ne paient qu'une cotisation minimale et, du fait de l'élargissement des critères, ils sont de plus en plus nombreux à demander une pension.

Le membre fait observer qu'en ce qui concerne le plan de financement de la loi, le Parlement a pris ses responsabilités lors du vote de la loi de 1956.

Il demande communication de chiffres précis au sujet du plan de financement du texte proposé et adoption de certains amendements.

Le Ministre répond qu'il aurait fallu 44 amendements pour introduire les modifications qu'il propose à la loi en vigueur. Cela était irréalisable par arrêté royal.

L'adjonction d'un degré de juridiction ne constitue pas une complication; il s'agit de créer une possibilité de plus en vue d'obtenir justice et d'instaurer deux stades comme dans le droit commun.

A la demande unanime de la Commission du Sénat, c'est au bourgmestre qu'à été confiée la mission de recevoir les demandes.

La dette résultant de la loi de 1956 atteint le double des prévisions du plan de financement; le Parlement en porte la responsabilité jusqu'à concurrence de 369 millions (en 3 ans), du fait des amendements qu'il a adoptés.

Le Ministre demande au préopinant de renoncer au système de l'assurance-vie, dont l'instauration ouvrirait à nouveau la chasse à la conclusion de polices d'assurance et à ceux qui sont déjà assujettis l'occasion de recourir à cette modalité. M. Mundeleer, Ministre des Classes moyennes de l'époque, a fait une déclaration à ce sujet.

Un membre déclare que l'article 51 contient une contradiction; il n'y est pas question de la garantie de l'Etat pour les emprunts contractés par l'Office national.

Le Ministre n'est pas d'accord à ce sujet : l'article 52,

is er wel in deze waarborg voorzien. De Rijksdienst zal geen leningen aangaan elders dan bij de kassen.

* * *

De heer Leburton zet de toedracht uiteen van zijn wetsvoorstel (zie de toelichting bij dit voorstel, stuk n° 315-1) en stipt daarbij onder meer aan dat hij vooral de bedoeling had de sociale zekerheid van de zelfstandigen te verbeteren. Daarom liet hij zich leiden door twee beginselen :

— steunen op het repartitiestelsel waarmede men het best dat sociaal doel zal bereiken;

— dezelfde beginselen ten grondslag leggen aan de pensioenstelsels voor zelfstandigen als voor loontrekkenden;

— zowel het stelsel der bijdragen als dat der voordelen vereenvoudigen.

In vergelijking met zijn eigen voorstel acht de auteur het Regeringsontwerp zeer ingewikkeld terwijl het toch maar geringe resultaten oplevert, vermits het onder meer het onderzoek der bestaansmiddelen handhaaft.

Het voorstel 315 is eveneens experimenteel voor wat de financiering betreft daar het eveneens slechts op een periode van 5 jaar berekend werd.

De bijdragen die hierin vastgesteld zijn zouden eveneens berekend worden in verhouding met het belastbaar inkomen, doch alleen geïnd worden door een centraal organisme.

Het pensioen waarin het ontwerp voorziet is eerder een wettelijke tegemoetkoming aan de zelfstandigen in verhouding tot hun inspanningen. Het voorstel streeft ernaar een pensioen toe te kennen op grond van ruime solidariteit.

De Minister antwoordt dat hij de meeste beginselen, verwerkt in het wetsvoorstel 315 (vereenvoudiging, eenvormigheid en gelijkheid, afschaffing van het onderzoek naar de bestaansmiddelen) kan onderschrijven. Maar al kan het stelsel ideaal schijnen, toch zal men het niet kunnen handhaven.

Indien het financieringsplan van de heer Leburton juist is, dan zij er 810 miljoen frank meer inkomsten te voorzien dan in het plan van de Regering, om de verhoogde pensioenbedragen te betalen. Er wordt ook een bijdrage geëist, niet van 4,2 %, maar van 5,5 % op de inkomsten tot 120.000 fr., als persoonlijke stortingen, met daarnaast nog een solidariteitsbijdrage van 2 % op het gedeelte van het belastbaar inkomen boven de 120.000 frank.

Het financieringsplan van het voorstel n° 315 is echter niet volkomen juist. Het steunt op de inkomsten behaald in 1954, zonder daarbij echter rekening te houden met de inkomsten die niet getaxeerd werden. De belangrijkste vergissing bestaat er nochtans in dat uit het oog werd verloren dat door het voorstel het aantal gerechtigden van 140.000 op 225.000 wordt gebracht: door de versoepeling van de voorwaarden, verlaging van de pensioengerechtigde leeftijd voor de weduwen, het brengen van de loopbaan van 45 op 15 jaar, het opheffen van het onderzoek naar de inkomsten.

Het cijfer van 225.000 blijkt nog uit de verhouding tussen het actieve en gepensioneerde deel der verschillende categorieën :

Zelfstandigen : $850.000/225.000 = 3,8 \%$.
 Werklieden : $1.450.000/380.000 = 3,7 \%$.
 Bedienden : $300.000/83.000 = 3,6 \%$.

Het voorstel zou per jaar 5,645 miljard frank kosten. De bijdrage zou, om deze inkomsten te bereiken, moeten gebracht worden op 10,6 % voor de inkomsten tot 12.000 fr. en 2 % voor het deel boven 120.000 frank.

4° prévoit cette garantie. L'Office national ne contractera des emprunts qu'auprès des caisses.

* * *

M. Leburton explique la portée de sa proposition de loi (cfr. les développements de ladite proposition, document n° 315-1) et souligne notamment qu'il avait surtout en vue l'amélioration de la sécurité sociale des travailleurs indépendants. C'est pourquoi il s'est inspiré de deux principes :

— se baser sur le régime de la répartition avec lequel l'objectif social envisagé pourra être atteint le plus facilement;

— adopter les mêmes principes fondamentaux pour les régimes de pension des travailleurs indépendants et des salariés;

— simplifier aussi bien le régime des cotisations que celui des prestations.

L'auteur estime que, comparativement à sa proposition, le projet du gouvernement est fort complexe, alors qu'il n'offre que des résultats modestes notamment en maintenant l'enquête sur les ressources.

La proposition n° 315 a aussi, quant au financement, un caractère expérimental puisqu'il ne porte que sur une période de 5 ans.

Les cotisations qu'elle prévoit seraient calculées également en fonction du revenu imposable, mais seraient perçues exclusivement par un organisme central.

La pension prévue dans le projet est plutôt une allocation légale en faveur et proportionnellement aux efforts des travailleurs indépendants. La proposition, au contraire, prévoit une pension se basant sur une large solidarité.

Le Ministre répond qu'il peut se rallier à la plupart des principes contenus dans la proposition de loi n° 315 (simplification, uniformisation et égalisation, suppression de l'enquête sur les ressources). Mais tout en se présentant comme un régime idéal, il ne pourra être maintenu.

Si le plan de financement de la proposition de M. Leburton est exact, il faudra prévoir 810 millions de recettes en plus que dans le plan du gouvernement en vue du paiement des montants majorés des pensions. De plus il est exigé une cotisation, non plus de 2,5 %, mais de 5,5 %, sur les revenus jusqu'à 120.000 francs, à titre de versements personnels, avec, en outre, une cotisation de solidarité de 2 % sur la part du revenu imposable excédant 120.000 francs.

Le plan de financement de la proposition n° 315 n'est toutefois pas parfaitement exact. Il se base sur les revenus perçus en 1954, sans toutefois tenir compte des revenus non taxés. L'erreur la plus grande réside cependant dans le fait qu'il a été perdu de vue que la proposition portait le nombre des bénéficiaires de 140.000 à 225.000, ceci du fait de l'assouplissement des conditions, de l'abaissement de l'âge de la retraite pour les veuves, de la réduction de la carrière de 45 à 15 années, de la suppression de l'enquête sur les ressources.

Le chiffre de 225.000 résulte de la proportion entre la partie active et la partie pensionnée des diverses catégories :

Travailleurs indépendants : $850.000/225.000 = 3,8 \%$.
 Ouvriers : $1.450.000/380.000 = 3,7 \%$.
 Employés : $300.000/83.000 = 3,6 \%$.

Le coût de la proposition se chifferrerait à 5,645 milliards par an. Pour que les recettes atteignent ce niveau, la cotisation devrait être portée à 10,6 % pour les revenus jusqu'à 120.000 francs, et à 2 % pour la partie dépassant 120.000 francs.

Volgens het plan van dat voorstel zouden de personen die een inkomen hebben hoger dan 120.000 frank, 250 miljoen per jaar meer betalen dan in het plan van het ontwerp, omdat de heffing van 2 % als solidariteitsbijdrage voorzien door de auteur geheven wordt op de gedeelte van het inkomen boven 120.000 frank zonder begrenzing, terwijl het regeringsontwerp een grens vaststelt. Anderzijds zouden gerechtigden op pensioenen, berekend op inkomens hoger dan 120.000 frank voor 1960 in het voorstel een meeruitgave veroorzaken van 560 miljoen en over 15 jaar 1,750 miljard. Het voorstel bezorgt dus een voordeel aan de personen met hoog inkomen.

Op het stuk van solidariteit kan aan het regeringsontwerp geen verwijt worden gemaakt.

De algemene bespreking is hiermede gesloten.

IV. BESPREKING DER ARTIKELEN.

Eerste artikel.

Een amendement van een lid strekt ertoe, de tekst van het eerste artikel in meer directe woordingen weer te geven en tevens het woord « uitkeringen » weg te laten (Doc. 370-4, blz. 1).

De Minister beroept zich op het advies van de Raad van State (doc. van de Senaat 214, blz. 47) en vraagt het amendement niet aan te nemen. Het is verworpen met 9 stemmen tegen 3 en het eerste artikel is aangenomen.

Art. 2.

Een lid vraagt wat bedoeld wordt met de woorden « reglementaire pensioenregeling ».

De Minister antwoordt dat daarmee bedoeld wordt dat de parlementsleden bv. niet onder de toepassing vallen van de wet.

Een ander lid wijst op de misbruiken die zouden kunnen ontstaan uit het ingewikkeld karakter van de bepaling van het begrip « helper » en op de contradictie met andere teksten van sociale wetgeving.

De Minister verklaart dat de Raad van State deze moeilijkheden heeft onderzocht en dat de voorgestelde regeling een stap vooruit betekent op de wet van 1956.

Op voorstel van een lid wordt het woord : « echtgenote » in het 2° vervangen door het woord : « echtgenoot ». Het is inderdaad niet enkel de vrouw die helper kan zijn van de man; ook de man kan helper zijn van de vrouw en aldus niet onderworpen zijn aan de wet.

Artikel 2 aldus geamendeerd is aangenomen.

Art. 3.

Een lid vraagt uitleg in verband met de activiteiten van minder dan 72 dagen.

Er wordt hem geantwoord dat de activiteit als zelfstandig arbeider, die zich normaal uitstrekt over minder dan 72 dagen per jaar niet wordt beschouwd als een beroepsactiviteit en geen aanleiding geeft tot onderwerping aan de wet.

Wie dus regelmatig ieder jaar minder dan 72 dagen zelfstandig arbeider is geweest, is dus niet onderworpen aan de wet. Er zijn dergelijke voorbeelden.

Een werkloze arbeider heeft de machtiging ontvangen van de R. V. A. W. om op zon- en feestdagen met een kraam de foren af te reizen. Hij is minder dan 72 dagen zelfstandige arbeider en is diensvolgens niet aan de wet onderworpen.

Artikel 3 is daarop aangenomen.

D'après le plan de la proposition, les bénéficiaires de revenus supérieurs à 120.000 francs paieraient annuellement 250 millions de plus que ne prévoit le plan du projet, parce que le prélèvement de 2 %, à titre de cotisation de solidarité, prévu par l'auteur, est effectué sur la partie des revenus dépassant 120.000 francs, sans limitation aucune, alors que le projet gouvernemental en prévoit une. En outre, les pensions calculées sur des revenus supérieurs à 120.000 francs, conformément à la proposition, entraîneraient pour 1960 des dépenses supplémentaires de l'ordre de 560 millions et, dans 15 ans, de 1.750 milliard. La proposition apporte donc un avantage aux bénéficiaires d'un revenu élevé.

Aucun reproche ne peut être adressé au projet gouvernemental en ce qui concerne la solidarité.

La discussion générale est close sur cette constatation.

IV. EXAMEN DES ARTICLES.

Article premier.

Un amendement d'un membre tend à donner au texte de l'article premier une tournure plus directe et à éviter ainsi le mot « prestations » (Doc. 370-4, page 1).

Le Ministre s'en réfère à l'avis du Conseil d'Etat (Doc. du Sénat, N° 214, page 47) et demande à la Commission de ne pas adopter cet amendement. Celui-ci est rejeté par 9 voix contre 3; l'article premier est adopté.

Art. 2.

Un membre demande à connaître la signification des mots : « régime réglementaire de pension ».

Le Ministre répond qu'il faut entendre par là que les membres du parlement, par exemple, ne tombent pas sous l'application de la loi.

Un autre membre signale les abus qui pourraient résulter de la définition compliquée donnée à la notion d'« aidant », ainsi que les contradictions que contient ce texte par rapport à d'autres textes de la législation sociale.

Le Ministre déclare que le Conseil d'Etat a examiné ces difficultés et que le régime proposé constitue un progrès par rapport à la loi de 1956.

Sur la proposition d'un membre, le mot « épouse » au 2°, est remplacé par le mot « conjoint ». En effet, ce n'est pas uniquement la femme qui peut être l'aidant du mari, le mari également peut être l'aidant de la femme et de ce fait ne pas être assujéti à la loi.

L'article 2, ainsi amendé, est adopté.

Art. 3.

Un membre demande des explications au sujet des activités d'une durée inférieure à 72 jours.

Il lui est répondu qu'une activité de travailleur indépendant s'étendant normalement sur moins de 72 jours par an, n'est pas considérée comme une activité professionnelle et ne donne pas lieu à assujettissement à la loi.

Dès lors, quiconque est régulièrement travailleur indépendant pendant moins de 72 jours par an, n'est pas soumis à la loi. De tels exemples existent.

L'O. N. P. C. a autorisé un chômeur d'exercer une activité foraine les dimanches et les jours fériés. Il est donc moins de 72 jours travailleur indépendant et, par conséquent, il n'est pas soumis à la loi.

Après quoi, l'article 3 est adopté.

Art. 4.

Een lid dient een amendement in (Doc. 370-3, blz. 1) waarbij aan de helper het recht wordt gegeven om bij het begin van elk jaar opnieuw een ander pensioenstatuut te kiezen (helper, arbeider of bediende). Dit amendement wordt ingetrokken nadat de Minister verklaard heeft dat de helper steeds het recht behoudt om van regime te veranderen, en dat het laatste lid van artikel 4 slechts tot doel heeft hem te verplichten een keuze te doen binnen een redelijke termijn.

Op een vraag van een ander lid antwoordt de Minister dat de helper die als helper het pensioenregime van deze wet heeft verkozen, ook in de andere sectoren van de sociale wetgeving als helper zal worden beschouwd.

Door andere leden wordt opgemerkt dat hier toch een nieuwigheid wordt ingevoerd vermits men vroeger toch steeds objectieve criteria heeft gevolgd om iemand als helper te beschouwen. Zal er bv. geen moeilijkheid rijzen, wanneer naast een helper, nog andere personen in het bedrijf werkzaam zijn? In dat geval worden immers alle medewerkers ambtshalve aan het regime der loontrekkenden onderworpen.

De Minister belooft daarop dat hij het probleem zal onderzoeken samen met zijn collega, de Minister van Arbeid. De uitvoeringsbesluiten zullen nadere gegevens verstrekken.

Artikel 4 is aangenomen.

Art. 5.

Door een lid wordt gevraagd dat van dit artikel geen gebruik zou gemaakt worden om de weduwen, die hun beroepsactiviteit stop zetten, in de mogelijkheid te stellen verder een bijdrage te storten om aldus een volledige loopbaan te kunnen doen gelden.

Een ander lid doet opmerken dat de vrouw van een overlevingspensioen zal genieten doch dat de loopbaan van haar man haar niet kan ten goede komen.

De Minister antwoordt dat het overlevingspensioen volledig zal zijn op 65-jarige leeftijd.

Op de opmerking dat de zelfstandigen vrezen dat de wet zou worden uitgebreid tot personen die er de lasten niet van gedragen hebben, antwoordt de Minister dat soortgelijke beschikking als deze van artikel 5 voorkomt in elke pensioenwetgeving, terwijl er, tot nogtoe, van die mogelijkheid geen gebruik gemaakt werd.

Artikel 5 is aangenomen.

Art. 6.

Een amendement (Doc. 370-2, blz. 9), dat ertoe strekt de aansluiting voor het pensioen alleen mogelijk te maken bij een enkele rijksdienst wordt door de auteur ervan als essentieel geacht, onder meer omdat het de werkingskosten aanzienlijk zou verminderen.

De Minister verdedigt de modaliteiten waarin het ontwerp voorziet en waarbij het toegelaten is aan te sluiten bij vrije kassen. De continuïteit van de nieuwe wet met die van 1956 is er door verzekerd. De Minister is ten andere niet overtuigd dat de formule van een enkele rijkskas minder zou kosten. De vrije kassen, door de organisaties van de zelfstandigen opgericht, staan ook dicht bij hun aangeslotenen. Het amendement heeft ook minder zin omdat de vrije kassen geen voordeel halen uit de wet: het mandaat van beheerder moet kosteloos uitgeoefend worden en de winsten moeten aan de Rijksdienst gestort worden.

Een ander lid doet opmerken dat de pensioenkassen die in de wet van 1956 werkelijk met het beheer van de haar toevertrouwde bijdragen waren belast, onder de nieuwe wet nog slechts winketten zullen zijn: een tussenschakel tus-

Art. 4.

Un membre présente un amendement (Doc. 370-3, page 1) visant à accorder à l'aidant le droit d'opter, au début de chaque année pour un autre régime de pension (aidant ou ouvrier ou employé). L'amendement est retiré, le Ministre ayant déclaré que l'aidant a toujours le droit de changer de régime et que le dernier alinéa de l'article 4 a uniquement pour objet de l'obliger à opter dans un délai raisonnable.

Répondant à une question d'un autre membre, le Ministre déclare que l'aidant qui en qualité d'aidant a opté pour le régime instauré par la présente loi sera également considéré comme aidant dans tous les autres secteurs de la législation sociale.

D'autres membres font observer qu'une innovation est toutefois apportée dans ce domaine, puisqu'antérieurement on s'en est tenu à des critères objectifs pour considérer quelqu'un comme aidant. Des difficultés ne surgiront-elles pas, par exemple, lorsque, outre l'aidant, d'autres personnes sont occupées dans l'entreprise? Car dans ce cas, tous les autres ouvriers sont assujettis d'office au régime des salariés.

Le Ministre promet d'examiner le problème avec son collègue, le Ministre du Travail. Les arrêtés d'exécution fourniront des précisions à ce sujet.

L'article 4 est adopté.

Art. 5.

Un membre demande qu'il ne soit pas fait usage de cet article en vue de permettre aux veuves qui cessent leur activité professionnelle de poursuivre leurs versements afin de faire valoir ainsi une carrière complète.

Un autre membre fait observer que la femme bénéficiera d'une pension de survie, mais que la carrière de son mari ne peut lui bénéficier.

Le Ministre répond que la pension de survie sera complète à l'âge de 65 ans.

Un membre ayant fait observer que les travailleurs indépendants craignent que l'application de la loi ne s'étende à des personnes qui n'en ont pas supporté les charges, le Ministre répond qu'une disposition analogue à celle de l'article 5 figure dans toute législation relative aux pensions et que jusqu'à présent il n'a pas été fait usage de cette faculté.

L'article 5 est adopté.

Art. 6.

L'auteur d'un amendement (Doc. 370-2, page 9) tendant à ne permettre l'affiliation qu'à un seul office national; considère celui-ci comme essentiel, notamment parce qu'il réduirait considérablement les frais de fonctionnement.

Le Ministre défend les modalités prévues dans le projet, permettant l'affiliation à des caisses agréées. Ainsi la continuité est assurée avec la loi de 1956. D'ailleurs, pense le Ministre, il n'est pas certain que la formule d'une seule caisse nationale soit de nature à réduire les dépenses. De plus, les caisses agréées, créées par les organisations des travailleurs indépendants, sont en rapports plus étroits avec leurs affiliés. L'amendement se justifie d'autant moins du fait que les caisses agréées ne retirent aucun avantage de la loi: l'exercice du mandat d'administrateur doit être gratuit et les bénéfices doivent être versés à l'Office national.

Un membre fait remarquer que les caisses de pension, auxquelles la loi de 1956 avait confié la gestion effective des cotisations qui leur étaient versées, ne seront plus, dans l'économie de la nouvelle loi, que de simples guichets,

sen de aangesloten en de Rijksdienst dus, die toch geld zal kosten.

Een ander lid is van oordeel dat alle privaat initiatief inzake beheer aan de vrije kassen onttrokken wordt vermits het voorgestelde regime slechts in schijn een kapitalisatiestelsel is.

De Minister antwoordt daarop nogmaals dat alleen de wijze van belegging veranderd is, terwijl de beginselen van de wet van 1956 behouden blijven.

Daarop stelt een lid voor, als amendement in bijkomende orde op het eerstgenoemde, het 2° van artikel 6 weg te laten (dus alleen aansluiten bij de Spaarkas).

Een lid stelt de vraag met welke gelden de onvoorwaardelijke renten zullen uitbetaald worden, gezien het geringe overschot van de ontvangsten. Onder de wet van 1956 beschikten de kassen daarvoor over reserves.

De Minister doet opmerken dat het stelsel slechts voor een periode van 5 jaar in werking treedt.

De beide amendementen in verband met artikel 6 zijn verworpen met 12 tegen 6 stemmen.

Artikel 6 is aangenomen.

Art. 7.

Een amendement van een lid (Doc. 370-3, blz 1) in verband met het behoud van het Solidariteits- en Waarborgfonds in plaats van de Rijksdienst wordt aangehouden vermits dit verband houdt met artikel 52 en voorts op een hele reeks artikelen.

Art. 8.

Op de vraag van een lid naar verduidelijking van deze tekst, verklaart de Minister dat de zelfstandige ten minste 3 jaar bij een kas moet aangesloten zijn vooraleer hij van deze naar een andere mag overgaan op de 1° januari van een nieuw kalenderjaar.

In verband met een amendement waarbij voorgesteld wordt de verandering van kas toe te laten na één jaar lidmaatschap verklaart de Minister wel voorstander te zijn van de vrijheid van keuze maar niet van de anarchie.

Het amendement (Doc. 370-4, blz 1) is verworpen met 10 stemmen tegen 5 en 2 onthoudingen.

Het artikel 8 is aangenomen.

Art. 9.

Is aangenomen zonder bespreking.

Art. 10.

Het amendement van een lid (Doc. 370-4, blz. 2), dat voorziet dat de zelfstandigen hun jaarlijkse bijdrage in eens kunnen kwijten op het einde van het eerste kalenderkwartaal, acht de Minister overbodig. Inderdaad, in het nieuwe ontwerp evengoed als onder de wet van 1956, hebben de betrokkenen steeds de mogelijkheid hun bijdrage voor een gans jaar vooraf te betalen. Daarop is het amendement ingetrokken en het artikel 10 is aangenomen.

Art. 11.

Nadat een amendement (Doc. 370-4, blz. 3), dat ook voor de inkomsten beneden de 25.000 frank een percentsgewijze berekende bijdrage wil invoeren, werd verdedigd, verklaart de Minister voorstander te zijn van het behoud van die schijven voor de lagere inkomens.

Hij meent immers dat inkomens van minder dan 15.000 frank bijvoorbeeld, niet ernstig zijn. Daarom wordt hier een proportioneel hogere bijdrage gevraagd, te meer dat

c'est-à-dire, un chaînon entre les affiliés et l'Office national, ce qui entraînera néanmoins des dépenses.

Un autre membre estime que toute initiative personnelle en matière de gestion est enlevée aux caisses agréées, puisque le régime proposé ne constitue qu'en apparence un système de capitalisation.

Le Ministre répond à nouveau que seul le mode de placement est modifié, mais que les principes de la loi de 1956 sont maintenus.

Un membre présente alors un amendement subsidiaire à l'amendement précité, en vue de la suppression du 2° de l'article 6 (donc affiliation uniquement à la Caisse d'Épargne).

Un membre demande au moyen de quels fonds se fera la liquidation des rentes inconditionnelles, l'excédent des recettes étant minime. Sous le régime de la loi de 1956, les caisses disposaient de réserves à cette fin.

Le Ministre fait observer que le système ne sera mis en vigueur que pendant 5 ans.

Les deux amendements à l'article 6 sont rejetés par 12 voix contre 6.

L'article 6 est adopté.

Art. 7.

L'amendement présenté par un membre (doc. 370-3, page 1) en vue du maintien du Fonds de Solidarité et de Garantie au lieu de l'Office national, est réservé parce qu'il se rapporte notamment à l'article 52 ainsi qu'à toute une série d'autres articles.

Art. 8.

Un membre ayant demandé des éclaircissements au sujet du texte, le Ministre déclare que la durée d'affiliation d'un travailleur indépendant à une caisse doit être de trois ans au moins avant qu'il ne puisse changer de caisse au 1er janvier d'une nouvelle année civile.

A propos d'un amendement visant à autoriser le changement de caisse après un an d'affiliation, le Ministre déclare qu'il est partisan du libre choix mais non de l'anarchie.

L'amendement (doc. 370-4, page 1) est rejeté par 10 voix contre 5 et 2 abstentions.

L'article 8 est adopté.

Art. 9.

Cet article est adopté sans discussion.

Art. 10.

Le Ministre considère comme superflu l'amendement présenté par un membre (doc. 370-4, page 2) et prévoyant que le travailleur indépendant peut se libérer en une fois du montant de sa cotisation annuelle à la fin du premier trimestre civil. En effet, tout comme la loi de 1956, le nouveau projet accorde aux intéressés la faculté de payer anticipativement la cotisation d'une année entière. L'amendement est dès lors retiré et l'article 10 est adopté.

Art. 11.

Après que son auteur eut défendu l'amendement (doc. 370-4, page 3) tendant à instaurer aussi une cotisation calculée au prorata pour les revenus inférieurs à 25.000 francs, le Ministre déclare préférer le maintien de ces tranches pour les revenus modestes.

Il estime, en effet, que des revenus inférieurs à 15.000 francs ne sont pas sérieux. C'est la raison pour laquelle une cotisation proportionnellement plus élevée est demandée

juist diezelfde personen het meest een beroep zullen doen op de solidariteit.

Voorts herinnert de Minister eraan, dat hij op verzoek van de oppositie, in de Senaat, het stelsel van inkomsten-schijven van 10.000 frank heeft opgegeven.

De auteur van het amendement dringt niettemin aan op een eenvormig percentage van 4,2 % benevens de vaststelling van een minimumbijdrage die in elk geval zou moeten betaald worden. Want met het stelsel van de Minister worden de kleine ontduikers zwaarder gestraft dan de grote.

Het amendement is verworpen met 12 tegen 5 stemmen.

Een ander lid heeft een amendement ingediend waarbij het Bestuur der Directe Belastingen opdracht wordt gegeven om rechtstreeks het bedrag der bijdragen te bepalen. Langs de Rijksdienst om kan daarvan mededeling gedaan worden aan de kassen.

De Minister acht de principes door de auteur van het amendement vooropgezet wel gezond maar weet dat het bestuur der belastingen weigert die bijdragen zelf vast te stellen. Ten andere in een koninklijk besluit zal bepaald worden de basis voor de bijdragen, door de Rijksdienst aan de kassen zal medegedeeld worden.

Daarop wordt nog gevraagd de formulieren in kwestie niet al te ingewikkeld te maken. Een ander lid vraagt de opgave van de inkomsten en de vaststelling van de bijdrage op eenzelfde formulier zou mogen gedaan worden.

De Minister gaat daarmee akkoord.

Het amendement is verworpen met 10 tegen 6 stemmen en 1 onthouding.

Een lid vestigt de aandacht op de woorden « belastbare beroepsinkomsten », voorkomend in artikel 11, en vraagt of de in de inkomstenbelastingen vrijgestelde minima hier ook zullen vrijgesteld worden. Wat zal er verder gebeuren indien iemand het ene jaar 1 miljoen winst boekt en het jaar daarop ½ miljoen verliest.

De Minister antwoordt dat het wetsontwerp dergelijke vrijstellingen niet voorziet.

Het amendement (Doc. 370-5) vervalt door verwerping van het eerste amendement.

Het artikel 11 is aangenomen.

Art. 12.

Een lid verdedigt een amendement dat door invoeging van een artikel 12bis ook nog de bijdrage wil opleggen aan de zelfstandigen, na hun 65ste of 60ste jaar, indien zij hun aanvraag om pensioen uitstellen (zie Doc. 370-4).

De Minister herinnert aan de protesten die hetzelfde principe heeft uitgelokt ten tijde van de behandeling van de wet op de gezinsvergoedingen voor zelfstandigen. Alle organismen zijn het eens om het in die wet niet toe te passen.

De auteur van het amendement verklaart dat de vergelijking met het regime van de gezinsvergoedingen voor zelfstandigen niet opgaat, aangezien de belanghebbenden zeer goed weten dat zij geen baat meer zullen halen uit dit laatste regime eens de leeftijd van 65 jaar voorbij.

De Minister verklaart dat wat de pensioenen betreft er na 65 jaar geen bijkomende voordelen zullen toegekend worden. Er kan zelfs geen sprake meer zijn van verhoging der onvoorwaardelijke rente.

Het amendement is verworpen met 11 tegen 6 stemmen.

Bij artikel 12 doet een ander lid nog opmerken dat degenen die met een beroepsactiviteit als zelfstandige, laat op het jaar, 1 november bv., een aanvang maken geen bijdrage voor dit jaar zullen betalen. Ja, zij die nooit gedurende ten volle

dans ce cas, d'autant plus qu'il s'agit des mêmes personnes qui feront le plus appel à la solidarité.

Le Ministre rappelle en outre que c'est à la demande de l'opposition qu'il a renoncé au Sénat au système de tranches de revenus de 10.000 francs.

L'auteur de l'amendement insiste néanmoins pour que soit fixés, outre un pourcentage uniforme de 4,2 %, une cotisation minimum, qui serait due dans tous les cas, le système du Ministre frappant plus sévèrement les petits fraudeurs que les grands.

L'amendement est rejeté par 12 voix contre 5.

Un autre membre a présenté un amendement (doc. 370-4, page 7) laissant à l'Administration des contributions directes le soin de fixer directement le montant des cotisations, pour en aviser ensuite les caisses par l'intermédiaire de l'Office national.

Le Ministre reconnaît le bien-fondé des principes avancés par l'auteur de l'amendement, mais il sait que l'Administration des contributions refuse de fixer elle-même le montant des cotisations. D'autre part, un arrêté royal prévoit que la base des cotisations sera communiquée aux caisses par l'Office national.

Un membre demande ensuite que les formulaires en question ne soient pas trop compliqués. Un autre membre demande que les revenus et la fixation du montant de la cotisation puissent être indiqués sur un seul et même formulaire.

Le Ministre marque son accord à ce sujet.

L'amendement est rejeté par 10 voix contre 6 et 1 abstention.

Un membre attire l'attention sur les mots « revenus professionnels imposables » à l'article 11, et demande si les minima exonérés des revenus professionnels seront également exonérés dans ce cas. En outre comment sera-t-il procédé si quelqu'un réalise 1 million de bénéfices au cours d'une année, mais perd ½ million l'année suivante.

Le Ministre répond que le projet de loi ne prévoit pas d'exonérations de l'espèce.

L'amendement (doc. 370-5) tombe en raison du rejet du premier amendement.

L'article 11 est adopté.

Art. 12.

Un membre défend un amendement tendant à insérer un article 12bis et imposant encore une cotisation aux travailleurs indépendants après leur 65me ou 60me année s'ils diffèrent leur demande de pension (cfr. doc. 370-4).

Le Ministre rappelle les protestations qu'a soulevées le même principe lors de la discussion de la loi sur les allocations familiales des travailleurs indépendants. Tous les organismes sont d'accord pour qu'il n'en soit pas fait application dans la loi en question.

L'auteur de l'amendement déclare que la comparaison avec le régime des allocations familiales en faveur des travailleurs indépendants ne tient pas, puisque les intéressés savent très bien qu'ils ne retireront aucun avantage de ce dernier régime, une fois passé l'âge de 65 ans.

Le Ministre déclare qu'en matière de pension, des avantages complémentaires ne seront pas accordés après l'âge de 65 ans. L'octroi d'une majoration de la rente inconditionnelle ne peut même plus être envisagé.

L'amendement est rejeté par 11 voix contre 6.

À l'article 12, un autre membre fait observer encore que celui qui commence une activité en qualité de travailleur indépendant vers la fin de l'année, le 1er novembre par exemple, n'aura pas à payer de cotisation pour l'année

72 dagen per jaar dergelijke activiteit uitoefenen, zullen nooit aan de wet onderworpen zijn.

De Minister bevestigt dat deze personen niet onderworpen zijn.

Art. 13.

Een lid licht zijn amendement toe. Hij stelt voor de bijdrage te verlagen welke als voorschot moet betaald worden bij het beginnen van een zelfstandige activiteit (zie verantwoording, doc. 370-3). Het lid meent dat men blijkbaar vergeten heeft dit artikel aan te passen, toen artikel 11 werd gewijzigd.

De Minister geeft de verzekering dat het hier om geen vergetelheid gaat. Het cijfer ligt om financiële overwegingen hoger dan het minimum. Ieder jaar vangen 90.000 personen een activiteit aan als zelfstandige. Indien men het minimumcijfer had aangenomen dan zou de Staat gedurende 3 jaar aan elk van die personen leningen hebben toegestaan zonder interest.

Aan een ander lid wordt geantwoordt dat het de zelfstandigen vrij staat een hoger bedrag te storten dan dit bepaald in artikel 13.

Het amendement is verworpen met 10 tegen 8 stemmen.

Art. 14.

Het amendement dat er toe strekt het innen van de verwijlinteressen tot de zesde maand te verdagen na het begin van de activiteit is verworpen met 10 tegen 2 stemmen en 6 onthoudingen, nadat de Minister heeft doen opmerken dat het een premie aan de nalatigheid zou zijn om de termijn nog te verlengen.

Art. 15.

Op een vraag van een lid antwoordt de Minister, dat de personen wier inkomsten sommige jaren lager dan 6.000 frank zouden liggen, voor die jaren vrijwillig bijdragen mogen betalen.

Zelfde lid vestigt de aandacht op de personen die uit een bijkomende activiteit als zelfstandige een inkomen halen dat steeds lager ligt dan 6.000 frank. Mogen die personen bijdragen storten?

De Minister meent dat dergelijke gevallen zullen kunnen uitgesloten worden.

Een ander lid wijst op een moeilijkheid waartoe het laatste lid van § 4 aanleiding zal kunnen geven: door de schommelingen van de inkomsten zal een bijkomende activiteit hoofdactiviteit worden en omgekeerd.

De Minister vraagt hierbij niet uit het oog te verliezen dat steeds een of ander pensioenregime van toepassing zal zijn.

Een lid wijzigt zijn amendement. Hij stelt enkel nog de weglating voor van §§ 1, 2, 3 (zelfde amendement vanwege een ander lid, zie verantwoording doc. 370-2). Hij doet nog opmerken dat het stelsel in gevaar zou worden gebracht indien een groot aantal verzekerden een onroerend goed zouden aanwenden of een levensverzekering zouden aangaan.

Aan de verzekeringsmaatschappijen wordt een geschenk gegeven, aangezien zij geen deel nemen aan de financiering van de wet.

De Minister doet opmerken dat het wetsontwerp het juiste midden is tussen de voorstellen van de heren de Looze en Cudell. De toestand wordt vastgelegd wat de levensverzekering aangaat en anderzijds kan worden verondersteld dat het aantal aangewende onroerende goederen beperkt zal blijven.

en question. De plus, ceux qui n'exercent pas une telle activité pendant 72 jours par an ne seront jamais assujettis à la loi.

Le Ministre confirme qu'en effet ces personnes ne sont pas assujetties à la loi.

Art. 13.

Un membre commente son amendement tendant à réduire la cotisation à payer à titre d'avance au début d'une activité en qualité d'indépendant (voir justification doc. 370-3). Le membre pense que l'on a omis d'adapter cet article lors de la modification de l'article 11.

Le Ministre donne l'assurance qu'il ne s'agit pas d'un oubli. Le chiffre est supérieur au minimum, pour des raisons d'ordre financier. Chaque année, 90.000 personnes commencent une activité en qualité de travailleur indépendant. En cas d'adoption du chiffre minimum, l'Etat aurait consenti à chacune de ces personnes des prêts sans intérêt pendant trois ans.

Il répond à un autre membre que le travailleur indépendant a la faculté de verser un montant supérieur à celui prévu à l'article 13.

L'amendement est rejeté par 10 voix contre 8.

Art. 14.

L'amendement tendant à retarder l'application d'intérêts de retard jusqu'au sixième mois est rejeté par 10 voix contre 2 et 6 abstentions, le Ministre ayant fait observer que ce serait donner une prime à la négligence que de proroger le délai.

Art. 15.

A la question d'un membre, le Ministre répond que les intéressés dont les revenus sont inférieurs à 6.000 francs peuvent verser librement des cotisations volontaires pour les années en question.

Le même membre attire l'attention sur les personnes dont les revenus provenant d'une activité complémentaire en qualité de travailleur indépendant ne dépassant jamais 6.000 francs pourront verser des cotisations.

Le Ministre croit que ces cas pourront être exclus.

Un autre membre signale une difficulté à laquelle le dernier alinéa du § 4 pourrait donner lieu. En effet, du fait des fluctuations des revenus, une activité professionnelle complémentaire pourra devenir principale et vice-versa.

Le Ministre demande à ce propos de ne pas perdre de vue que l'un ou l'autre régime de pension sera toujours d'application.

Un membre modifie son amendement. Il ne propose plus que la suppression des §§ 1, 2, 3 (amendement identique à celui présenté par un autre membre, cfr. justification au doc. 370-2). Il fait encore observer que tout le régime risque d'être compromis si un grand nombre d'assurés affectent un immeuble ou contractent une assurance-vie.

Un cadeau est fait aux compagnies d'assurance puisqu'elles ne participent pas au financement de la loi.

Le Ministre fait observer que le projet de loi tient le milieu entre les propositions de MM. de Looze et Cudell. La situation a été fixée en ce qui concerne l'assurance-vie et on peut supposer, d'autre part, que le nombre d'immeubles affectés restera limité.

Op een vraag die terloops wordt gesteld antwoordt de Minister dat de situatie van de Voorzorgskas voor de advokaten dezelfde zal blijven als onder het stelsel van de wet van 1956.

Het lid dat voorstelt bij amendement de levensverzekering opnieuw in te voeren dringt aan op de stemming van zijn amendement (zie verantwoording doc. 370-3).

De Minister antwoordt dat er groot gevaar bestaat indien men de verzekerden nog een zou toelaten hun keuze te herzien. Wat de maatschappijen aangaat, sommige hebben kontrakten aan hun cliënten ontfutseld. Bovendien zouden zij hun kapitalen moeten afstaan tot financiering van het regime en afzien van alle winst. Tenslotte zouden zij de perekwatie moeten verzekeren.

Hier schuilt het grootste gevaar.

Het amendement van de heer de Looze is verworpen met 16 tegen 2 stemmen.

Het subamendement van de heer Cudell (doc. 370-4) is verworpen met 12 tegen 6 stemmen.

De §§ 1, 2 en 3 zijn aangenomen met 10 tegen 6 stemmen en 2 onthoudingen.

Art. 16.

Bij dit artikel worden de amendementen op de artikelen 16 tot 32, welke een gans ander stelsel voorstaan, door de auteur ervan verdedigd (zie doc. 370-2).

De Minister herhaalt de argumenten die hij naar voren heeft gebracht tijdens de algemene bespreking en verklaart met het voorstel dat de amendementen inhoudt niet te kunnen akkoord gaan.

Het amendement op artikel 16 is verworpen met 13 tegen 7 stemmen. Artikel 16 is aangenomen.

Art. 17.

Dit artikel is aangenomen zonder bespreking.

Art. 18.

De heer de Looze verdedigt zijn amendement op artikel 18 (zie verantwoording doc. 370-3) in verband met het bewijs van de loopbaan vanaf 1954, van de personen die niet onderworpen waren aan de wet van 30 juni 1956 maar krachtens het ontwerp verzekeringsplichtig zijn.

De Minister antwoordt dat voor de periode 1954-1956 bijdragen moesten gestort worden aan de kassen voor kinderbijslagen. Voor de periode 1956-1957 was de interpretatie gegeven door de controleurs van belastingen uiteenlopend. Het huidige ontwerp maakt een einde aan deze betwistingen, zodat bijdragen met terugwerkende kracht kunnen betaald worden. De Minister verklaart dat deze belangrijke « back service » niet kan worden gedragen zonder tegenprestatie vanwege de begunstigden.

De auteur van het amendement vreest dat de Raad van State noch de rechtbanken met deze interpretatieve uitleg vrede zullen nemen en wijst er op dat zijn amendement er enkel toe strekt de tekst te verduidelijken.

Een ander lid verdedigt eveneens zijn amendementen (zie verantwoording doc. 370-4) dat ook het vermoeden als bewijsmiddel van de loopbaan wil invoeren.

De Minister verzoekt op dit punt niet aan te dringen, daar het ontwerp de regeling van de wet van 1950 overneemt.

Het eerste amendement is verworpen met 12 stemmen tegen 10 stemmen.

Het tweede amendement is verworpen met 14 stemmen tegen 8 stemmen.

Artikel 18 is aangenomen.

A une question posée en passant, le Ministre répond que la situation des avocats restera inchangée par rapport au régime de la loi de 1956.

L'auteur d'un amendement tendant à réintroduire l'assurance-vie insiste sur l'adoption de son amendement (voit justification Doc. 370-3).

Le Ministre répond qu'on risque gros en autorisant les assurés à revenir sur leur choix. En ce qui concerne les compagnies d'assurances, certaines d'entre elles ont contraint leurs clients à signer des contrats. Il faudrait qu'elles cèdent leurs capitaux en vue du financement du régime et renoncent à tout bénéfice. Elles devraient enfin assurer la péréquation.

C'est là que réside le plus grand danger.

L'amendement de M. de Looze est rejeté par 16 voix contre 2.

Le sous-amendement de M. Cudell (Doc. 370-4) est rejeté par 12 voix contre 6.

Les §§ 1, 2 et 3 sont adoptés par 10 voix contre 6 et 2 abstentions.

Art. 16.

A cet article, des amendements aux articles 16 à 32 (cfr. doc. 370-2) préconisant un tout autre régime, sont défendus par leur auteur.

Le Ministre répète les arguments qu'il avait développés au cours de la discussion générale et déclare ne pouvoir se rallier à la proposition qui fait l'objet des amendements.

L'amendement à l'article 16 est rejeté par 13 voix contre 7. L'article 16 est adopté.

Art. 17.

Cet article est adopté sans discussion.

Art. 18.

M. de Looze défend son amendement à l'article 18 (cfr. justification, doc. 370-3), plus particulièrement en ce qui concerne la carrière à partir de 1954, notamment pour les personnes qui n'étaient pas assujetties à la loi du 30 juin 1956 mais qui doivent être assujetties en vertu du projet.

Le Ministre répond que, pour la période de 1954-1956, les cotisations devaient être versées aux caisses d'allocations familiales. Pour la période de 1956-1959, l'interprétation donnée par les contrôleurs des contributions est divergente. Le projet actuel met fin à ces contestations en permettant le paiement rétroactif des cotisations. Le Ministre déclare ne pouvoir admettre cet important « back service » sans contrepartie de la part des bénéficiaires.

L'auteur de l'amendement craint que le Conseil d'Etat ni les tribunaux n'acceptent ces explications interprétatives et souligne que son amendement ne vise qu'à préciser le texte.

Un autre membre défend également son amendement (cfr. justification, doc. 370-4) tendant à admettre également la présomption comme moyen de preuve de la carrière.

Le Ministre demande de ne pas insister puisque le projet reprend le régime de la loi de 1956.

Le premier amendement est rejeté par 12 voix contre 10.

Le deuxième amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

L'article 18 est adopté.

Art. 19.

Dit artikel is aangenomen.

Art. 20.

De Minister kan zijn instemming niet betuigen met het amendement dat er toe strekt de bepalingen van artikel 18 meer expliciet te maken. Men moet de uitvaardiging van het statuut van de nationale erkentelijkheid afwachten; daarom werd de tekst uit de wetten van 1955 en 1957 overgenomen.

Een ander lid doet opmerken dat het niet opgaat zich steeds te beroepen op een voorgaande formule. Sedert de stemming van de wet 1957 beschikt men over de nodige gegevens om de financiële weerslag te berekenen.

De Minister zegt dat de statistieken ontbreken. Deze kwestie dient niet geregeld naar aanleiding van de pensioenwet voor zelfstandigen.

Het amendement is verworpen met 14 tegen 8 stemmen.

Art. 21.

Het amendement van de heer Van den Daele dat er toe strekt het basisbedrag van het rustpensioen te verhogen tot 25.000 frank voor een gehuwd man en tot 16.667 frank voor de andere gerechtigden wordt hier — evenals de daaraan verbonden amendementen op andere artikelen (doc. 370-6) — door de auteur ervan verdedigd.

Hij stelt vast dat bij de pensioenregeling van de zelfstandigen de betrokkenen steeds vragen naar een zekere sociale gelijkheid met de loontrekkenden. Door de pensioenwet van 1954 — 18.000 frank rustpensioen + 10.000 frank vrijgesteld inkomen — was dat doel toen bereikt. De bedoeling van het amendement is ook in de nieuwe wet hetzelfde te bereiken.

In het ontwerp is zulks slechts mogelijk wanneer men 2 jaar later pensioen aanvraagt. Maar dat is sociaal gezien niet verantwoord. Uit een plaatselijk onderzoek door de auteur van het amendement ingesteld, blijkt dat er op 2.500 werkloze mannen 800 waren van meer dan 60 jaar — die geen werk meer vinden — en 1.500 van meer dan 55 jaar — die zeer moeilijk nog arbeidsgelegenheid vinden. Het vraagstuk stelt zich op dezelfde wijze voor de zelfstandigen. Zulks pleit dus tegen een verhoogde pensioenleeftijd.

Nog erger wordt het echter voor diegenen die reeds gepensioneerd zijn, en het twee jaar zonder pensioen zouden moeten stellen, indien ze voor de rest van hun leven het hoogste bedrag willen genieten.

Zelfde lid meent dat men bij gelegenheden als deze, in de eerste plaats de sociale nood moet op het oog hebben en daarna zoeken naar de middelen. Daarom stelt hij voor: 25.000 frank rustpensioen + 12.500 frank vrijgestelde bestaansmiddelen, hetzij 37.500 frank, wat overeenstemt met het gemiddelde arbeiderspensioen van thans.

De Minister antwoordt dat hij het bedrag van het rustpensioen zelf op 25.000 frank of 30.000 frank had bepaald, indien daartoe de financiële middelen waren voorhanden geweest. Het amendement aanvaarden betekent een meer uitgave van 441 miljoen hetgeen neerkomt op een verhoging van de bijdrage van 4,2 % tot 5,3 %.

Een ander lid is van oordeel dat vaak te veel geschermd wordt met financiële argumenten. Hij acht het ook beter het bedrag van het rustpensioen te verhogen dan wel dat van de vrij gestelde bestaansmiddelen. Het verhogen van de pensioengerechtigde leeftijd — voor het hoogste bedrag — heeft volgens hem geen zin.

De auteur van de amendementen van document 370-2 verklaart zich bereid deze in te trekken indien de zo pas verdedigde amendementen goedgekeurd worden. Hij be-

Art. 19.

Cet article est adopté.

Art. 20.

Le Ministre ne peut se rallier à l'amendement tendant à rendre plus explicites les dispositions de l'article 18. Il convient d'attendre la publication du statut de la reconnaissance nationale; c'est pourquoi le texte a été repris des lois de 1955 et de 1957.

Un autre commissaire fait observer qu'il n'est pas admissible de se référer constamment à une formule antérieure. Depuis le vote de la loi de 1957, on dispose des éléments nécessaires pour calculer les répercussions financières.

Le Ministre déclare que les statistiques font défaut. Cette question ne doit pas être résolue à propos de la loi relative à la pension des travailleurs indépendants.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

Art. 21.

L'amendement de M. Van den Daele, tendant à porter la pension de retraite à 25.000 francs pour un homme marié et à 16.667 francs pour les autres bénéficiaires, est défendu par son auteur au cours de l'examen du présent article, de même que les amendements à d'autres articles qui s'y rattachent (doc. n° 370-6).

Il constate qu'en matière de régime de pension, les travailleurs indépendants demandent toujours d'être socialement assimilés, dans une certaine mesure, aux travailleurs salariés. Cet objectif fut atteint par la loi de 1954 sur les pensions (18.000 francs de pension de retraite + 10.000 francs de revenus exonérés). Le but de l'amendement est d'y arriver également dans la loi nouvelle.

Cela n'est possible dans le projet que si la pension est demandée 2 ans plus tard. Mais cela ne se justifie pas du point de vue social. Une enquête effectuée sur place a révélé que sur 2.500 hommes en chômage, il y en avait 800 de plus de 60 ans — ne trouvant plus de travail — et 1.500 ayant dépassé l'âge de 55 ans éprouvant beaucoup de difficultés à se faire embaucher. Or le problème se pose de la même façon pour les travailleurs indépendants, ce qui plaide contre le relèvement de l'âge de la retraite.

Mais la situation devient plus grave encore pour ceux qui sont déjà pensionnés et qui devraient se passer d'une pension pendant deux ans pour pouvoir bénéficier du taux maximum pendant le restant de leurs jours.

Le même membre estime que, dans des cas comme ceux-ci, on doit tout d'abord avoir en vue la détresse sociale pour rechercher ensuite les moyens. C'est pourquoi il propose: 25.000 francs de pension de retraite + 12.500 francs de ressources exonérées, soit 37.500 francs, ce qui correspond à la moyenne actuelle de la pension des ouvriers.

Le Ministre répond qu'il aurait lui-même fixé le montant de la pension à 25.000 ou 30.000 francs si les moyens financiers indispensables avaient été disponibles. L'adoption de l'amendement entraînerait une dépense supplémentaire de 441 millions, ce qui revient à dire qu'il faudrait majorer la cotisation de 4,2 % à 5,3 %.

Un membre est d'avis qu'on agite beaucoup trop des arguments d'ordre financier. Il préfère aussi que le montant de la pension de retraite soit majoré plutôt que celui des ressources immunisées. Le relèvement de l'âge de la pension en vue de l'obtention du taux maximum n'a pas de sens, selon lui.

L'auteur des amendements repris au document n° 370-2 se déclare disposé à retirer ceux-ci en cas d'adoption des amendements qu'il vient de défendre. Il doute d'ailleurs

twijfelt ten andere of men, in de huidige stand van zaken, wel over de nodige gegevens beschikt om die meeruitgave zo nauwkeurig te berekenen.

Een ander lid doet opmerken dat door het weglaten van de §§ 1, 2 en 3 van artikel 15 (de uitschakeling van de aanwending van een onroerend goed ten bate van de wettelijke verzekering) de financiering van het ontwerp zou vergemakkelijkt worden (150 à 200 miljoen frank).

Een ander lid verdedigt ook het toekennen van het maximumbedrag bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaar en niet van 67 jaar. Hij vreest immers dat de verhoging van de pensioenleeftijd de landbouwers ertoe zal aanzetten om tot zolang voort te werken en dit meteen de trek naar de grote steden van de jongeren in de hand zal werken.

Een lid komt nog tussen om te doen opmerken dat die meeruitgave van 441 miljoen frank gelijk staat met 17 % van de totale uitgave (2 miljard 400 miljoen frank). Hij stelt voor die 17 %, waarvan sprake in § 3 van artikel 39, niet te kapitaliseren, maar deze aan te wenden tot de financiering van zijn amendement.

De toestand die het ontwerp in het leven roept is toch onhoudbaar gedurende 5 jaar.

De Minister antwoordt dat het financieringsplan van het ontwerp de werkelijkheid van zo nabij volgt, dat het voorgestelde amendement slechts kan aanvaard worden indien de bijdrage op 5,3 % wordt gebracht. De 17 % van § 3 van artikel 39 worden immers ook reeds in die zelfde financiering aangewend.

Het amendement is verworpen met 14 tegen 9 stemmen.

Een ander amendement (doc. 370-3, blz. 3) zal behandeld worden bij de bespreking van artikel 26.

Een ander amendement dat er toe strekt het maximum bedrag van het rustpensioen in elk geval te beperken tot 75 % van het gemiddelde belastbare inkomen der laatste vijf jaren, wordt door de auteur ervan verdedigd. Hij vindt het onredelijk een rustpensioen uit te keren dat hoger ligt dan bedoeld belastbaar inkomen. Bovendien zou die wijziging de zelfstandigen ertoe aanzetten die laatste 5 jaar van hun loopbaan een minimuminkomen in hun belastingaangifte op te geven.

De Minister wijst op de tegenstrijdigheid tussen de strekking van dit amendement en de thesis door zijn partijgenoot reeds verdedigd, volgens hetwelk de inkomsten lager dan 25.000 frank zwaarder getaxeerd worden in het ontwerp dan de hogere inkomsten.

Bovendien mag men niet te ver gaan in de beoordeling van die lage inkomsten, vooral niet op het einde van de loopbaan, dat om allerlei redenen, met tegenslag en verminderde activiteit gepaard kan gaan.

Het amendement is verworpen met 14 tegen 8 stemmen.

De Minister dient een amendement in dat luidt als volgt :

« Lid I van dit artikel vervangen door de volgende bepaling :

Het basisbedrag van het rustpensioen belooft :

1° 21.000 frank per jaar indien de gerechtigde een gehuwd man is, wiens echtgenote geen rustpensioen geniet toegekend krachtens deze wet of een rustpensioen bedoeld in artikel 43, 8° van deze wet;

2° 14.000 frank per jaar voor de andere gerechtigden.

Het rustpensioen der gehuwde mannen die van tafel en bed gescheiden zijn wordt berekend op basis van 21.000 frank of van 14.000 frank, naargelang de echtgenote al dan niet een gedeelte van het pensioen van haar man opvoert. »

que dans l'état de choses actuel l'on soit en mesure de calculer avec autant de précision ce supplément de dépenses.

Un autre membre fait observer que la suppression des §§ 1, 2 et 3 de l'article 15 (élimination de l'affectation d'un immeuble au profit de l'assurance légale) améliorerait le financement du projet [150 à 200 millions].

Un autre membre défend l'octroi du maximum de la pension à l'âge de 65 ans et non à l'âge de 67. Il craint en effet que le relèvement de l'âge de la pension n'incite les agriculteurs à travailler le plus longtemps possible et ne favorise en même temps l'exode rural des jeunes.

Un membre fait observer que cette dépense supplémentaire de 441 millions représente 17 % de la dépense totale (2 milliards 400 millions). Il propose de ne pas capitaliser les 17 % prévus au § 3 de l'article 39, mais des les affecter au financement de son amendement.

La situation créée par le projet ne pourra en effet être maintenue pendant 5 ans.

Le Ministre répond que le plan de financement du projet serre de si près la réalité que l'amendement présenté ne pourrait être adopté qu'à la condition de porter le montant de la cotisation à 5,3 %. Les 17 % du § 3 de l'article 39 sont en effet déjà affectés à ce même financement.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 9.

Un autre amendement (doc. n° 370-3, page 3) sera examiné lors de l'examen de l'article 26.

Un autre amendement tendant à limiter en tout cas le maximum de la pension de retraite à 75 % de la moyenne des revenus imposables des cinq dernières années, est défendu par son auteur. Celui-ci trouve qu'il n'est pas raisonnable de payer une pension de retraite supérieure au revenu imposable visé. En outre, cette modification inciterait les travailleurs indépendants à déclarer, pour ces 5 dernières années, un minimum de revenus.

Le Ministre souligne la contradiction entre la tendance de cet amendement et la thèse déjà défendue par son coreligionnaire politique, selon laquelle les revenus inférieurs à 25.000 francs seraient plus lourdement taxés par le projet que les revenus plus élevés.

On ne peut en outre aller trop loin dans l'appréciation de ces revenus modestes, surtout pas à la fin d'une carrière qui, pour toutes sortes de raisons, peuvent être le résultat de revers et d'une activité réduite.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

Le Ministre présente un amendement libellé comme suit :

« Remplacer l'alinéa 1er de cet article par la disposition suivante :

Le montant de base de la pension de retraite est de :

1° 21.000 francs par an, si le bénéficiaire est un homme marié dont l'épouse ne jouit pas d'une pension de retraite, accordée en vertu de la présente loi ou d'une pension de retraite visée à l'article 43, 8°, de la présente loi;

2° 14.000 francs par an pour les autres bénéficiaires.

La pension de retraite des hommes séparés de corps est calculée sur la base de 21.000 francs ou de 14.000 francs, suivant que l'épouse réclame ou non une partie de la pension de son mari. »

Dit amendement werd door volgende beweegredenen inge-
geven :

A. — De enige toepassing van het ontwerp zou voor-
gevolg hebben dat, indien een man het rustpensioen aan-
vraagt dan wanneer zijn echtgenote b.v.b. op een sociale
vergoeding recht heeft (werkloosheid, ziekte, invaliditeit),
het rustpensioen vooreerst van 21.000 frank op 14.000 frank
zou worden teruggebracht, en er daarna, krachtens arti-
kel 43, bij de vaststelling der bestaansmiddelen rekening
zou gehouden worden met de vergoeding waarop de echt-
genote recht heeft.

Het amendement verhindert deze dubbele vermindering.

Twee veronderstellingen moeten onder ogen genomen
worden :

1° De vrouw heeft recht op een rustpensioen krachtens
de wet of op een pensioen dat vrijgesteld is krachtens
art. 43, 8°.

In dat geval bekomt de man het pensioen als alleen-
staande terwijl het pensioen van de vrouw bij de vast-
stelling der bestaansmiddelen niet in aanmerking komt.

2° De vrouw werkt of geniet van een pensioen of van
een toelage die niet bedoeld is in 1°.

De man bekomt het gezinspensioen maar wat de bestaans-
middelen betreft wordt er rekening gehouden met de be-
roepsinkomsten of met de voordelen die de vrouw geniet.

B. — Het amendement bepaalt nader dat het pensioen
van de van tafel en bed gescheiden man berekend wordt
op het gezinsbedrag, of op het bedrag als alleenstaande,
naargelang zijn echtgenote al dan niet een deel van het
pensioen van haar man opvoert.

Het amendement is met algemene stemmen aangenomen.

Het geheel van het artikel is aangenomen met 14 tegen
8 stemmen.

Art. 22, 23, 24.

Een lid verdedigt zijn amendementen op deze artikelen
(zie verantwoording Doc. 370-4), welk ertoe strekken de
berekening van de loopbaan nog te versoepelen.

De Minister erkent dat de principes toegelicht in deze
amendementen uitstekend zijn. Hij is van oordeel dat een
minimum loopbaan vereist is. Cumulatie is uitgesloten.

Men moet echter maat houden. Er werd een stap vooruit
gedaan, een tweede kan er voorlopig niet aan toegevoegd
worden.

Deze amendementen zijn verworpen met 14 tegen 9 stem-
men.

Art. 26.

Een lid licht zijn amendement toe (zie verantwoor-
ding Doc. 307-3), waarbij in de tekst wordt verduidelijkt dat
rente voortkomend van dat gedeelte der persoonlijke stor-
tingen die er voor bestemd zijn; in elk geval in het pensioen
begrepen is.

De Minister meent dat deze verduidelijking niet nodig
is. De Raad van State heeft hieromtrent geen bezwaar
gemaakt. Bovendien duidt de term « onvoorwaardelijk »
voldoende het karakter van de rente aan.

Een ander lid steunt het amendement. Reeds in artikel 21
had men het onderscheid dienen te maken tussen de rente
en het supplement.

De amendementen van de heer de Looze op artikel 21 en
26 worden aangehouden.

De artikelen 27 en 28 worden aangenomen. Het amen-
dement van de heer Van den Daele op artikel 27 en dit van
de heer Cudell op artikel 28 vervallen.

Cet amendement s'inspire des considérations ci-après :

A. — L'application stricte du projet aurait pour consé-
quence que si un homme demande la pension de retraite
alors que son épouse, par exemple, a droit à une allocation
sociale (chômage, maladie, invalidité), la pension de retraite
serait d'abord ramenée de 21.000 à 14.000 francs, ensuite il
serait, en vertu de l'article 43, lors de la fixation des res-
sources, tenu compte de l'allocation dont l'épouse est béné-
ficiaire.

L'amendement empêche cette double réduction.

Deux hypothèses doivent être envisagées :

1° La femme a droit à une pension de retraite en vertu
de la loi ou à une pension, immunisée en vertu de l'arti-
cle 43, 8°.

Dans ce cas le mari obtient la pension d'isolé, la pension
de la femme étant immunisée pour la fixation des ressour-
ces.

2° La femme travaille ou bénéficie d'une pension ou d'une
allocation qui n'est pas prévue au 1°.

Le mari obtient la pension de ménage, mais il est tenu
compte dans les ressources des revenus professionnels ou
des avantages dont la femme est bénéficiaire.

B. — L'amendement précise que la pension de l'homme
séparé de corps est calculée au taux de ménage ou au taux
d'isolé suivant que son épouse réclame ou non une partie
de la pension de son mari.

L'amendement est adopté à l'unanimité.

L'ensemble de l'article est adopté par 14 voix contre 8.

Art. 22, 23, 24.

Un membre défend ses amendements à ces articles, qui
visent à assouplir davantage le calcul de la carrière (voir
justification Doc. 370-4).

Le Ministre reconnaît que les principes énoncés dans ces
amendements sont excellents. Il estime qu'une carrière
minimum est requise; le cumul est exclu.

Mais il faut garder une juste mesure. Un pas en avant
a été effectué et il n'est pas possible de faire davantage
actuellement.

Ces amendements sont rejetés par 14 voix contre 9.

Art. 26.

Un membre commente son amendement (voir justification
Doc. 370-3), qui a pour objet de préciser dans le texte que
la rente provenant de la partie des versements personnels
effectués à cette fin est en tout cas comprise dans la pen-
sion.

Le Ministre estime cette précision superflue. Le Conseil
d'Etat n'a pas soulevé d'objection à ce sujet. De plus,
le terme « inconditionnel » indique suffisamment la nature
de la rente.

Un autre membre appuie l'amendement. La distinction
entre la rente et le supplément aurait déjà dû être faite à
l'article 21.

Les amendements de M. de Looze aux articles 21 et 26
sont réservés.

Les articles 27 et 28 sont adoptés. L'amendement de
M. Van den Daele à l'article 27 et celui de M. Cudell à
l'article 28 tombent.

Een lid had in de vorige vergadering een opmerking gemaakt over de redactie van het laatste lid van artikel 22 :

« De jaren vóór 1926 mogen niet bewezen worden. »

Dit is ten andere een bepaling gelijkaardig aan deze die men terugvindt in de andere pensioenstelsels.

Men kan geen recht op rustpensioen doen gelden door het bewijs te leveren van enige activiteit vóór 1926.

Dit is zonder belang voor diegene die de voorwaarden vervult om een volledig pensioen te bekomen. Wie hieraan echter niet voldoet krijgt 1/45ste voor ieder jaar activiteit vanaf 1926.

Hij mag dus geen jaren van vóór 1925 doen gelden om een supplementair 45ste te bekomen.

De Minister doet opmerken dat de tekst opgesteld werd door de Raad van State.

Een ander lid voegt er aan toe dat artikel 22 moet uitgelegd worden zoals aangegeven door artikel 23.

De Minister antwoordt aan dat lid dat de referentieperiode, bedoeld in het voorlaatste lid van artikel 23, deze is waarvan sprake in het derde lid van dit artikel.

Artikel 25 is aangenomen.

De amendementen van de heer de Looze op de artikelen 21 en 26 worden nu ter behandeling genomen (Doc. 370-3). De heer de Looze licht opnieuw zijn amendementen toe. Zij strekken ertoe de tekst van de wet nauwkeuriger te maken. Inderdaad over de ouderdomsrente wordt eerst gehandeld in artikel 29, deze wordt niet eerder gedefinieerd.

De Minister antwoordt dat de natuur van deze rente voldoende duidelijk is, dat hij zelfs op aanvraag van de Senaatscommissie, in artikel 29 er het woord « onvoorwaardelijk » heeft aan toegevoegd, toevoeging, die zijns inziens, overbodig is.

De amendementen van de heer de Looze (artt. 21 en 26) zijn verworpen met 8 tegen 5 stemmen en 3 onthoudingen.

De artikels 26, 27 en 28 zijn aangenomen.

Art. 29.

Artikel 29 is aangenomen met 8 tegen 7 stemmen en 1 onthouding.

Art. 30.

De heer de Looze verdedigt zijn amendement (zie verantwoording, stuk 370-3) dat er toe strekt aan de weduwe, in elk geval de helft toe te kennen van het onvoorwaardelijk rustpensioen dat door haar echtgenoot gevormd werd. Het lid doet opmerken dat zijn amendement dat in het kader van de wet past (art. 29), moet gelden als algemeen principe, waarop de volgende artikelen uitzonderingen zijn. Om drie redenen werd het amendement in het eerste artikel dat handelt over het overlevingspensioen, ingevoegd.

De Minister doet opmerken dat de nieuwe wet merkelijke verbeteringen voorziet voor de weduwen. Het financieringsplan laat niet toe nog verder te gaan.

De auteur van het amendement doet opmerken dat het kapitalisatieregime in evenwicht is. Hij herinnert er aan dat hij nog steeds niet de inlichtingen heeft ontvangen betreffende het financieringsplan, die hij heeft gevraagd bij de algemene bespreking.

De Minister verwijst naar artikel 39, waarbij aan de weduwe de onvoorwaardelijke rente wordt verzekerd, zelfs wanneer zij hertrouwt.

Het zelfde lid houdt staande dat het principe bij het begin van de afdeling moest geformuleerd worden en dat men zelfs een afzonderlijk hoofdstuk had moeten wijden aan

Au cours de la réunion précédente, un membre avait fait une observation au sujet de la rédaction du dernier alinéa de l'article 22.

« Les années antérieures à 1926 ne peuvent être prouvées ».

Cette disposition est identique à celle qui se retrouve dans d'autres régimes de pension.

Le droit à une pension de retraite ne peut s'ouvrir en fournissant la preuve pour une certaine activité avant 1926.

Ceci ne présente aucun intérêt pour celui qui remplit les conditions en vue d'une pension complète. Celui qui ne les remplit pas reçoit 1/45e pour chaque année d'activité à partir de 1926.

Il ne peut donc faire valoir des années antérieures à 1926 en vue d'obtenir un 45e supplémentaire.

Le Ministre fait observer que le texte a été rédigé par le Conseil d'Etat.

Un autre membre ajoute que l'article 22 doit être interprété dans le sens indiqué à l'article 23.

Le Ministre répond à ce membre que la période de référence visée à l'avant-dernier alinéa de l'article 23, est celle mentionnée au troisième alinéa de cet article.

L'article 25 est adopté.

Les amendements de M. de Looze aux articles 21 et 26 sont mis en discussion (Doc. 370-3). M. de Looze commente à nouveau ses amendements. Ceux-ci tendent à préciser le texte de la loi. En effet, ce n'est qu'à l'article 29 qu'il est question de cette rente et elle n'est pas définie avant.

Le Ministre répond que la nature de cette rente est suffisamment claire et qu'il a même, à la demande de la Commission du Sénat, ajouté à l'article 29 le mot « inconditionnel », qu'il estime par ailleurs superflu.

Les amendements de M. de Looze (articles 21 et 26) sont rejetés par 8 voix contre 5 et 3 abstentions.

Les articles 26, 27 et 28 sont adoptés.

Art. 29.

L'article 29 est adopté par 8 voix contre 7 et 1 abstention.

Art. 30.

M. de Looze défend son amendement (voir justification Doc. 370-3) tendant à accorder en tout cas à la veuve la moitié de la pension de retraite inconditionnelle constituée par son mari. Le membre fait remarquer que son amendement ne sort pas du cadre de la loi (art. 29), qu'il s'agit d'un principe général auquel dérogent les articles suivants. C'est pourquoi l'amendement a été inséré au premier article concernant la pension de survie.

Le Ministre fait observer que la nouvelle loi prévoit de sensibles améliorations en faveur des veuves. Le plan de financement ne permet pas de faire davantage.

L'auteur de l'amendement fait observer que le système de capitalisation est en équilibre. Il rappelle qu'il n'a pas encore reçu les renseignements au sujet du plan de financement qu'il a demandés lors de la discussion générale.

Le Ministre renvoie à l'article 39 qui assure la rente inconditionnelle à la veuve, même en cas de remariage.

Le même membre n'en estime pas moins que le principe aurait dû être formulé au début de la section et qu'un chapitre spécial aurait même dû être consacré à la rente

de onvoorwaardelijke rente. Met de huidige schikking blijft verwarring bestaan.

Het amendement van de heer de Looze is verworpen met 11 tegen 10 stemmen.

Het artikel is aangenomen met 11 tegen 10 stemmen.

Art. 31.

De heer Boeykens doet hier reeds opmerken dat niet vermeld wordt wanneer de aanvraag moet gedaan worden en dat hij een amendement heeft ingediend op artikel 54, om de termijn te bepalen binnen dewelke de aanvragen moeten ingediend worden. Deze leemte heeft in het verleden tot moeilijkheden aanleiding gegeven: personen, wier aanvraag te vroeg was ingediend, werden hiervan te laat op de hoogte gebracht en verloren hierdoor pensioentermijnen.

Het artikel is aangenomen met 12 stemmen en 10 onthoudingen.

Art. 32.

Artikel 32 is zonder opmerkingen aangenomen.

Art. 33, 34, 35.

De heer Cudell licht zijn amendementen op deze artikelen toe (zie verantwoording, doc. 370-4). Met het stelsel van het ontwerp kunnen zich gevallen voordoen waarin de weduwe meer ontvangt dan een gehuwd echtpaar.

De Minister leest een nota voor waarin de vergelijking wordt gemaakt tussen de toestand van de weduwe in de huidige wetgeving en in de nieuwe voorgestelde tekst (ontwerp van de Senaat). De toestand van de weduwen werd uitvoerig besproken in de Senaat. Het geval aangehaald door het lid is uitzonderlijk. De door hem voorgestelde tekst zou ongelijkheden invoeren door aan de weduwe een min of meer gunstige toestand te geven, naar gelang de man vóór of na de leeftijd van 65 jaar overleden is.

De amendementen van de heer Cudell zijn aangehouden.

Het amendement van de heer Van den Daele op artikel 33 is verworpen met 13 stemmen en 9 onthoudingen.

De artikelen 36, 37 en 38 zijn zonder bespreking aangenomen.

Art. 39.

De amendementen van de heer Van den Daele op artikel 39 zijn verworpen met 13 stemmen en 9 onthoudingen. Het artikel is zonder bespreking aangenomen.

Art. 40.

Een lid wijst op het verschil van behandeling der weduwen in zake aanpassingsvergoeding (1 of 2 annuïteiten). Deze bedoeld sub 1° zouden eerder meer moeten ontvangen dan deze sub 2°.

De Minister antwoordt dat deze tekst er toe strekt eenvormigheid te bereiken met de vigerende wetten op het bedienden- en arbeiderspensioen.

Artikel 40 is aangenomen.

Artikel 41 is zonder bespreking aangenomen.

Art. 42.

De heer Van Winghe verdedigt een amendement waarbij door het verhogen van de grens van de vrijgestelde bestaansmiddelen aan de gepensioneerde zelfstandigen een inkomen wordt verzekerd (pensioen + vrijgesteld minimum) dat gelijk is aan het arbeiderspensioen.

De Minister antwoordt dat het voorstel redelijk is, maar dat de financiële gevolgen te ver reiken.

inconditionnelle. Avec la disposition actuelle, la confusion subsiste.

L'amendement de M. de Looze est rejeté par 11 voix contre 10.

L'article est adopté par 11 voix contre 10.

Art. 31.

M. Boeykens fait observer à cet endroit qu'il n'est pas spécifié à quel moment les demandes doivent être introduites et qu'il a présenté un amendement à l'article 54 en vue de préciser le délai dans lequel elles doivent l'être. Cette lacune a créé des difficultés dans le passé; des personnes dont la demande avait été introduite trop tôt en furent informées tardivement et perdirent de ce fait des artérages de pension.

L'article est adopté par 12 voix et 10 abstentions.

Art. 32.

Cet article est adopté sans observations.

Art. 33, 34, 35.

M. Cudell commente ses amendements à ces articles (voir justification 370-4). Le régime du projet risque de créer des cas où la veuve touchera plus qu'un ménage.

Le Ministre lit une note établissant la comparaison entre la situation des veuves dans la législation actuelle et dans le nouveau texte proposé (projet du Sénat). La situation des veuves a été discutée en détail au Sénat. Le cas cité par un membre est exceptionnel. Le texte qu'il propose créerait des inégalités, en plaçant la veuve dans une situation plus ou moins favorable, selon que le mari est décédé avant ou après l'âge de 65 ans.

Les amendements de M. Cudell sont réservés.

L'amendement présenté par M. Van den Daele à l'article 33 est rejeté par 13 voix et 9 abstentions.

Les articles 36, 37 et 38 sont adoptés sans discussion.

Art. 39.

Les amendements présentés par M. Van den Daele à l'article 39 sont rejetés par 13 voix et 9 abstentions.

L'article est adopté sans discussion.

Art. 40.

Un membre signale la différence de traitement qui sera appliqué aux veuves en matière d'indemnité d'adaptation (1 ou 2 annuïtés). Celles visées au 1° devraient plutôt toucher davantage que celles mentionnées au 2°.

Le Ministre répond que ce texte tend à réaliser l'uniformité avec les lois en vigueur sur les pensions des employés et des ouvriers.

L'article 40 est adopté.

L'article 41 est adopté sans discussion.

Art. 42.

M. Van Winghe défend un amendement visant à assurer aux travailleurs indépendants pensionnés un revenu (pension + minimum exonéré) égal à la pension des ouvriers, en relevant le plafond des ressources exonérées.

Le Ministre répond que la proposition est raisonnable mais que sa répercussion financière serait trop grande.

Wanneer in 1962 meer klaarheid zal heersen over de financiering van de wet, zal de Koning eventueel van de Hem toegekende bevoegdheid kunnen gebruik maken om deze cijfers te verhogen.

De auteur van het amendement meent dat deze bevoegdheid aan het Parlement moet voorbehouden blijven om te beletten dat de uitvoerende macht deze zou aanwenden voor politieke doeleinden (verhoging in het vooruitzicht der verkiezingen).

De heer Leburton stelt voor de cijfers van de toegelaten bestaansmiddelen te doen schommelen met de index. Hij dient een amendement in.

De Minister antwoordt dat deze schommelingen onbeduidend zouden zijn. De aanpassing in het ontwerp doorgevoerd is veel belangrijker. Hij wijst ook op het administratief werk dat er zou uit voortvloeien.

Een ander lid is van oordeel dat het hier slechts gaat om eenvoudige aanpassingen, waarvoor geen herziening van dossier nodig is. Er zou moeten bepaald worden dat men bij deze verhogingen rekening moet houden met de verhoging van de levensduurte.

Een ander lid verklaart dat in de verklaring van de Minister tegenstrijdigheid is. Inderdaad, als de financiële toestand gunstig uitvalt dan kunnen de uitkeringen ook verhoogd worden.

Het amendement van de heer Van Winghe is verworpen met 11 tegen 9 stemmen en 2 onthoudingen.

Het amendement van de heer Leburton is verworpen met 11 stemmen tegen 9 en 2 onthoudingen.

De Minister dient een amendement in dat luidt als volgt :

De volgende bepaling bijvoegen :

« Wanneer ieder der echtgenoten op een rustpensioen aanspraak kan maken, worden de inkomsten op de persoonlijke bestaansmiddelen van ieder van hen berekend.

Bij scheiding van tafel en bed, wordt met de inkomsten van de echtgenoot, geen rekening gehouden, behalve wanneer het pensioen van de man berekend wordt overeenkomstig artikel 21, 1°. »

Dit amendement bepaalt zonder dat verwarring mogelijk is, dat wanneer ieder der echtgenoten een rustpensioen kan bekomen, de berekening der inkomsten gebeurt op de persoonlijke bestaansmiddelen van ieder van hen.

Anderzijds wordt bij scheiding van tafel en bed geen rekening gehouden met de inkomsten van de echtgenoot.

Er wordt nochtans rekening gehouden met de inkomsten van de van tafel en bed gescheiden echtgenote, indien deze een deel opvoert van het pensioen van haar man, pensioen dat in dat geval op het gezinsbedrag wordt berekend (gemendeerd art. 21).

Dit amendement is met algemene stemmen aangenomen. Het artikel 42 is aangenomen met 13 tegen 9 stemmen.

Art. 43.

De heer Verbaanderd dient een amendement in waarbij in het a) van het 3° de woorden : « gebruikt of exploiteert » vervangen worden door : « gebruikt, exploiteert of die ten kostelozen of onder bezwarende titel werd afgestaan ».

Het lid herinnert eraan dat hij tijdens de bespreking van de wet van 1956 een gelijkaardig amendement had ingediend, dat door de toenmalige meerderheid werd aanvaard.

Het lid haalt als voorbeeld aan : twee ouderlingen die een kleine eigendom (kadastraal inkomen van 1.000 tot 1.500 frank) zullen afstaan aan hun kind, zullen ingevolge de huidige tekst geen pensioen meer kunnen genieten.

De Minister antwoordt dat gedurende de drie jaren binnen dewelke de wet van 1956 van toepassing was, heel wat

En 1962, lorsqu'on verra plus clair dans le financement de la loi, le Roi pourra éventuellement user de son pouvoir pour augmenter ces chiffres.

L'auteur de l'amendement estime que ce pouvoir doit être réservé au Parlement pour empêcher que le pouvoir exécutif ne s'en serve à des fins politiques (augmentation en prévision des élections).

M. Leburton propose de rattacher les chiffres des ressources autorisées aux fluctuations de l'indice. Il présente un amendement.

Le Ministre répond que ces fluctuations seraient insignifiantes. L'adaptation prévue dans le projet est bien plus importante. Il attire également l'attention sur le travail administratif qui en résulterait.

Un autre membre estime qu'il s'agit en l'espèce de simples adaptations, qui ne nécessitent pas de révision de dossier. Il faudrait stipuler que ces majorations doivent se faire en fonction de l'augmentation du coût de la vie.

Un autre membre signale qu'il existe une contradiction dans la déclaration du Ministre. En effet, si la situation financière devenait favorable, les prestations pourraient aussi être augmentées.

L'amendement de M. Van Winghe est rejeté par 11 voix contre 9 et 2 abstentions.

L'amendement de M. Leburton est rejeté par 11 voix contre 9 et 2 abstentions.

Le Ministre présente un amendement libellé comme suit :

Ajouter la disposition suivante :

« Lorsque chacun des conjoints peut prétendre à une pension de retraite, le calcul des revenus porte sur les ressources personnelles de chacun d'eux.

En cas de séparation de corps, il n'est pas tenu compte des revenus du conjoint, sauf si la pension du mari est calculée conformément à l'article 21, 1°. »

Cet amendement dispose sans équivoque possible que si chacun des conjoints peut obtenir une pension de retraite de travailleur indépendant, le calcul des revenus porte sur les ressources personnelles de chacun d'eux.

Par ailleurs il n'est pas tenu compte des revenus du conjoint, en cas de séparation de corps.

Il est toutefois tenu compte des revenus de l'épouse séparée de corps si elle demande une partie de la pension de son mari, cette pension étant dans ce cas calculée sur le taux de ménage (art. 21 amendé).

Cet amendement est adopté à l'unanimité.

L'article 42 est adopté par 13 voix contre 9.

Art. 43.

M. Verbaanderd présente un amendement qui tend à remplacer, au littéra a) du 3°, les mots « occupe ou exploite » par les mots « occupe, exploite ou qui ont été cédés à titre gratuit ou onéreux ».

Le membre rappelle qu'il avait introduit un amendement identique lors de la discussion de la loi de 1956 et que cet amendement avait été admis par la majorité de l'époque.

Le membre cite un exemple : deux personnes âgées qui céderont leur petite propriété (revenu cadastral de 1.000 à 1.500 francs) à leur enfant ne pourront bénéficier d'une pension aux termes du texte actuel.

Le Ministre répond que pendant les trois années au cours desquelles la loi de 1956 a été en vigueur on a constaté

misbruiken werden vastgesteld. De betrokkenen zullen het derde alinea van het 7° kunnen inroepen.

Ja, aldus een ander lid, indien zij het onroerend goed zelf betrekken!

Een ander lid stelt voor dat men de woorden « die door de aanvrager gebruikt worden » zou schrappen.

Nog een ander lid vraagt de draagwijdte uiteen te zetten van het vierde lid van het 7°, getoetst aan het derde lid.

De Minister geeft onderstaande uitleg, in verband met de berekening der onroerende inkomsten.

I. — *Onroerende goederen die geëxploiteerd of betrokken worden door de eigenaar.*

Het kadastraal inkomen wordt in rekening gebracht. Niets wordt aangerekend indien het totaal kadastraal inkomen van de geëxploiteerde en betrokken goederen niet hoger is dan :

3.000 frank in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners;

3.500 frank in de gemeenten met 5.000 tot minder dan 30.000 inwoners;

5.200 frank in de gemeenten met 30.000 inwoners en meer.

II. — *Onroerende goederen die verhuurd zijn.*

Er wordt een som in rekening gebracht gelijk aan 8 % van de verkoopwaarde.

De verkoopwaarde wordt forfaitair vastgesteld op :

— het kadastraal inkomen \times 40 voor de gebouwde onroerende goederen in de gemeenten met 30.000 en meer inwoners;

— het kadastraal inkomen \times 60 voor de gebouwde onroerende goederen in de andere gemeenten;

— het kadastraal inkomen \times 80 voor de ongebouwde onroerende goederen.

III. — *Onroerende goederen die ten kosteloze of ten bezwarende titel werden afgestaan.*

Er wordt een som in rekening gebracht gelijk aan 6% van de verkoopwaarde op het ogenblik van de afstand.

Er wordt geen rekening gehouden :

1) met de afstanden die plaats hadden meer dan tien jaar vóór het indienen van de aanvraag;

2) met afstanden van onroerende goederen in het algemeen wanneer het totaal van de kadastrale inkomens van al de afgestane goederen en van de onroerende goederen waarvan de aanvrager eigenaar is, lager is dan :

3.000 frank in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners;

3.500 frank in de gemeenten van 5.000 tot minder dan 30.000 inwoners;

5.200 frank in de gemeenten met 30.000 en meer inwoners.

De heer Verbaanderd stelt een nieuwe tekst voor ter vervanging van zijn vroeger ingediend amendement. Het amendement stelt thans voor in artikel 43 het 3de en 4de lid van 7° te vervangen door de volgende bepaling :

de nombreux abus. Les intéressés pourront invoquer les dispositions du troisième alinéa du 7°.

Certes, répond un autre membre, mais à la condition qu'ils occupent eux-mêmes l'immeuble !

Un autre membre propose de supprimer les mots « occupés par le demandeur ».

Un autre membre demande qu'on expose la portée du quatrième alinéa du 7°, comparativement au troisième alinéa.

Le Ministre donne les explications ci-après concernant le calcul des revenus immobiliers.

I. — *Immeubles exploités ou occupés par le propriétaire.*

Le revenu cadastral est porté en compte. Rien n'est porté en ressources si le total des revenus cadastraux des biens exploités et occupés ne dépasse pas :

3.000 francs dans les communes de moins de 5.000 habitants;

3.500 francs dans les communes de 5.000 à moins de 30.000 habitants;

5.200 francs dans les communes de 30.000 habitants et plus.

II. — *Immeubles donnés en location.*

On porte en compte une somme égale à 8 % de la valeur vénale.

La valeur vénale est fixée forfaitairement :

— au revenu cadastral \times 40 pour les immeubles bâtis dans les communes de 30.000 habitants et plus;

— au revenu cadastral \times 60 pour les immeubles bâtis dans les autres communes;

— au revenu cadastral \times 80 pour les immeubles non bâtis.

III. — *Immeubles cédés à titre gratuit ou onéreux.*

Il est porté en compte une somme égale à 6 % de la valeur vénale au moment de la cession.

Il n'est pas tenu compte :

1) des cessions qui ont eu lieu plus de dix ans avant l'introduction de la demande;

2) des cessions d'immeubles en général, lorsque le total des revenus cadastraux de tous les biens cédés et des biens dont le demandeur est encore propriétaire, est inférieur à :

3.000 francs dans les communes de moins de 5.000 habitants;

3.500 francs dans les communes de 5.000 à moins de 30.000 habitants;

5.200 francs dans les communes de 30.000 habitants et plus.

M. Verbaanderd a présenté un nouveau texte en remplacement de son amendement précédent. L'amendement propose à présent de remplacer, à l'article 43, les 3e et 4e alinéas du 7° par la disposition suivante :

« Deze bepalingen zijn niet van toepassing op de onroerende goederen, wanneer het totaal van de kadastrale inkomens van al de door de aanvrager afgestane goederen alsmede van de goederen waarvan hij nog eigenaar is, niet hoger is dan de in 3°, a), bepaalde bedragen. »

De Minister acht dat het amendement in deze nieuwe vorm aannemelijk is en het wordt door de Commissie eenparig aangenomen.

De heer Van Winghe verdedigt zijn bij artikel 43, 3°, littera a) (doc. 370-5) ingediend amendement waarbij in de 5de en 6de regel de woorden « of exploiteert » worden geschrapt. Hij meent immers dat de vrijstelling niet mag slaan op onroerende goederen die de aanvrager in feite verhuurt, doch enkel op het onroerend goed dat hij werkelijk zelf gebruikt.

De Minister kan wel begrijpen dat de steller van het amendement strenger wil zijn omdat hij rechtstreeks ervaring heeft van de toepassing van de wet. Hij vraagt echter de tekst toch niet te wijzigen.

Het amendement is verworpen met 12 stemmen tegen 7.

Een tweede amendement van de heer Van Winghe (Doc. 370-5), dat de vermenigvuldiger voor de berekening van de verkoopwaarde der onroerende goederen van 40 op 60 wil brengen (in 3° littera b), wordt uiteengezet. Het lid wijst er op dat het kadastraal inkomen van een woning lange tijd ongewijzigd blijft terwijl de commerciële waarde ervan voortdurend kan stijgen. Hij haalt als voorbeeld aan een kadastraal inkomen van 3.000 frank in een gemeente met meer dan 30.000 inwoners. De verkoopwaarde wordt berekend op $3.000 \times 40 = 120.000$ frank. Voor die prijs kan die woning nooit aangekocht worden. Daarom vindt hij het redelijk die coëfficiënt van 40 op 60 te brengen.

De Minister wijst er op dat deze coëfficiënten, in de wet van 1956 op 20 en 30 vastgesteld, nu reeds werden verdubbeld. Hij vraagt dan ook niet verder te gaan.

Ook dit amendement is verworpen met 14 tegen 7 stemmen.

De heer de Looze verdedigt zijn amendement er toe strekkend het laatste lid van artikel 43 te doen wegvallen, waaruit zou volgen dat de wijze van berekening der bestaansmiddelen en de regeling inzake overdracht van goederen alleen nog bij de wet zou kunnen gewijzigd worden.

De Minister verklaart zich hiermede akkoord en het amendement is eenparig aangenomen.

Nadat een lid gewezen heeft op de in het artikel 43, 3°, littera a, gebezigde gebrekkige uitdrukking: « een eigendom gebruiken », vervangt de Commissie in de Nederlandse tekst de woorden « gebruikt » door « betrokken » resp. « betreft ».

De artikelen 33, 34 en 35 die vroeger werden aangehouden in verband met de amendementen van de heer Cudell (doc. 370-4) worden thans opnieuw besproken.

De heer Cudell dient een nieuw amendement in op artikel 34 en trekt zijn amendementen op artikelen 33 en 35 in.

Dat gewijzigd amendement heeft ten doel het artikel 34 te vervangen door een nieuwe tekst waardoor het overlevingspensioen, volledig bedrag, aan nieuwe voorwaarden verbonden wordt. De gevallen waarin het overlevingspensioen hoger is dan het rustpensioen zijn praktisch uitgesloten, en anderzijds worden de weduwen op een gelijke voet geplaatst ongeacht de leeftijd waarop de man is overleden.

De Minister geeft toe dat dit amendement de bestaande tekst verbetert zonder nieuwe ongelijkheden mat zich mede te brengen, zoals het oorspronkelijk amendement wel deed.

Het amendement is dan ook eenparig aangenomen.

Artikel 33 is aangenomen met 14 stemmen tegen 7.

Artikelen 34 en 35 zijn eenparig aangenomen.

* * *

Artikel 44 is aangenomen.

« Ces dispositions ne s'appliquent pas aux biens immobiliers lorsque le total des revenus cadastraux de tous les biens cédés par le demandeur ainsi que des biens dont il est encore propriétaire n'excède pas les montants fixés au 3°, a) ».

Le Ministre considère l'amendement comme acceptable dans cette nouvelle forme et celui-ci est adopté à l'unanimité par votre Commission.

M. Van Winghe défend son amendement à l'article 43, 3°, littera a) (Doc. 370-5) tendant à supprimer à la 5e ligne les mots « ou exploite ». Il estime en effet que l'immunisation ne peut porter sur des biens immobiliers que le demandeur loue en fait, mais uniquement sur le bien immobilier qu'il utilise réellement lui-même.

Le Ministre comprend parfaitement que l'auteur de l'amendement entend se montrer sévère étant donné qu'il a une expérience directe de l'application de la loi. Il demande cependant que le texte ne soit pas modifié.

L'amendement est rejeté par 12 voix contre 7.

Un second amendement de M. Van Winghe (Doc. 370-5) tendant à porter de 40 à 60 le coefficient prévu pour le calcul de la valeur vénale (au littéra b) est exposé par l'auteur. Celui-ci souligne que le revenu cadastral d'un immeuble reste inchangé, tandis que sa valeur commerciale peut constamment augmenter. Il prend pour exemple un revenu cadastral de 3.000 francs dans une commune de plus de 30.000 habitants. La valeur vénale de cet immeuble est calculée à $3.000 \times 40 = 120.000$ francs. Cette habitation ne pourra jamais être acquise à ce prix. C'est pourquoi il trouve qu'il est raisonnable de porter ce coefficient de 40 à 60.

Le Ministre signale que ces coefficients, fixés par la loi de 1956 à 20 et à 30, ont dès à présent déjà été doublés. Il demande dès lors de ne pas aller plus loin.

Cet amendement est également rejeté par 14 voix contre 7.

M. de Looze défend son amendement tendant à supprimer le dernier alinéa de l'article 43, ce qui aurait pour résultat que le mode de calcul des ressources ainsi que le régime en matière de cession de biens ne pourraient plus être modifiés qu'en vertu d'une loi.

Le Ministre se déclare d'accord à ce sujet et l'amendement est adopté à l'unanimité.

Un membre ayant attiré l'attention sur l'expression néerlandaise défectueuse « een eigendom gebruiken », à l'article 43, 3°, littera a, la Commission remplace dans le texte néerlandais les mots « gebruikt » respectivement par les mots « betrokken » « betreft ».

Les articles 33, 34 et 35 qui avaient été réservés à cause des amendements de M. Cudell (doc. n° 370-4) font l'objet d'une nouvelle discussion.

M. Cudell présente un nouvel amendement à l'article 34 et retire ses amendements aux articles 33 et 35.

Cet amendement modifié tend à remplacer l'article 34 par un texte nouveau en vertu duquel la pension de retraite, portée à son taux entier, est soumise à des conditions nouvelles. Les cas dans lesquels la pension de survie est plus élevée que la pension de retraite sont pratiquement éliminés; d'autre part, les veuves sont mises sur un pied d'égalité, quel que soit l'âge auquel le mari est décédé.

Le Ministre admet que l'amendement améliore le texte existant sans créer de nouvelles inégalités, comme dans le texte de l'amendement initial.

Aussi, l'amendement est adopté à l'unanimité.

L'article 33 est adopté par 14 voix contre 7.

Les articles 34 et 35 sont adoptés à l'unanimité.

* * *

L'article 44 est adopté.

Art. 45.

De heer Cudell verdedigt zijn amendement (doc. 370-4) op § 2, 2de lid, waarbij de eventuele renteverhogingen ten laste van de pensioenkassen gelegd worden in plaats van ten laste van de Rijksdienst.

De Minister verklaart met klem dat de verzekeringsinstellingen geen winsten mogen maken vermits elk saldo ter beschikking moet gesteld worden van de Rijksdienst.

Daarop wordt dit amendement ingetrokken.

Het artikel is aangenomen met 14 stemmen en 8 onthoudingen.

Artikelen 46 en 47 zijn aangenomen.

Art. 48.

In verband met het 2°, wordt door een lid gevraagd, hoe de Koning de verdeling zal voorzien van het rustpensioen, voor rechthebbenden die in een instelling van Openbare Onderstand zijn opgenomen. Thans is het onderhoudsgeld ten bate van de C. O. O. op 2/3 van het pensioen bepaald.

De Minister verklaart dat er zal voorgesteld worden ten minste 1/3 aan de pensioengerechtigde te laten toekomen.

Op een vraag van een commissielid of die afstand van 2/3 van het pensioen aan de Commissies van Openbare Onderstand niet neerkomt op een « beslag leggen », wat door artikel 47 verboden wordt, preciseert de minister dat de C. O. O. geen beslag onder derden leggen in de zin van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering. Er is derhalve geen tegenstrijdigheid met het artikel 47.

Artikel 48 is aangenomen.

Artikelen 49 en 50 zijn aangenomen.

Art. 51.

De heer Deruelles verdedigt zijn amendement (doc. 370-4, blz. 8) waarbij bepaald wordt dat de pensioenkassen de bedragen van de wiskundige reserves zonder interest moeten uitlenen aan de Rijksdienst.

De Minister bevestigt nogmaals dat er geen sprake kan van zijn dat de kassen zouden winst maken. De interesten zullen uitsluitend dienen voor de uitkering der renten. De winsten moeten ter beschikking gesteld worden van de Rijksdienst.

Het amendement is met 14 tegen 8 stemmen verworpen.

Het artikel is aangenomen met 14 stemmen tegen 8.

Art. 52.

De heer de Looze verdedigt zijn amendement (doc. 370-3) dat er toe strekt het Solidariteits- en Waarborgfonds te behouden in plaats van het te vervangen door een nieuwe rijksdienst. Er heerst immers een grote ongerustheid onder het personeel van voornoemd Fonds.

De Minister wenst zeer duidelijk te antwoorden aan alle leden die, blijkens hun amendementen, dezelfde bezorgdheid delen.

Eerst wijst hij er op dat het moeilijk opgaat om een organisme te behouden dat opgericht werd ingevolge een wet die opgeheven wordt.

Wat de grond van de zaak betreft, stelt de Minister vast dat de heer de Looze en sommige leden van de oppositie vrezen dat de Minister van de oprichting van een nieuwe parastatale instelling zal gebruik maken om de bestaande ambtenaren door andere te vervangen.

Hij verklaart met klem dat dit zijn bedoeling niet is, en hij herhaalt de verklaring welke hij aflegde in de Senaat en welke hij overigens zal herhalen in de openbare vergadering van de Kamer: « De Rijksdienst zal alle verplichtingen van het Solidariteits- en Waarborgfonds overnemen ten opzichte van het personeel.

Art. 45.

M. Cudell défend son amendement (doc. n° 370-4) au § 2, 2me alinéa, tendant à porter les majorations de rentes éventuelles à charge des caisses de pension plutôt qu'à charge de l'Office national.

Le Ministre déclare formellement que les organismes d'assurance ne peuvent faire de bénéfices, puisque tout solde est à remettre à la disposition de l'Office national.

Cet amendement est dès lors retiré.

L'article est adopté par 14 voix et 8 abstentions.

Les articles 46 et 47 sont adoptés.

Art. 48.

Au sujet du 2°, un membre a demandé à connaître le mode de répartition qui serait prévu par le Roi quant à la pension de retraite des bénéficiaires placés dans un établissement de l'Assistance publique. Actuellement, la pension alimentaire revenant à la C. A. P. est fixée au 2/3 de la pension de retraite.

Le Ministre déclare qu'il sera proposé d'accorder 1/3 au moins au bénéficiaire.

A un membre qui demande si la cession des 2/3 de la pension aux Commissions d'Assistance publique ne constitue pas en réalité une saisie, interdite en vertu de l'article 47, le Ministre répond que les C. A. P. n'opèrent pas de saisie-arrêt au sens du Code de procédure civile. Il n'existe donc pas de contradiction avec l'article 47.

L'article 48 est adopté.

Les articles 49 et 50 sont adoptés.

Art. 51.

M. Deruelles défend son amendement (Doc. n° 370-4, page 8), prévoyant que les caisses de pension doivent prêter sans intérêt à l'Office national le montant des réserves mathématiques.

Le Ministre confirme une fois de plus qu'il ne peut être question pour les caisses de réaliser des bénéfices. Les intérêts serviront exclusivement à la liquidation des rentes. Les bénéfices devront être mis à la disposition de l'Office national.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

L'article est adopté par 14 voix contre 8.

Art. 52.

M. de Looze défend son amendement (doc. n° 370-3) tendant au maintien du Fonds de Solidarité et de Garantie au lieu de son remplacement par un nouvel office national. Parmi le personnel du Fonds précité règne en effet une grande inquiétude.

Le Ministre désire répondre clairement à tous les membres qui, comme le prouvent les amendements, partagent la même inquiétude.

Il souligne d'abord qu'il est difficile de maintenir un organisme, créé par une loi qui est abrogée.

Quant au fond de l'affaire, le Ministre constate que M. de Looze et d'autres membres de l'opposition craignent que le Ministre ne remplace les fonctionnaires actuels par d'autres, à la faveur de la création d'un nouvel organisme parastatal.

Il déclare avec force que telle n'est pas son intention et il rappelle la déclaration qu'il a faite au Sénat et qu'il referra du reste en séance publique à la Chambre: « L'Office national reprendra à son compte tous les engagements du Fonds de Solidarité et de Garantie envers le personnel.

« Het enig doel dat nagestreefd wordt is het volgende : de nieuwe parastatale instelling in de toekomst uit te rusten met bekwaame mensen en hun de nodige middelen te verlenen om een betere werking te verzekeren.

Ik neem de verbintenis aan geen andere criteria in acht te nemen dan die van de beroepsbekwaamheid en de beroepstitels ».

Het amendement is verworpen met 12 stemmen tegen 10.

De heer de Looze doet opmerken dat zijn andere amendementen, ingediend met hetzelfde doel bij vorige en volgende artikelen, telkens ertoe strekkend het woord « Rijksdienst » te vervangen door « Solidariteits- en Waarborgsfonds », door deze stemming vanzelf vervallen.

De heer Van Winghe verdedigt zijn amendement bij artikel 32, § 4 (doc. 370-5) waardoor hij ook het bijhouden van het algemeen repertorium van degenen op wie de wet toepasselijk is aan de Rijksdienst wil opdragen.

Bij wijze van antwoord leest de heer Minister de verklaring voor welke hij aflegde in de Senaat (Handelingen van de Senaat van 3 december 1954) en die luidt als volgt :

« Mijnheer de Voorzitter, Dames en Heren, het antwoord op de vraag van de heer Hercot zal, meen ik, de gehele Senaat voldoening schenken.

Wij zullen de mogelijkheid nagaan om het algemene repertorium ter beschikking van de Dienst te stellen, wanneer dit repertorium volledig zal zijn bijgewerkt, zoals het hoort. Ik wens inderdaad dat noch ik, noch mijn opvolger, ooit opnieuw zouden worden gesteld vóór de moeilijkheden, waarmee wij te kampen hebben gehad op het stuk van kaartregisters en comptabiliteit; die moeilijkheden hebben ons te veel gekost.

Indien de heer Troclet nog hier was, zou hij kunnen bevestigen dat hij zelf er de voorkeur aan gaf in de tekst van de wet van 1955 niet te bepalen welke instelling met het bijhouden van het kaartsysteem zou worden belast. Hij heeft enkel bepaald dat dit bij besluit zou worden geregeld. Wij doen thans hetzelfde. Geloof mij, dit is een wijze oplossing. Zodra de toestand het mogelijk maakt, zullen wij voor de Rijksdienst een nieuwe taak uitstippelen. Doch het is niet raadzaam dit nu te doen. »

Hetzelfde lid neemt akte van die verklaring, doch vraagt de Minister waarom deze bedoeling dan niet in de wet kan worden opgenomen.

De Minister antwoordt dat zulks onmogelijk is, daar hij geen datum kan vaststellen waarop het repertorium aan de Rijksdienst zal worden overgemaakt.

Het amendement is met 14 tegen 8 stemmen verworpen.

De heer Deruelles verdedigt zijn amendement bij artikel 52, § 1 (doc. 370-4) waarbij in de Raad van Beheer van de Rijksdienst de vertegenwoordigers van de A. S. L. K. en van de pensioenkassen worden uitgesloten. Anders zouden zij in het controle-orgaan zitting hebben om hun eigen instelling te controleren.

De Minister antwoordt dat de controle van de pensioenkassen aan de Minister behoort en niet aan de Rijksdienst. Er is dus geen onverenigbaarheid.

Het amendement is verworpen met 14 tegen 8 stemmen.

Het amendement van de heer Deruelles bij artikel 52, § 1, littera g), dat er toe strekt de Minister van de Middenstand in de Raad van Beheer van de Rijksdienst door twee afgevaardigden te doen vertegenwoordigen in plaats van door één, wordt verdedigd.

De Minister wijst er op dat door dit amendement de verhouding die hij beoogde in de Raad van Beheer zou verbroken worden. Het wetsontwerp voorziet de verhouding van 7 afgevaardigden van de organisaties van de Middenstand tegen 6.

« Le seul but poursuivi est le suivant : doter le nouvel organisme parastatal de fonctionnaires compétents et leur donner les moyens nécessaires en vue d'assurer un meilleur fonctionnement.

Je prends l'engagement de ne pas me baser sur d'autres critères que ceux de la compétence professionnelle et des titres professionnels. »

L'amendement est rejeté par 12 voix contre 10.

M. de Looze fait observer que ses autres amendements, présentés dans le même but à des articles précédents et suivants tendant chaque fois à remplacer le mot « Office national » par « Fonds de Solidarité et de Garantie » tombent par le fait même.

M. Van Winghe défend l'amendement qu'il a présenté à l'article 52, § 4 (doc. 370-5) et par lequel il veut confier à l'Office national la tenue du répertoire général de ceux qui sont assujettis à la loi.

M. le Ministre lui répond en donnant lecture du texte de la déclaration qu'il a faite au Sénat (Annales du Sénat du 3 décembre 1954) et qui est libellée comme suit :

« Monsieur le Président, Mesdames, Messieurs, la réponse à la question de M. Hercot sera, je crois, admise par l'ensemble du Sénat.

Nous envisagerons de remettre le répertoire général à la disposition de l'Office, lorsque ce répertoire aura été mis complètement en ordre, comme il se doit. En effet, je ne désire à aucun moment, ni pour moi-même ni pour mon successeur, que les difficultés que nous avons connues se reproduisent en matière de fichiers, ou de comptabilité; elles nous ont coûté trop cher.

Si M. Troclet était encore ici, il pourrait vous confirmer que dans le texte de la loi de 1955, il a lui-même estimé préférable de ne pas prévoir quel serait l'organisme qui serait chargé de tenir le fichier. Il a stipulé qu'un arrêté le déterminerait. Nous agissons de même. Croyez-moi, c'est une solution de sagesse. Dès que la situation le permettra, nous définirons une nouvelle mission pour l'Office national. Mais en ce moment, n'essayons pas de le faire. »

Le même membre prend acte de cette déclaration mais demande au Ministre pourquoi cette intention ne pourrait être inscrite dans la loi.

Le Ministre répond que cela est impossible du fait qu'il ne peut fixer la date à laquelle le répertoire sera transmis à l'Office national.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

M. Deruelles défend son amendement à l'article 52, § 1 (doc. n° 370-4), tendant à exclure du Conseil d'Administration de l'Office national les représentants de la C. G. E. R. et des caisses de pension. S'il en était autrement contrôler leur propre organisme.

Le Ministre répond que le contrôle des caisses de pension appartient au Ministre et non à l'Office national. Il n'y a donc pas d'incompatibilité.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

L'amendement de M. Deruelles à l'article 52, § 1, littera g), tendant à faire représenter le Ministre des Classes moyennes au sein du Conseil d'Administration de l'Office national par deux délégués au lieu d'un, est défendu par son auteur.

Le Ministre signale que, par cet amendement, l'équilibre qu'il envisageait au sein du Conseil d'Administration serait rompu. Le présent projet de loi prévoit la proportion de 7 délégués des organisations des Classes moyennes contre 6.

Dat overwicht van de privésector heeft de Minister gewenst om twee redenen: de organisaties van de zelfstandigen zijn goed geplaatst om de belangen van de zelfstandigen te verdedigen, en het is wenselijk het beheer van de Rijksdienst toe te vertrouwen aan de organisaties van hen die door hun bijdragen de meeste fondsen bijbrengen.

Indien de commissie meent dat er twee vertegenwoordigers van de Minister van de Middenstand moeten zetelen in de Raad van Beheer, dan zou men ook het aantal leden die de middenstandsorganisaties vertegenwoordigen, moeten verhogen.

De auteur van het amendement stemt in met dat voorstel en de commissie besluit dan ook eenparig te lezen:

in d) vijf leden in plaats van vier leden;
in g) twee leden in plaats van een lid...

De heer Deruelles verdedigt voorts zijn amendement op artikel 52, § 4, littera f) (doc. 370-4), dat ten doel heeft statistieken over de uitkeringen te laten bijhouden door de Rijksdienst, in samenwerking met de Rijksdienst voor Rust- en Overlevingspensioenen.

Op de verklaring van de Minister dat de statistieken in feite in nauwe samenwerking met de betalingsorganismen zullen gehouden worden, wordt dit amendement ingetrokken.

Ook het amendement van de heer Deruelles op artikel 52, § 4, i.v.m. het bijhouden van het algemeen repertorium wordt ingetrokken ingevolge de hoger aangehaalde verklaring van de Minister nopens dat punt.

Het aldus gewijzigd artikel 52 is eenparig aangenomen.

Art. 53.

Alle amendementen bij dit artikel worden ingetrokken en het artikel is eenparig aangenomen.

Art. 54.

De heer Cudell verdedigt zijn amendement op § 1 (doc. 370-2), dat ten doel heeft de pensioenaanvraag telkens door een ambtenaar van de Rijksdienst in de localiteit van de aanvrager te doen onderzoeken.

De Minister antwoordt daarop dat het stelsel voorgestaan door dat lid onuitvoerbaar is. Het zou een leger van controleurs vergen om elke maand een circa 6.000 aanvragen te onderzoeken.

Hierop trekt het lid zijn amendement in.

De heer Van Winghe verdedigt zijn amendement (370-5), er toe strekkende de burgemeester van het in ontvangst nemen der aanvragen te ontlasten. Hij betoogt dat de gemeenten reeds overbelast zijn en de voorgestelde regeling nieuwe kosten voor de gemeenten zal meebrengen.

Een commissielid vraagt zich af of het niet rationeler zou zijn het dossier door de Burgemeester rechtstreeks naar de controleur der Belastingen te doen sturen in plaats van naar de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen. Dit standpunt wordt bestreden door een ander lid, die de oplossing van het wetsontwerp verdedigt. Als de gemeenten de kosten dragen in het pensioenstelsel der arbeiders, mogen zij deze ook dragen voor dat van de zelfstandigen.

De Minister verklaart dat de Burgemeester het dichtst staat bij de betrokkenen, daar de ontvangers der belastingen gewestelijk zijn georganiseerd. Hij betoogt dat het volstrekt onontbeerlijk is het dossier onmiddellijk en rechtstreeks naar de Rijksdienst te doen opsturen opdat deze met de instructie van het dossier zou kunnen aanvangen.

Cette prépondérance du secteur privé a été souhaitée par le Ministre pour deux motifs: les organisations des travailleurs indépendants sont bien placées pour défendre les intérêts des travailleurs indépendants et il est souhaitable de confier l'administration de l'Office national aux organisations groupant ceux qui lui apportent le plus de fonds, grâce à leurs cotisations.

Si la Commission estime que deux représentants du Ministre des Classes moyennes devraient siéger au Conseil d'Administration, il conviendrait d'augmenter également le nombre des membres représentant les organisations des Classes moyennes.

L'auteur de l'amendement se rallie à cette proposition et la Commission décide dès lors unanimement de lire:

au d) : cinq membres, au lieu de quatre membres;
au g) : deux membres, au lieu de un membres.

M. Deruelles défend son amendement à l'article 52, § 4, littera f) (doc. n° 370-4), tendant à charger l'Office national, ceci en collaboration avec l'Office national des pensions de retraite et de survie, de la tenue des statistiques relatives aux paiements.

Le Ministre ayant déclaré qu'en pratique les statistiques seront établies en étroite collaboration avec les organismes de paiement, l'amendement est retiré.

L'amendement de M. Deruelles à l'article 52, § 4, relatif à la tenue du répertoire général, est retiré à la suite de la déclaration précitée de M. le Ministre à ce sujet.

L'article 52 ainsi modifié est adopté à l'unanimité.

Art. 53.

Tous les amendements à cet article sont retirés et l'article est adopté à l'unanimité.

Art. 54.

M. Cudell défend son amendement au § 1 (doc. n° 370-2) tendant à faire vérifier chaque fois la demande de pension par un fonctionnaire de l'Office national dans la localité du demandeur.

Le Ministre lui répond que le système préconisé dans l'amendement est irréalisable. Une armée de contrôleurs serait nécessaire en vue de l'examen mensuel de quelque 6.000 demandes.

En conséquence, le membre retire son amendement.

M. Van Winghe défend son amendement (doc. 370-5) qui vise à décharger le Bourgmestre de la réception des demandes. Il affirme que les communes sont déjà surchargées et que les mesures proposées entraîneront de nouvelles charges pour les communes.

Un membre se demande s'il ne serait pas plus rationnel de charger le Bourgmestre d'envoyer directement le dossier au contrôleur des contributions plutôt qu'à l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants. Un autre membre combat ce point de vue et défend la solution préconisée par le projet. Si les communes supportent les charges résultant du régime des ouvriers elles peuvent tout autant supporter celles qu'entraîne celui des travailleurs indépendants.

M. le Ministre déclare que le Bourgmestre est le plus proche des intéressés, les receveurs des contributions étant organisés à l'échelon régional. Il estime qu'il est absolument indispensable de transmettre le dossier immédiatement et directement à l'Office national, afin que celui-ci puisse en commencer l'examen. D'autre part, le contrôleur

Ook zal de controleur der Belastingen die het dossier van de Rijksdienst zal ontvangen voelen dat hij van hogerhand wordt gevolgd en het onderzoek van het dossier niet laten aanslepen zoals heden het geval is. De tussenkomst van de Burgemeester en van de Rijksdienst is ook van belang wat de gemengde loopbanen betreft. Wat de kosten voor de gemeenten betreft, deze zullen miniem zijn.

Een ander lid stelt voor dat terzelfdertijd als het overmaken van het dossier aan de Rijksdienst, de Burgemeester een aanvraag tot inlichtingen aan de controleur der Belastingen zou toesturen.

Een lange bespreking ontspint zich nopens dit punt. Er wordt tenslotte verwezen naar § 1 laatste alinea, waar de vaststelling van de procedure aan de Koning toevertrouwd is.

De heer Van Winghe verklaart dat hij zijn amendement intrekt, gezien het feit dat de gemeentebesturen belast zijn met het ontvangen van de aanvragen voor de arbeiderspensioenen en het dus belang heeft voor wat betreft de gemengde loopbanen dat beide aanvragen aan hetzelfde bestuur zouden overgemaakt worden.

Op verzoek van een lid, zal de Minister de mogelijkheid onderzoeken om aan de gemeente portvrijdom te verlenen voor hun briefwisseling met de Rijksdienst.

De heer Cudell trekt zijn amendement in betreffende artikel 54, § 3.

De heer Boeykens verdedigt een amendement (doc. 370-7), dat er naar streeft eenvormigheid van termijn in te voeren tussen de verschillende stelsels. Vertraging in de afhandeling van het dossier kan zeer nadelig zijn voor de betrokkenen. Daarom stelt hij voor ook hier de aanvraag te laten doen van af het begin van de vierde maand, die de maand van het verwerven van het pensioen voorafgaat.

De Minister is akkoord met de inhoud van het amendement. Doch het geldt een uitvoeringsmaatregel. De voorgestelde termijn van vier maanden zal in de uitvoeringsbesluiten opgenomen worden. Gezien deze verklaring trekt de heer Boeykens zijn amendement in.

Artikel 54 is eenparig aangenomen.

Art. 55.

De heer Cudell verdedigt zijn amendement waarbij afschaffing van de Hoge Raad voor de pensioenen der zelfstandigen wordt beoogd.

De Minister kan hiermede niet instemmen. Hij is voornemens de Raad op effectieve wijze te raadplegen.

De amendementen op het artikel worden gezien deze verklaring ingetrokken.

Het artikel is eenparig aangenomen.

Art. 57.

De heer Deruelles verdedigt zijn amendement, geïnspireerd door het advies van de Raad van State (doc. 370-4), luidens hetwelk de betwistingen alleen aan de administratieve rechtsmachten zouden moeten onderworpen worden.

De Minister wijst er op dat de bepalingen van het artikel overgenomen werden uit de vorige wet; hij meent niet dat men de betrokkenen mag verbieden hun verhaalmiddelen bij de gewone rechtbanken aanhangig te maken.

De heer Deruelles trekt zijn amendement in.

De heer de Looze verdedigt op zijn beurt een amendement (doc. 370-3) (zie verantwoording), waardoor het beroep op straffe van verval met reden zou moeten omkleed zijn.

De Minister verklaart dat het beroep niet moet gericht worden aan de Minister, doch aan de griffier van de bevoegde jurisdictie. Dit zal geregeld worden door de uit-

des contributions qui recevra le dossier de l'Office national aura conscience qu'il est surveillé en haut lieu et il ne laissera pas trainer l'examen du dossier, comme le cas se présente actuellement. L'intervention du Bourgmestre et de l'Office national a également son importance lorsqu'il s'agit de carrières mixtes. Quant aux frais qui en résulteront pour les communes il seront minimales.

Un autre membre demande qu'en transmettant le dossier à l'Office national, le Bourgmestre adresse en même temps une demande de renseignements au contrôleur des contributions.

Une longue discussion s'engage sur ce point. Finalement, il est renvoyé au dernier alinéa du § 1, qui confie au Roi la fixation des modalités d'intervention.

M. Van Winghe déclare qu'il retire son amendement, puisque les administrations communales sont chargées de la réception des demandes relatives aux pensions des ouvriers et qu'il importe, en matière de carrières mixtes, que les deux demandes soient transmises à la même administration.

A la demande d'un membre, le Ministre examinera la possibilité d'accorder la franchise postale aux communes, pour leur correspondance avec l'Office national.

M. Cudell retire son amendement à l'article 54, § 3.

M. Boeykens défend son amendement (370-7) — Voir justification. Cet amendement vise à rendre uniforme le délai des différents régimes. Un retard dans l'examen du dossier peut être préjudiciable pour les intéressés. Il propose dès lors de permettre dans ce cas également que la demande soit introduite dès le commencement du quatrième mois précédent celui de l'acquisition de la pension.

Le Ministre se déclare d'accord avec l'amendement Mais il s'agit d'une mesure d'exécution. Le délai proposé de 4 mois sera repris dans les arrêtés d'exécution. A la suite de cette déclaration, M. Boeykens retire son amendement.

L'article 54 est adopté à l'unanimité.

Art. 55.

M. Cudell défend son amendement tendant à la suppression du Conseil supérieur des pensions des travailleurs indépendants.

Le Ministre ne peut marquer son accord. Il se propose de consulter le Conseil d'une manière effective.

A la suite de cette déclaration, les amendements à l'article sont retirés.

L'article est adopté à l'unanimité.

Art. 57.

M. Deruelles défend son amendement, s'inspirant de l'avis du Conseil d'Etat (370-4), suivant lequel les contestations devraient être soumises uniquement aux juridictions administratives.

Le Ministre fait observer que ces dispositions sont reprises de la loi précédente; il estime qu'il ne peut être interdit aux intéressés de saisir les tribunaux ordinaires de leur recours.

M. Deruelles retire son amendement.

M. de Looze défend à son tour un amendement (doc. n° 370-3) (voir justification) suivant lequel le recours devrait être motivé sous peine de nullité.

Le Ministre déclare que le recours ne doit pas être adressé au Ministre, mais au greffier de la juridiction compétente. Cette question sera réglée par les arrêtés d'exécution. En

voeringsbesluiten. Wat de motivering van het beroep betreft, is hij het eens met de steller van het amendement, doch de juristen van zijn Departement hebben het hem afgeraden, omdat ingeval van verplichte motivering meer dan 50 % van de beroepen zouden moeten nietigverklaard worden.

Het amendement wordt ingetrokken.

Een lid stelt vast dat de bevoegdheid van de vrederechter, in eerste aanleg tot 5.000 frank, niet overeenkomt met het gemeen recht, dat slechts bevoegdheid in laatste aanleg tot 2.000 frank voorziet.

De Minister antwoordt dat dit stelsel nooit moeilijkheden opgeleverd heeft.

Het artikel is eenparig aangenomen.

Art. 58.

De heer de Looze verdedigt zijn amendement (370-3) dat er toe strekt de toepassing van het 2^e lid van het artikel ook tot de Hoge Commissie uit te breiden.

De Minister is het eens met dit amendement. Het wordt eenparig aangenomen.

De heer Deruelles verdedigt insgelijks zijn amendement (370-4) dat er toe strekt het treffen van sancties te onttrekken aan de gewone rechtbanken. Hij verwijst naar de opmerkingen die door de Raad van State dienaangaande werden geformuleerd.

De heer Minister herneemt zijn vorige opmerking. Het schijnt hem niet gepast het verhaal bij de gewone rechtbanken af te schaffen.

Het amendement is met 14 tegen 8 stemmen verworpen.

Het artikel is eenparig aangenomen.

Artikel 59 is aangenomen.

Artikel 60 is aangenomen.

Art. 61.

Een amendement van de heer Van Winghe (370-5), heeft ten doel aan alle instellingen, belast met de uitvoering van de wet, portvrijdom te verlenen.

De Minister stemt in principe hiermede in; hij had reeds in dit verband contact opgenomen met de Minister van Verkeerswezen. Doch deze kwestie belangt alle parastatale aan. Het zal dus niet gemakkelijk zijn om zulk een voordeel te bekomen. Wat betreft de briefwisseling der gemeenten, zal de Minister pogen met zijn collega van Verkeerswezen een *modus vivendi* te treffen.

Het amendement is ingetrokken.

Artikel 61 is aangenomen.

Art. 62.

De heer Cudell verdedigt een amendement (370-4), waarbij alleen de Rijkswacht wordt gemachtigd om inlichtingen in te winnen bij de openbare besturen. Het artikel immers impliceert dat de openbare besturen inlichtingen zullen moeten verlenen aan de pensioenkassen. Dit is onverenigbaar met het beroepsgeheim.

Dit artikel zou de betrokken organismen machtiging geven om aan de openbare besturen alle soorten van inlichtingen te vragen. Dat is onaanvaardbaar.

De Minister verklaart dat het amendement te ver gaat. De agenten blijven gehouden tot het beroepsgeheim, krachtens artikelen 458 en volgende van het Strafwetboek.

Hij kan er nochtans mede instemmen dat in artikel 62 de woorden « instellingen belast met de toepassing van deze wet » zouden vervangen worden door « Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen ». Maar dan moet ook artikel 11, laatste lid, aangepast worden door de woorden « met de inning belaste instellingen » te vervangen door « Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen ». Het

ce qui concerne les motifs du recours, il est d'accord avec l'auteur de l'amendement, mais les juristes de son département le lui ont déconseillé, parce que si le recours doit être motivé, plus de 50 % des recours devraient être annulés.

L'amendement est retiré.

Un membre constate que la compétence des justices de paix, portée en première instance à 5.000 francs, n'est pas conforme au droit commun, qui ne prévoit qu'une compétence à 2.000 francs en dernière instance.

Le Ministre répond que ce régime n'a jamais entraîné de difficultés.

L'article est adopté à l'unanimité.

Art. 58.

M. de Looze défend son amendement (doc. 370-3) tendant à étendre l'application du 2e alinéa de l'article à la Commission supérieure.

Le Ministre se rallie à cet amendement. Celui-ci est adopté à l'unanimité.

M. Deruelles défend à son tour son amendement (doc. 370-4) tendant à retirer les sanctions aux tribunaux ordinaires. Il se réfère aux observations formulées à cet égard par le Conseil d'Etat.

Le Ministre reprend sa remarque précédente. Il ne lui semble pas opportun de supprimer le recours devant les tribunaux ordinaires.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 8.

L'article est adopté à l'unanimité.

L'article 59 est adopté.

L'article 60 est adopté.

Art. 61.

Un amendement de M. Van Winghe (doc. 370-5) tend à accorder la franchise postale à tous les organismes chargés de l'exécution de la loi.

Le Ministre s'y rallie en principe; il avait déjà pris contact à ce sujet avec le Ministre des Communications. Cette question intéresse toutefois tous les établissements parastataux. Il ne sera donc pas aisé d'obtenir cet avantage. Quant à la correspondance des communes, le Ministre s'efforcera de trouver un *modus vivendi* avec son collègue des Communications.

L'amendement est retiré.

L'article 61 est adopté.

Art. 62.

M. Cudell défend son amendement (doc. 370-4) autorisant uniquement l'Office national à recueillir des renseignements auprès des pouvoirs publics. Cet article implique que les pouvoirs publics devront fournir des renseignements aux caisses de pensions. Ceci est incompatible avec le secret professionnel.

Cet article autoriserait les organismes intéressés à demander aux pouvoirs publics toutes espèces de renseignements, ce qui est inadmissible.

M. le Ministre déclare que l'amendement va trop loin. Les agents sont tenus au secret professionnel, conformément aux articles 458 et suivants du Code pénal.

Il est cependant d'accord pour qu'à l'article 62, les mots « organismes chargés de l'application de la présente loi » soient remplacés par les mots « Office national des pensions pour travailleurs indépendants ». Mais dans ce cas, il faudra également adapter l'article 11, dernier alinéa, en y remplaçant les mots « organismes chargés de la perception » par les mots « Office national des pensions pour

blijft echter wel verstaan dat de Rijksdienst de verkregen inlichtingen moet mededelen aan de organismen die met inning der bijdragen belast zijn.

De commissie gaat akkoord met de voorgestelde wijzigingen en de artikelen 11 en 62 zijn in hun nieuwe versie aangenomen.

Art. 63.

De heer Van Winghe verdedigt een amendement (doc. 370-8) er toe strekkend de personeelsleden van het Solidariteits- en Waarborgfonds over te hevelen naar de Rijksdienst en tevens de beginselen van hun statuut vast te leggen.

De Minister antwoordt dat het statuut van het personeel van de Rijksdienst zal bepaald worden bij koninklijk besluit. Voorts herinnert hij aan de verklaring welke hij heeft afgelegd bij de bespreking van artikel 52.

Het amendement is verworpen met 14 tegen 9 stemmen.

Het artikel is met 12 tegen 9 stemmen aangenomen.

De artikelen 64 tot en met 68 zijn zonder bespreking aangenomen.

Art. 69.

De Minister dient een amendement in dat luidt als volgt :

Bij artikel 69 een § 5 toevoegen dat luidt als volgt :

« Ten einde hun toe te laten te voldoen aan de in artikel 18 gestelde voorwaarden, mogen de zelfstandigen waarop de wet van 30 juni 1956 niet van toepassing was, maar die aan de tegenwoordige wet onderworpen zijn, de door de wet van 30 juni 1956 vereiste stortingen verrichten.

Ze mogen eventueel, verminderde stortingen verrichten rekening houdend met de schijf waarin zich hun inkomsten bevinden ».

Dit amendement regelt het probleem dat in het licht werd gesteld door een amendement van een lid van de Commissie op artikel 18.

Het laat, zonder dat betwisting mogelijk is, aan de door het amendement bedoelde personen toe zich ten overstaan van de wet van 30 juni 1956 in regel te stellen ten einde een volledig pensioen te kunnen bekomen.

Het amendement is eenparig aangenomen.

Het artikel 69 is op de zelfde wijze aangenomen.

* * *

Het wetsontwerp is in zijn geheel met inachtneming van de door de Commissie gewijzigde artikelen aangenomen met 12 stemmen en 11 onthoudingen.

Het verslag is met algemene stemmen goedgekeurd.

De Verslaggever,

F. TANGHE.

De Voorzitter,

L. MOYERSOEN.

travailleurs indépendants ». Il reste entendu toutefois que l'Office est tenu de fournir les renseignements recueillis aux organismes chargés de la perception des cotisations.

La Commission se déclare d'accord sur les modifications proposées et les articles 11 et 62 sont adoptés dans leur nouvelle version.

Art. 63.

M. Van Winghe défend son amendement (doc. n° 370-8) qui tend à transférer à l'Office national les agents du Fonds de Solidarité et de Garantie et à fixer en même temps les principes de leur statut.

Le Ministre répond que le statut du personnel de l'Office national sera établi par arrêté royal. D'autre part, il rappelle la déclaration qu'il a faite lors de la discussion de l'article 52.

L'amendement est rejeté par 14 voix contre 9.

L'article est adopté par 12 voix contre 9.

Les articles 64 à 68 inclus sont adoptés sans discussion.

Art. 69.

M. le Ministre propose un amendement libellé comme suit :

Ajouter à l'article 69 un § 5 libellé comme suit :

« Afin de leur permettre de satisfaire aux dispositions de l'article 18, les travailleurs indépendants auxquels la loi du 30 juin 1956 n'était pas applicable mais qui sont soumis à la présente loi, peuvent effectuer les versements requis par la loi du 30 juin 1956.

Ils peuvent, le cas échéant, opérer des versements réduits, compte tenu de la tranche dans laquelle se situent leurs revenus ».

Cet amendement règle le problème soulevé par un amendement d'un membre de la Commission à l'article 18.

Il permet, sans contestation possible, aux personnes visées par l'amendement de se mettre en règle au regard de la loi du 30 juin 1956 afin de pouvoir obtenir une pension complète.

L'amendement est adopté à l'unanimité.

L'article 69 est adopté dans les mêmes conditions.

* * *

L'ensemble du projet de loi, compte tenu des articles modifiés par la Commission, est adopté par 12 voix et 11 abstentions.

Le rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

F. TANGHE.

Le Président,

L. MOYERSOEN.

I. — ARTIKELN GEWIJZIGD DOOR DE COMMISSIE.

Art. 2.

Deze wet verstaat onder zelfstandige :

° ieder persoon die in België, al dan niet bij uitsluiting van enige andere, een beroepsbezigheid uitoefent, uit hoofde waarvan hij niet door een contract van dienstverhuring of een statuut verbonden noch onderworpen is aan een andere wettelijke of reglementaire pensioenregeling dan die welke bij deze wet wordt vastgesteld;

2° ieder helper, dit is ieder persoon, met uitzondering van de echtgenoot, die een onder 1° bedoeld persoon in de uitoefening van diens beroep bijstaat of vervangt, zonder door een contract van dienstverhuring tegenover hem te zijn verbonden.

Is, in ieder geval, onderworpen aan deze wet, de persoon die in België een beroep uitoefent dat inkomsten kan opleveren die op grond van artikel 25, § 1, 1°, 2°, b, en 3°, van de samengeordende wetten betreffende de inkomstenbelastingen aan de bedrijfsbelasting onderworpen zijn, tenzij de uitoefening van dit beroep tot gevolg heeft dat de betrokkene aan een stelsel van maatschappelijke zekerheid onderworpen is.

Ieder bloed- of aanverwant van een zelfstandige, tot en met de vierde graad, die bij hem inwoont zal, met ingang van 1 januari 1960, beschouwd worden als helper behalve wanneer, door tussenkomst van het Bestuur der Directe Belastingen, bewezen is, dat bij dit bestuur geen werkelijke of fictieve inkomsten uit hoofde van zijn activiteit als helper zijn aangegeven.

Personen belast met een mandaat in een openbaar of privaat lichaam hetzij omwille van de ambten die zij uitoefenen in een bestuur van de Staat, van een provincie, van een gemeente of van een openbare instelling, hetzij in hoedanigheid van vertegenwoordiger van een werknemers- of werkgeversorganisatie, hetzij in hoedanigheid van vertegenwoordiger van de Staat, van een provincie of van een gemeente, zijn uit dien hoofde niet onderworpen aan deze wet.

Art. 11.

Het bedrag van deze bijdrage wordt vastgesteld in verhouding tot de in de bedrijfsbelasting belastbare beroepsinkomsten die de verzekeringsplichtige heeft genoten als zelfstandige, voor het voorlaatste belastingjaar dat aan het jaar voorafgaat waarvoor de bijdrage verschuldigd is.

Het bedrag van de driemaandelijks bijdrage beloopt :

- 200 frank voor belastbare inkomsten van minder dan 15.000 frank;
- 225 frank voor belastbare inkomsten van 15.000 tot minder dan 20.000 frank;
- 255 frank voor belastbare inkomsten van 20.000 tot minder dan 25.000 frank;
- 1,05 % van de belastbare inkomsten vanaf 25.000 frank; nochtans is de maximumbijdrage vastgesteld op 1.500 frank.

Het Bestuur der Directe Belastingen is gehouden aan de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen uiterlijk op 31 december de nodige inlichtingen te verstrekken

I. — ARTICLES AMENDÉS PAR LA COMMISSION.

Art. 2.

La présente loi entend par travailleur indépendant :

1° toute personne qui exerce, en Belgique, à l'exclusion ou non de toutes autres activités, une activité professionnelle pour laquelle elle n'est pas engagée dans les liens d'un contrat de louage de services ou d'un statut, ni soumise à un régime légal ou réglementaire de pension autre que celui qui est organisé par la présente loi;

2° toute personne aidante, c'est-à-dire toute personne, à l'exclusion du conjoint, qui assiste ou supplée une personne visée au 1°, dans l'exercice de sa profession sans être liée à son égard par un contrat de louage de services.

De toute manière, est soumise à la présente loi la personne qui exerce en Belgique une profession susceptible de produire des revenus passibles de la taxe professionnelle en vertu de l'article 25, § 1, 1°, 2°, b, et 3°, des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus, à moins que l'exercice de cette profession n'implique l'assujettissement de son titulaire à un régime de sécurité sociale.

Tout parent ou allié d'un travailleur indépendant jusqu'au quatrième degré inclusivement, qui habite avec lui, sera, à partir du 1er janvier 1960, considéré comme aidant, sauf s'il est établi, à l'intervention de l'Administration des Contributions directes, qu'il n'y a pas de revenus réels ou fictifs déclarés auprès de cette administration du chef de son activité en qualité d'aidant.

Les personnes chargées d'un mandat dans un organisme public ou privé, soit en raison des fonctions qu'elles exercent auprès d'une administration de l'Etat, d'une province, d'une commune ou d'un établissement public, soit en qualité de représentant d'une organisation de travailleurs ou d'employeurs, soit en qualité de représentant de l'Etat, d'une province ou d'une commune, ne sont pas de ce chef soumises à la présente loi.

Art. 11.

Le montant de cette cotisation est établi en fonction des revenus professionnels imposables à la taxe professionnelle, dont l'assujetti a bénéficié en qualité de travailleur indépendant pour le pénultième exercice fiscal qui précède l'année pour laquelle la cotisation est due.

Le montant de la cotisation trimestrielle s'élève à :

- 200 francs pour des revenus imposables de moins de 15.000 francs;
- 225 francs pour les revenus imposables de 15.000 à moins de 20.000 francs;
- 255 francs pour les revenus imposables de 20.000 à moins de 25.000 francs;
- 1,05 % des revenus imposables à partir de 25.000 francs; toutefois, la cotisation est au maximum de 1.500 francs.

L'Administration des Contributions directes est tenue de fournir à l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants, le 31 décembre au plus tard, les renseigne-

met het oog op het vaststellen van de bijdragen die voor het volgend jaar verschuldigd zijn.

Art. 21.

Het basisbedrag van het rustpensioen belooft :

- 1° 21.000 frank per jaar indien de gerechtigde een gehuwd man is, wiens echtgenote geen rustpensioen geniet toegekend krachtens deze wet of een rustpensioen bedoeld in artikel 43, 8°, a) van deze wet;
- 2° 14.000 frank per jaar voor de andere gerechtigden.

Het rustpensioen der gehuwde mannen die van tafel en bed gescheiden zijn wordt berekend op basis van 21.000 frank of van 14.000 frank, naargelang de echtgenote al dan niet een gedeelte van het pensioen van haar man opvoert.

Het onder 1° voorziene bedrag wordt op 23.000 frank, en het onder 2° voorziene op 15.300 frank gebracht indien de zelfstandige die op 1 januari 1960 de leeftijd van 65 of 60 jaar, naar gelang het een man of een vrouw betreft, niet bereikt heeft, niet vóór de 1ste der maand na zijn 66^e of zijn 61^e verjaardag, naar gelang het geval, het rustpensioen geniet krachtens deze wet, noch de rentetoeslag krachtens de geordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige door. Het onder 1° voorziene bedrag wordt op 25.000 frank, en het onder 2° voorziene op 16.600 frank gebracht, indien de zelfstandige waarvan sprake in dit lid, niet vóór de 1ste der maand na zijn 67^e of zijn 62^e verjaardag, al naar het geval, het rustpensioen geniet krachtens deze wet, noch de rentetoeslag krachtens de geordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

De zelfstandige die vóór 1 januari 1960 de leeftijd van 65 jaar of van 60 jaar, naar gelang het een man of een vrouw betreft, bereikt heeft, kan, met ingang van 1 januari 1961 het rustpensioen bekomen berekend op basis van het bedrag van 23.000 frank of van 15.300 frank, naar gelang hij al dan niet de onder 1° vermelde voorwaarden vervult, indien hij, tijdens de periode tussen 31 december 1959 en 1 januari 1961, niet geniet van het door deze wet voorziene rustpensioen, noch krachtens de wet van 30 juni 1956, uit hoofde van zijn persoonlijke bedrijvigheid bekomen kosteloze voordelen, noch de rentetoeslag krachtens de geordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

De zelfstandige waarvan sprake in voorgaand lid kan, met ingang van 1 januari 1962, het rustpensioen bekomen berekend op basis van het bedrag van 25.000 frank of van 16.600 frank, naar gelang hij al dan niet de onder 1° vermelde voorwaarden vervult, indien hij tijdens de periode begrepen tussen 31 december 1959 en 1 januari 1962, niet geniet het door deze wet voorziene rustpensioen, noch krachtens de wet van 30 juni 1956 uit hoofde van zijn persoonlijke bedrijvigheid bekomen kosteloze voordelen, noch de rentetoeslag krachtens de geordende wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood.

De Koning bepaalt hoe en binnen welke termijn de personen die reeds gerechtigd zijn op een der in de twee voorgaande alinea's bedoelde voordelen deze kunnen verzaken.

Art. 34.

De weduwe bekomt het volledig overlevingspensioen indien haar echtgenoot als zelfstandige werkzaam is geweest tijdens de periode van 25 kalenderjaren, die onmiddellijk voorafgaat aan de 1ste januari van het jaar gedurende hetwelk de echtgenoot overleden is of 65 jaar geworden is, indien hij na die leeftijd overleden is.

ments nécessaires à la détermination du montant des cotisations dues pour l'année suivante.

Art. 21.

Le montant de base de la pension de retraite est de :

- 1° 21.000 francs par an, si le bénéficiaire est un homme marié dont l'épouse ne jouit pas d'une pension de retraite, accordée en vertu de la présente loi ou d'une pension de retraite visée à l'article 43, 8°, a) de la présente loi;
- 2° 14.000 francs par an pour les autres bénéficiaires.

La pension de retraite des hommes séparés de corps est calculée sur la base de 21.000 francs ou de 14.000 francs, suivant que l'épouse réclame ou non une partie de la pension de son mari.

Le montant prévu au 1° est porté à 23.000 francs, et celui qui est prévu au 2°, à 15.300 francs, si le travailleur indépendant, qui n'a pas atteint au 1er janvier 1960, l'âge de 65 ans ou de 60 ans, suivant qu'il s'agit d'un homme ou d'une femme, ne jouit pas avant le 1er du mois qui suit son 66e ou son 61e anniversaire, suivant le cas, de la pension de retraite en vertu de la présente loi ou de la majoration de rente en vertu des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré. Le montant prévu au 1° est porté à 25.000 francs et celui qui est prévu au 2° à 16.600 francs, si le travailleur indépendant, dont il est question au présent alinéa, ne jouit pas avant le 1er du mois qui suit son 67e anniversaire suivant le cas de la pension de retraite en vertu de la présente loi ou de la majoration de rente en vertu des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

Le travailleur indépendant qui a atteint l'âge de 65 ans ou de 60 ans, selon qu'il s'agit d'un homme ou d'une femme, avant le 1er janvier 1960, peut obtenir à partir du 1er janvier 1961 la pension de retraite basée sur le montant de 23.000 francs ou sur celui de 15.300 francs, suivant qu'il réunit les conditions du 1° ou non, s'il ne jouit pas pendant la période comprise entre le 31 décembre 1959 et le 1er janvier 1961, de la pension de retraite prévue par la présente loi, ni d'avantages gratuits obtenus en vertu de la loi du 30 juin 1956 du chef de son activité personnelle ni de la majoration de rente en vertu des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

Le travailleur indépendant dont il est question à l'alinéa précédent peut obtenir à partir du 1er janvier 1962 la pension de retraite basée sur le montant de 25.000 francs ou sur celui de 16.600 francs, selon qu'il réunit les conditions du 1° ou non, s'il ne jouit pas pendant la période comprise entre le 31 décembre 1959 et le 1er janvier 1962, de la pension de retraite prévue par la présente loi ni d'avantages gratuits obtenus en vertu de la loi du 30 juin 1956 du chef de son activité personnelle ni de la majoration de rente en vertu des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré.

Le Roi détermine comment et dans quel délai les personnes qui sont déjà bénéficiaires d'un des avantages mentionnés aux deux alinéas précédents peuvent y renoncer.

Art. 34.

La veuve obtient la pension de survie complète si son mari a été occupé comme travailleur indépendant pendant la période des 25 années civiles précédant immédiatement le 1er janvier de l'année au cours de laquelle le mari est décédé, ou au cours de laquelle il a atteint l'âge de 65 ans, lorsqu'il est décédé après cet âge.

De in het vorige lid bedoelde periode begint slechts te lopen vanaf de 1ste januari van het jaar dat volgt op het jaar tijdens hetwelk de echtgenoot de leeftijd van 20 jaar heeft bereikt.

Indien de in de vorige leden bepaalde periode vroegere jaren dan 1954 omvat, is nog aan de werkzaamheidsvoorwaarde voldaan, voor dat deel van de referentieperiode, indien er, over het geheel, slechts één jaar ontbreekt per vijfjaarlijkse periode.

De in de vorige leden bedoelde referentieperiode mag niet gaan tot vóór 1 januari 1921. Is de man vóór 1 januari 1922 overleden, dan bekomt de weduwe het volledige overlevingspensioen indien haar man als zelfstandige werkzaam is geweest gedurende de periode van twaalf maanden die voorafgaat aan zijn overlijden.

Art. 42.

Wanneer de toekenning van een uitkering afhankelijk gesteld is van een onderzoek naar de bestaansmiddelen, wordt de uitkering verminderd met het gedeelte der inkomsten dat 12.500 frank te boven gaat voor de aanvragers die het rustpensioen bedoeld in artikel 21, 1°, aanvragen en 8.000 frank voor diegenen die een andere uitkering aanvragen.

Bovenvermelde bedragen kunnen bij koninklijk besluit gewijzigd worden.

Wanneer ieder der echtgenoten op een rustpensioen aanspraak kan maken, worden de inkomsten op de persoonlijke bestaansmiddelen van ieder van hen berekend.

Bij scheiding van tafel en bed, wordt met de inkomsten van de echtgenoot, geen rekening gehouden, behalve wanneer het pensioen van de man berekend wordt overeenkomstig artikel 21, 1°.

Art. 43.

Alle bestaansmiddelen van de aanvrager en eventueel die van zijn echtgenoot, welke ook hun aard of hun oorsprong zij, komen in aanmerking.

De bestaansmiddelen worden als volgt geraamd :

1° voor de zelfstandigen, die helpers zijn, wordt het bedrijfsinkomen vastgesteld op basis van de werkelijke of fictieve bezoldiging die zij genieten op het ogenblik van het indienen van de aanvraag;

2° voor de andere zelfstandigen wordt in rekening gebracht het bedrag der inkomsten die aangeslagen worden in de bedrijfsbelasting en betrekking hebben op het jaar vóór dat waarin de aanvraag is ingediend.

De bedrijfsinkomsten worden evenwel niet meer als bestaansmiddelen aangerekend, zodra de belanghebbende ophoudt zijn beroep uit te oefenen;

3° voor gebouwde of ongebouwde eigendommen, waarvan de aanvrager en zijn echtgenoot eigenaar zijn, wordt in rekening gebracht :

a) een bedrag gelijk aan het kadastraal inkomen, indien deze eigendommen door de aanvrager worden betrokken of geëxploiteerd.

Evenwel wordt geen rekening gehouden met de onroerende goederen of gedeelten daarvan die de aanvrager betreft of exploiteert en waarvan het unitair of globaal kadastraal inkomen de volgende maximumbedragen niet overschrijdt :

— 3.000 frank in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners;

La période visée à l'alinéa précédent débute au plus tôt à partir du 1er janvier de l'année qui suit celle au cours de laquelle le mari a atteint l'âge de 20 ans.

Si la période qui est déterminée aux alinéas précédents comprend des années avant 1954, il est encore satisfait à la condition d'occupation, pour cette partie de la période de référence, si, dans l'ensemble, il ne manque qu'une année par période quinquennale.

La période de référence prévue aux alinéas précédents ne peut s'étendre avant le 1er janvier 1921. Si le mari est décédé avant le 1er janvier 1922, la veuve obtient la pension de survie complète, si son mari a été occupé comme travailleur indépendant pendant la période de 12 mois précédant son décès.

Art. 42.

Lorsque l'octroi d'une prestation est subordonné à une enquête sur les ressources, la prestation est réduite de la partie des ressources qui excède 12.500 francs pour les demandeurs qui sollicitent la pension de retraite visée à l'article 21, 1°, et 8.000 francs pour les demandeurs d'une autre prestation.

Les montants susvisés peuvent être modifiés par arrêté royal.

Lorsque chacun des conjoints peut prétendre à une pension de retraite, le calcul des revenus porte sur les ressources personnelles de chacun d'eux.

En cas de séparation de corps il n'est pas tenu compte des revenus du conjoint, sauf si la pension du mari est calculée conformément à l'article 21, 1°.

Art. 43.

Toutes les ressources du requérant, et, éventuellement, celles du conjoint, quelles qu'en soient la nature et l'origine, entrent en ligne de compte.

Les ressources sont évaluées comme suit :

1° pour les travailleurs indépendants qui sont aidants, le revenu professionnel est fixé sur la base de la rémunération réelle ou fictive dont ils jouissent au moment de l'introduction de la demande;

2° pour les autres travailleurs indépendants, il est porté en ressources le montant des revenus passibles de la taxe professionnelle et afférents à l'année précédant celle au cours de laquelle la demande a été introduite.

Toutefois, les revenus professionnels ne sont plus portés en ressources à partir du moment où l'intéressé cesse d'exercer sa profession;

3° pour les immeubles bâtis ou non bâtis dont le demandeur et son conjoint sont propriétaires, il est porté en ressources :

a) une somme égale au revenu cadastral si ces immeubles sont occupés ou exploités par le demandeur.

Il n'est toutefois pas tenu compte des biens immobiliers ou de la partie de biens immobiliers que le demandeur occupe ou exploite et dont le revenu cadastral unitaire ou total n'excède pas les plafonds ci-dessous :

— 3.000 francs dans les communes de moins de 5.000 habitants;

- 3.500 frank in de gemeenten met 5.000 tot minder dan 30.000 inwoners;
- 5.200 frank in de gemeenten met 30.000 inwoners en meer;

b) een bedrag gelijk aan 8 % van de verkoopwaarde der onroerende goederen, wanneer deze verhuurd zijn.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt de verkoopwaarde van de verhuurde gebouwd en ongebouwd eigendommen onderscheidenlijk vastgesteld op veertig maal het kadastraal inkomen voor de gebouwde eigendommen gelegen in gemeenten met 30.000 inwoners en meer, op zestig maal het kadastraal inkomen voor de gebouwde eigendommen gelegen in de andere gemeenten, en tachtig maal het kadastraal inkomen voor de ongebouwde eigendommen.

Tot bepaling van de categorie waarin een gemeente begrepen is, wordt gebruik gemaakt van de rangschikking opgemaakt door de Minister van Financiën met het oog op de toepassing van artikel 25, §§ 2, 3 en 4 van de samengeordende wetten op de inkomstenbelastingen.

4° voor de roerende kapitalen wordt in rekening gebracht een bedrag gelijk aan 5 % van de belegde of losse kapitalen of de werkelijke opbrengst ervan, indien deze hoger is dan het voormelde bedrag.

Voor het bedrag van 60 % der vermogens geblokkeerd krachtens de besluitwet van 6 oktober 1944 wordt evenwel rekening gehouden met de werkelijke interest;

5° de renten, vergoedingen, uitkeringen of pensioenen, verleend aan de oorlogsslachtoffers en hun rechthebbenden krachtens de wetgeving op de herstel- of vergoedingspensioenen, worden niet in rekening gebracht; hetzelfde geldt voor de frontstreep- en gevangenschapsrenten en voor de renten verbonden aan een onderscheiding in een nationale orde wegens een oorlogshandeling;

6° voor de slachtoffers van een arbeidsongeval, van een ongeval voorgekomen op de weg van het werk, of van een beroepsziekte, alsmede voor hun rechthebbenden, worden de renten verbonden aan een onderscheiding in een nationale rekening gebracht voor zover zij meer bedragen dan hetzij de toelage die zou zijn uitgekeerd indien het arbeidsongeval zich vóór 1 juli 1905 had voorgedaan, hetzij het maximumbedrag van de toelage waarop het slachtoffer aanspraak zou kunnen maken krachtens de regeling inzake de toekenning van aanvullende uitkeringen ten behoeve van sommige gerechtigden op de wet van 24 juli 1927 betreffende de schadeloosstelling inzake beroepsziekten.

Er wordt geen rekening gehouden met het bedrag aan gebrekkigen uitdrukkelijk toegekend voor hulp van een derde persoon;

7° indien de aanvrager of zijn echtgenoot, in de loop van de tien jaren vóór het jaar waarin de aanvraag is ingediend, om niet of onder bezwarende titel roerende of onroerende goederen heeft overgedragen, wordt een inkomen in rekening gebracht dat forfaitair wordt berekend op 6 % van de verkoopwaarde der goederen op het ogenblik van de overdracht.

Wanneer de overdracht onder bezwarende titel heeft plaats gehad, wordt bedoelde waarde vastgesteld onder aftrek van de lasten of schulden die door middel van de prijs van de overdracht werden gedelgd en van de schulden waarvoor de belanghebbende bewijst dat hij noodzaak was ze na de overdracht aan te gaan.

Deze bepalingen zijn niet van toepassing op de onroerende goederen, wanneer het totaal van de kadastrale inkomens van al de door de aanvrager afgestane goederen

- 3.500 francs dans les communes de 5.000 à moins de 30.000 habitants;
- 5.200 francs dans les communes de 30.000 habitants et plus;

b) une somme égale à 8 % de la valeur vénale des immeubles si ceux-ci sont donnés en location.

Pour l'application de la présente disposition, la valeur vénale des propriétés bâties et non bâties données en location est fixée respectivement à quarante fois le revenu cadastral pour les immeubles bâtis situés dans les communes de 30.000 habitants et plus, à soixante fois le revenu cadastral pour les immeubles bâtis situés dans les autres communes, et à quatre-vingts fois le revenu cadastral pour les immeubles non bâtis.

En vue de déterminer la catégorie dans laquelle est comprise une commune, il est fait usage de la classification établie par le Ministère des Finances pour l'application de l'article 25, §§ 2, 3 et 4, des lois coordonnées relatives aux impôts sur les revenus;

4° pour les capitaux mobiliers, il est porté en ressources une somme égale à 5 % des capitaux placés ou non placés, ou leur revenu réel si celui-ci est supérieur à cette somme.

Toutefois, pour la quotité de 60 % des avoirs bloqués en vertu de l'arrêté-loi du 6 octobre 1944, il est tenu compte de l'intérêt réel.

5° les rentes, indemnités, allocations ou pensions accordées en application de la législation sur les pensions de réparation ou de dédommagement aux victimes de la guerre et à leurs ayants droit ne sont pas portées en ressources; il en est de même des rentes de chevrons de front et de captivité ainsi que des rentes attachées à un ordre national pour fait de guerre;

6° pour les victimes d'un accident de travail, d'un accident survenu sur le chemin du travail ou d'une maladie professionnelle, ainsi que pour leurs ayants droit, les rentes, allocations ou indemnités dont ils bénéficient ne sont portées en ressources que dans la mesure où elles excèdent, soit l'allocation qui serait accordée si l'accident de travail s'était produit avant le 1er juillet 1905, soit le montant maximum de l'allocation à laquelle la victime pourrait prétendre en vertu de la réglementation relative à l'octroi d'allocations supplémentaires en faveur de certains bénéficiaires de la loi du 24 juillet 1927 sur la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles.

Il n'est pas tenu compte de la somme accordée expressément aux invalides pour l'aide d'une tierce personne;

7° si le demandeur ou son conjoint a, au cours des dix années précédant celle de l'introduction de la demande, cédé à titre gratuit ou à titre onéreux des biens mobiliers ou immobiliers, il est porté en ressources un revenu calculé forfaitairement à 6 % de la valeur vénale des biens au moment de la cession.

Lorsque la cession est faite à titre onéreux cette valeur est établie déduction faite des charges ou dettes qui ont été éteintes à l'aide du prix de la cession et des dettes que l'intéressé justifie avoir été dans la nécessité de contracter postérieurement à la cession.

Ces dispositions ne sont pas applicables à l'égard des biens immobiliers, lorsque le total des revenus cadastraux de tous les biens cédés par le demandeur ainsi que des biens

alsmede van de goederen waarvan hij nog eigenaar is, niet hoger is dan de in 3°, a), bepaalde bedragen.

De verkoopwaarde der roerende goederen die de bedrijfsbekleding van een landbouwbedrijf uitmaken, wordt door de Koning vastgesteld volgens een forfaitair bedrag per hectare, dat kan variëren volgens de oppervlakte van het geëxploiteerde bedrijf en de landbouwstreek:

8° er wordt geen rekening gehouden :

a) met de ouderdoms- en overlevingsrenten gevestigd krachtens de gecoördineerde wetten betreffende de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood, noch met de rust- of overlevingspensioenen verkregen krachtens de pensioenregelingen van arbeiders, bedienden, mijnwerkers of onder Belgische vlag varende zeelieden in de mate waarin deze pensioenen toegekend werden voor jaren tijdens welke de werknemer het bewijs levert van een gewone en hoofdzakelijke tewerkstelling, zoals deze in de respectieve pensioenstelsels is bepaald;

b) met de rust- en weduwerrenten gevestigd krachtens de wet van 30 juni 1956 en krachtens deze wet.

Wanneer de aanvrager voor het vestigen van zijn pensioenfonds een onroerend goed of een levensverzekeringcontract heeft aangewend, wordt van het bedrag van zijn inkomsten een bedrag afgetrokken dat gelijk is aan de ouderdomsrente welke hij krachtens de wet van 30 juni 1956 en krachtens deze wet te zijnen behoeve zou hebben moeten vestigen, indien deze aanwending niet had plaats gehad.

Indien deze aanwending heeft plaats gehad, wordt van de inkomsten van de weduwe een bedrag afgetrokken dat gelijk is aan de overlevingsrente welke zij krachtens de wet van 30 juni 1956 zou hebben verkregen, en aan het gedeelte van het overlevingspensioen dat haar zou zijn toegekend zonder onderzoek naar de bestaansmiddelen op grond van artikel 39 van deze wet, indien haar man de hiervorenbedoelde aanwending niet had gedaan;

9° er wordt geen rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de afstammelingen noch met de onderhoudsgelden die zij aan hun ascendenten betalen.

Art. 52.

§ 1. Er wordt bij het Ministerie van Middenstand een openbare instelling met rechtspersoonlijkheid opgericht, genaamd « Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen ».

Deze Rijksdienst wordt beheerd door een raad van beheer. De Raad van beheer omvat :

- a) een voorzitter;
- b) de afgevaardigde-beheer van de Rijksdienst;
- c) een lid dat de Algemene Spaar- en Lijfrentekas en een lid dat de andere pensioenkas vertegenwoordigt;

d) vijf leden gekozen uit de kandidaten op lijsten van twee kandidaten voorgedragen door de middenstandsorganisaties die beantwoorden aan de door de Koning gestelde voorwaarden om als de meest representatieve te worden aangezien;

e) twee leden gekozen uit de kandidaten op lijsten van twee kandidaten voorgedragen, door de landbouworganisaties die beantwoorden aan de door de Koning gestelde voorwaarden om als de meest representatieve te worden aangezien;

f) een lid gekozen uit de personen die een vrij beroep uitoefenen;

dont il est encore propriétaire, n'excède pas les montants fixés au 3°, a).

La valeur vénale des biens mobiliers qui constituent l'équipement d'une entreprise agricole sera fixée par le Roi, sur la base d'un montant forfaitaire établi par hectare et variable selon la superficie de l'entreprise exploitée et la région agricole;

8° il n'est pas tenu compte :

a) des rentes de vieillesse et de survie constituées en application des lois coordonnées relatives à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré ni des pensions de retraite ou de survie acquises en vertu des régimes de pension des ouvriers, des employés, des ouvriers mineurs ou des marins naviguant sous pavillon belge dans la mesure où ces pensions ont été allouées pour des années au cours desquelles le travailleur justifie d'une occupation habituelle et en ordre principal, telle qu'elle est définie dans les régimes de pension respectifs;

b) des rentes de retraite et de veuve constituées en vertu de la loi du 30 juin 1956 et de la présente loi.

Lorsque le demandeur a affecté à la constitution de son fonds de pension un immeuble ou un contrat d'assurance sur la vie, le montant de ses ressources est réduit d'une somme égale à la rente de retraite qu'il aurait dû se constituer en vertu de la loi du 30 juin 1956 et de la présente loi si l'affectation n'avait pas eu lieu.

Si cette affectation a eu lieu, les ressources de la veuve sont réduites d'une somme égale à la rente de survie qu'elle aurait obtenue en vertu de la loi du 30 juin 1956 et à la partie de la pension de survie qui lui aurait été accordée sans enquête sur les ressources en vertu de l'article 39 de la présente loi, si son mari n'avait pas procédé à l'affectation susvisée;

9° il n'est pas tenu compte des ressources des descendants, ni des rentes alimentaires qu'ils paieraient à leurs ascendants.

Art. 52.

§ 1. Il est institué auprès du Ministère des Classes Moyennes, un établissement public doté de la personnalité civile et dénommé « Office national des pensions pour travailleurs indépendants ».

Cet Office est administré par un conseil d'administration. Le conseil d'administration comprend :

- a) un président;
- b) l'administrateur-délégué de l'Office national;
- c) un membre représentant la Caisse générale d'Épargne et de Retraite et un membre représentant les autres caisses de pension;

d) cinq membres choisis parmi les candidats présentés sur des listes doubles par les organisations de classes moyennes répondant aux conditions fixées par le Roi pour être réputées les plus représentatives;

e) deux membres choisis parmi les candidats présentés sur des listes doubles par les organisations agricoles répondant aux conditions fixées par le Roi pour être réputées les plus représentatives;

f) un membre choisi parmi les personnes exerçant une profession libérale;

g) twee leden die de Minister van Middenstand en een lid dat de Minister van Landbouw vertegenwoordigen.

De voorzitter en de leden van de raad van beheer, met uitzondering van de afgevaardigde-beheerder, worden benoemd door de Koning op voordracht van de Minister van Middenstand, voor een termijn van zes jaar. Hun mandaat is hernieuwbaar. Bij overlijden, ontslag of ontzetting van een lid, voltooit het nieuw lid het mandaat van diegene die hij vervangt.

De raad van beheer beschikt over alle nodige bevoegdheden voor de uitvoering van de opdracht die aan de Rijksdienst is toevertrouwd. Hij kan zijn bevoegdheden overdragen binnen de door de Koning bepaalde grenzen.

De raad van beheer benoemt, schorst of ontzet de leden van het personeel.

§ 2. De afgevaardigde-beheerder wordt, op voordracht van de Minister van Middenstand, benoemd door de Koning, die zijn wedde en zijn statuut vaststelt. De functie van afgevaardigde-beheerder is onverenigbaar met een politiek mandaat of met iedere andere bezoldigde functie of betrekking.

De afgevaardigde-beheerder waakt over de uitvoering van de beslissingen van de raad van beheer. Hij heeft de hoge leiding van de Rijksdienst. Hij doet aan de raad van beheer ieder voorstel dat hij nuttig acht om de werkwijze van de Rijksdienst te verbeteren.

§ 3. Het dagelijks bestuur van de Rijksdienst is toevertrouwd aan een directeur-generaal, benoemd door de Koning, die zijn wedde en statuut vaststelt.

De directeur-generaal vertegenwoordigt de Rijksdienst in de gerechtelijke en buitengerechtelijke handelingen.

§ 4. De Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen heeft inzonderheid tot opdracht :

a) de aanvragen om uitkeringen te onderzoeken, over de toepassing van deze wet te waken en te beslissen omtrent de toekenning en de intrekking der pensioenen en aanpassingsvergoedingen bedoeld in deze wet;

b) de pensioenbijdragen te innen, die verschuldigd zijn door de personen bedoeld in artikel 15, § 1;

c) op het einde van ieder kwartaal, van de pensioenkassen de gedeelten der bijdragen te ontvangen die voor zijn rekening worden geïnd;

d) zijn fondsen te beleggen en te beheren;

e) eventueel, leningen aan te gaan onder Staatswaarborg om zijn uitgaven te financieren, onder de voorwaarden en modaliteiten die de Koning vaststelt;

f) een zo gedetailleerd mogelijke statistiek te houden van het gevolg dat aan de aanvragen om uitkeringen wordt voorbehouden;

g) de pensioenbijdragen in te vorderen, desnoods langs gerechtelijke weg.

De Koning regelt de inrichting en de werkwijze van de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen.

§ 5. In het eerste artikel, B, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 18 december 1957, wordt de vermelding « Solidariteits- en Waarborgfonds » vervangen door de vermelding « Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen ».

g) deux membres représentant le Ministre des Classes Moyennes et un membre représentant le Ministre de l'Agriculture.

Le président et les membres du conseil d'administration, à l'exception de l'administrateur-délégué, sont nommés par le Roi, sur proposition du Ministre des Classes Moyennes, pour un terme de six ans. Leur mandat est renouvelable. En cas de décès, de démission ou de révocation d'un membre, le nouveau membre achève le mandat de celui qu'il remplace.

Le conseil d'administration détient tous les pouvoirs nécessaires en vue de l'exécution de la mission qui est confiée à l'Office. Il peut déléguer ses pouvoirs dans les limites déterminées par le Roi.

Le conseil d'administration nomme, suspend et révoque les membres du personnel.

§ 2. L'administrateur-délégué est nommé, sur proposition du Ministre des Classes Moyennes, par le Roi qui fixe son traitement et son statut. La fonction d'administrateur-délégué est incompatible avec un mandat politique et avec toute autre fonction ou emploi rémunérés.

L'administrateur-délégué veille à l'exécution des décisions du conseil d'administration. Il a la haute direction de l'Office. Il fait au conseil d'administration toute proposition qu'il juge utile en vue d'améliorer le fonctionnement de l'Office.

§ 3. La gestion journalière de l'Office est confiée à un directeur général nommé par le Roi qui fixe son traitement et son statut.

Le directeur général représente l'Office dans les actes judiciaires et extra-judiciaires.

§ 4. L'Office national des pensions pour travailleurs indépendants a notamment pour mission :

a) d'instruire les demandes de prestations et de surveiller l'application de la présente loi, de décider de l'octroi ou du retrait des pensions et indemnités d'adaptation prévues par la présente loi;

b) de percevoir les cotisations de pension dues par les personnes visées à l'article 15, § 1;

c) de recevoir des caisses de pension, à la fin de chaque trimestre, les fractions des cotisations perçues pour son compte;

d) de placer et de gérer ses fonds;

e) le cas échéant, de contracter, sous la garantie de l'Etat, des emprunts en vue de financer ses dépenses sous les conditions et modalités qui sont déterminées par le Roi;

f) de tenir une statistique aussi détaillée que possible de la suite réservée aux demandes de prestations;

g) d'opérer le recouvrement des cotisations de pension, au besoin par la voie judiciaire.

Le Roi règle l'organisation et le fonctionnement de l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants.

§ 5. Dans le premier article, B, de la loi du 16 mars 1954, relative au contrôle de certains organismes d'intérêt public, modifiée par l'arrêté royal du 18 décembre 1957, la mention « Fonds de Solidarité et de Garantie » est remplacée par la mention « Office national des pensions pour travailleurs indépendants ».

Art. 55.

§1. Bij het Ministerie van Middenstand wordt een Hoge Raad voor de pensioenen der zelfstandigen opgericht. Deze Raad omvat :

a) een voorzitter benoemd door de Koning voor een termijn van zes jaar op voordracht van de Minister van Middenstand;

b) de voorzitter van de raad van beheer van de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen;

c) de afgevaardigde-beheerder van de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen;

d) vier leden, benoemd uit de kandidaten voorgedragen op lijsten van twee kandidaten door de organisaties van zelfstandigen die aan de door de Koning gestelde voorwaarden beantwoorden om als de meest representatieve te worden aangezien.

Deze vier leden omvatten een vertegenwoordiger van de landbouw, twee vertegenwoordigers van het ambachtswezen, de nijverheid en de handel en een vertegenwoordiger van degenen die een vrij beroep uitoefenen;

e) een lid dat de Algemene Spaar- en Lijfrentekas en een lid dat de andere pensioenkassen vertegenwoordigt;

f) een actuaaris, gekozen uit de geaggregeerde leden van de Koninklijke Vereniging der Belgische Actuarissen;

g) drie leden afgevaardigd door de Minister van Middenstand en een lid afgevaardigd door de Minister van Landbouw.

De leden van de Hoge Raad voor de pensioenen der zelfstandigen worden door de Koning benoemd op voordracht van de Minister van Middenstand voor een termijn van zes jaar. Hun mandaat is hernieuwbaar. Bij overlijden, ontslag of ontzetting van een lid, voltooit het nieuw lid het mandaat van diegene die hij vervangt.

§ 2. De Raad heeft tot taak advies te verstrekken over :

1° de erkenning en het intrekken der erkenning van de professionele en interprofessionele pensioenkassen;

2° de wijze van belegging van de wiskundige reserves der verrichtingen die deel uitmaken van het afzonderlijk beheer bedoeld in artikel 51;

3° de problemen die zich voordoen bij het aanpassen van de uitkeringen en van de bijdragen aan de schommelingen van het indexcijfer der handelsprijzen;

4° alle vraagstukken van algemene aard die betrekking hebben op de uitvoering van deze wet, die hem voorgelegd worden door de Minister van Middenstand.

De Koning regelt de inrichting en de werkwijze van de Raad.

§ 3. Bij het Ministerie van Middenstand wordt een Commissie der invorderingen opgericht waarvan de samenstelling bepaald wordt door de Koning.

Deze Commissie, die eventueel verschillende kamers omvat, kan, zonder hoger beroep, vrijstelling of vermindering verlenen van de pensioenbijdragen die krachtens deze wet verschuldigd zijn door personen die kunnen beschouwd worden als zijnde in staat van behoefte, of als zich bevindend in een toestand die de staat van behoefte benadert.

De Koning bepaalt de inrichting en de werking van deze Commissie alsmede de modaliteiten volgens welke de aanvragen tot vrijstelling of vermindering moeten worden ingediend.

De vrijstelling van bijdrage of de onvolledig betaalde bijdragen zijn niet geldig als bewijs van tewerkstelling als zelfstandige overeenkomstig artikel 18. Ten einde nochtans

Art. 55.

§ 1. Il est institué, auprès du Ministère des Classes Moyennes, un Conseil supérieur des pensions pour travailleurs indépendants. Ce Conseil comprend :

a) un président nommé par le Roi pour un terme de six ans, sur proposition du Ministre des Classes Moyennes;

b) le président du conseil d'administration de l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants;

c) l'administrateur-délégué de l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants;

d) quatre membres nommés parmi les candidats présentés sur des listes doubles par les organisations de travailleurs indépendants répondant aux conditions fixées par le Roi pour être réputées les plus représentatives.

Ces quatre membres comprennent un représentant de l'agriculture, deux représentants de l'artisanat, de l'industrie et du commerce, et un représentant des titulaires d'une profession libérale;

e) un membre représentant la Caisse générale d'Épargne et de Retraite et un membre représentant les autres caisses de pension;

f) un actuaire choisi parmi les membres agrégés de l'Association royale des Actuaires belges;

g) trois membres délégués par le Ministre des Classes Moyennes et un membre délégué par le Ministre de l'Agriculture.

Les membres du Conseil supérieur des pensions pour travailleurs indépendants sont nommés par le Roi, sur proposition du Ministre des Classes Moyennes, pour un terme de six ans. Leur mandat est renouvelable. En cas de décès, de démission ou de révocation d'un membre, le nouveau membre achève le mandat de celui qu'il remplace.

§ 2. Le Conseil a pour mission de donner son avis sur :

1° l'agrégation et le retrait d'agrégation des caisses professionnelles ou interprofessionnelles de pension;

2° le mode d'investissement des réserves mathématiques des opérations faisant partie de la gestion distincte prévue à l'article 51;

3° les problèmes qui se posent lors de l'adaptation des prestations et des cotisations aux variations de l'indice des prix de détail;

4° toutes les questions d'ordre général, relatives à l'exécution de la présente loi et qui lui sont soumises par le Ministre des Classes Moyennes.

Le Roi règle l'organisation et le fonctionnement du Conseil.

§ 3. Il est institué auprès du Ministre des Classes Moyennes une Commission des recouvrements, dont la composition est déterminée par le Roi.

Cette Commission, qui comprend éventuellement plusieurs chambres, peut accorder sans appel, dispense ou réduction des cotisations dues en vertu de la présente loi, par des personnes qui peuvent être considérées comme se trouvant soit en état de besoin, soit dans une situation voisine de l'état de besoin.

Le Roi détermine l'organisation et le fonctionnement de la Commission ainsi que les modalités suivant lesquelles les demandes de dispense ou de réduction doivent être introduites.

La dispense de cotisation ou la cotisation incomplètement payée ne valent pas preuve de l'occupation en qualité de travailleur indépendant conformément à l'article 18. Toute-

aan de Commissie van Openbare Onderstand van de gemeente, waar de verzekeringsplichtige zijn woonplaats had op het ogenblik van de vervalddag van de bijdrage, toe te laten de bijdrage geheel of gedeeltelijk te betalen, naar gelang van het geval, krachtens artikel 66 van de wet van 10 maart 1925 tot inrichting van de openbare onderstand, zal de Commissie der invorderingen zijn beslissing betekenen aan voormelde Commissie van Openbare Onderstand.

De beslissingen van de Commissie van Openbare Onderstand om te betalen is niet meer ontvankelijk na verloop van een periode van zes maanden te rekenen vanaf de betekening die haar gedaan werd.

Art. 58.

Alle verklaringen met het oog op de bekomen van uitkeringen ten laste van de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen moeten gedaan worden overeenkomstig het eerste artikel van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen inzake subsidies, vergoedingen en uitkeringen van alle aard die geheel of ten dele ten laste van de Staat vallen. De in dit besluit vastgestelde strafbepalingen zijn daarop van toepassing.

De hoven en rechtbanken, de klachtencommissies en de Hoge Commissie voor de pensioenen der zelfstandigen kunnen iemand vervallen verklaren van het recht om in aanmerking te komen voor de voordelen ten laste van de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen voor een periode van één tot zes maanden; bij herhaling kan de duur van deze vervallenverklaring tot twaalf maanden worden verhoogd.

Art. 62.

De openbare besturen zijn gehouden aan de Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen de inlichtingen te verstrekken die hij nodig heeft met het oog op de toepassing van deze wet.

De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van dit artikel.

Art. 69.

§ 1. De Minister van Middenstand vervolgt, overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet van 30 juni 1956, de rechtsvorderingen ingesteld vóór de datum van bekendmaking van deze wet.

§ 2. De Rijksdienst voor de pensioenen der zelfstandigen vordert, overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet van 30 juni 1956, de bijdragen en de verzekeringspremies in voor de vestiging van het pensioenfonds, alsmede de solidariteitsbijdragen, verschuldigd krachtens deze laatste wet, wanneer geen rechtsvordering ingesteld is op de datum van de bekendmaking van deze wet.

§ 3. De Commissie der invorderingen kan, in de bij artikel 55, § 3, bepaalde voorwaarden, vrijstelling of vermindering verlenen van de premies verschuldigd krachtens de wet van 30 juni 1956.

Artikel 55, § 3, laatste lid, is van toepassing op de vrijstellingen en verminderingen bedoeld in deze paragraaf.

§ 4. De personen die zich volledig in regel stellen met hun verplichtingen krachtens de wet van 30 juni 1956, kunnen eventueel verminderde stortingen verrichten, rekening houdend met de schijf waarin zich hun inkomsten bevinden.

De jaren gedekt door deze stortingen openen het recht op de uitkeringen.

fois, en vue de permettre à la Commission d'Assistance publique de la commune dans laquelle l'assujetti avait son domicile au moment de l'échéance de la cotisation, de payer, le cas échéant, tout ou partie de la cotisation, en vertu de l'article 66 de la loi du 10 mars 1925 organique de l'assistance publique, la Commission des recouvrements notifiera sa décision à ladite Commission d'Assistance publique.

La décision de paiement prise par la Commission d'Assistance publique ne sera plus recevable après un délai de six mois à partir de la notification qui lui a été faite.

Art. 58.

Toutes déclarations à faire en vue de l'obtention des prestations à la charge de l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants doivent être faites conformément à l'article premier de l'arrêté royal du 31 mai 1933 concernant les déclarations à faire en matière de subventions, indemnités et allocations de toute nature qui sont, en tout ou en partie, à la charge de l'Etat. Les dispositions pénales prévues par cet arrêté leur sont applicables.

Les cours et tribunaux, les commissions de réclamation et la Commission supérieure des pensions pour travailleurs indépendants peuvent prononcer la déchéance du droit de bénéficiaire des avantages à la charge de l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants pendant une période de un à six mois; en cas de récidive, la durée de cette déchéance peut être portée à douze mois.

Art. 62.

Les administrations publiques sont tenues de fournir à l'Office national des pensions pour travailleurs indépendants les renseignements qui lui sont nécessaires en vue de l'application de la présente loi.

Le Roi détermine les modalités d'application du présent article.

Art. 69.

§ 1. Le Ministre des Classes Moyennes poursuit les actions en justice conformément aux articles 20 et 21 de la loi du 30 juin 1956, intentées avant la date de la publication de la présente loi.

§ 2. L'Office national des pensions pour travailleurs indépendants recouvre, conformément aux articles 20 et 21 de la loi du 30 juin 1956, les cotisations et les primes d'assurance pour la constitution du fonds de pension, ainsi que les cotisations de solidarité dues en vertu de cette dernière loi, lorsqu'aucune action judiciaire n'est entamée à la date de la publication de la présente loi.

§ 3. La Commission des recouvrements peut dans les conditions déterminées à l'article 55, § 3, accorder dispense ou réduction des primes dues en vertu de la loi du 30 juin 1956.

L'article 55, § 3, dernier alinéa, est applicable aux dispenses et réductions visées par le présent paragraphe.

§ 4. Les personnes qui se mettent complètement en règle avec les obligations qui leur sont imposées en vertu de la loi du 30 juin 1956, peuvent opérer le cas échéant des versements réduits, compte tenu de la tranche dans laquelle se situent leurs revenus.

Les années couvertes par ces versements ouvrent le droit aux prestations.

§ 5. Ten einde hun toe te laten te voldoen aan de in artikel 18 gestelde voorwaarden, mogen de zelfstandigen waarop de wet van 30 juni 1956 niet van toepassing was, maar die aan de tegenwoordige wet onderworpen zijn, de door de wet van 30 juni 1956 vereiste stortingen verrichten.

Ze mogen eventueel, verminderde stortingen, verrichten rekening houdend met de schijf waarin zich hun inkomsten bevinden.

II. — Erratum in het ontwerp overgezonden door de Senaat
(Stuk 370-1).

Art. 21.

In de Franse tekst op de 13de regel van het lid dat volgt op het 2°, in de plaats van de woorden « qui suit son 67me anniversaire » leze men « qui suit son 67me ou son 62me anniversaire ».

§ 5. Afin de leur permettre de satisfaire aux dispositions de l'article 18, les travailleurs indépendants auxquels la loi du 30 juin 1956 n'était pas applicable mais qui sont soumis à la présente loi, peuvent effectuer les versements requis par la loi du 30 juin 1956.

Ils peuvent, le cas échéant, opérer des versements réduits, compte tenu de la tranche dans laquelle se situent leurs revenus.

II. — Erratum au projet transmis par le Sénat
(Doc 370-1).

Art. 21.

Dans le texte français à la 13me ligne de l'alinéa qui suit le 2°, au lieu des mots « qui suit son 67me anniversaire » lire « qui suit son 67me ou son 62me anniversaire ».